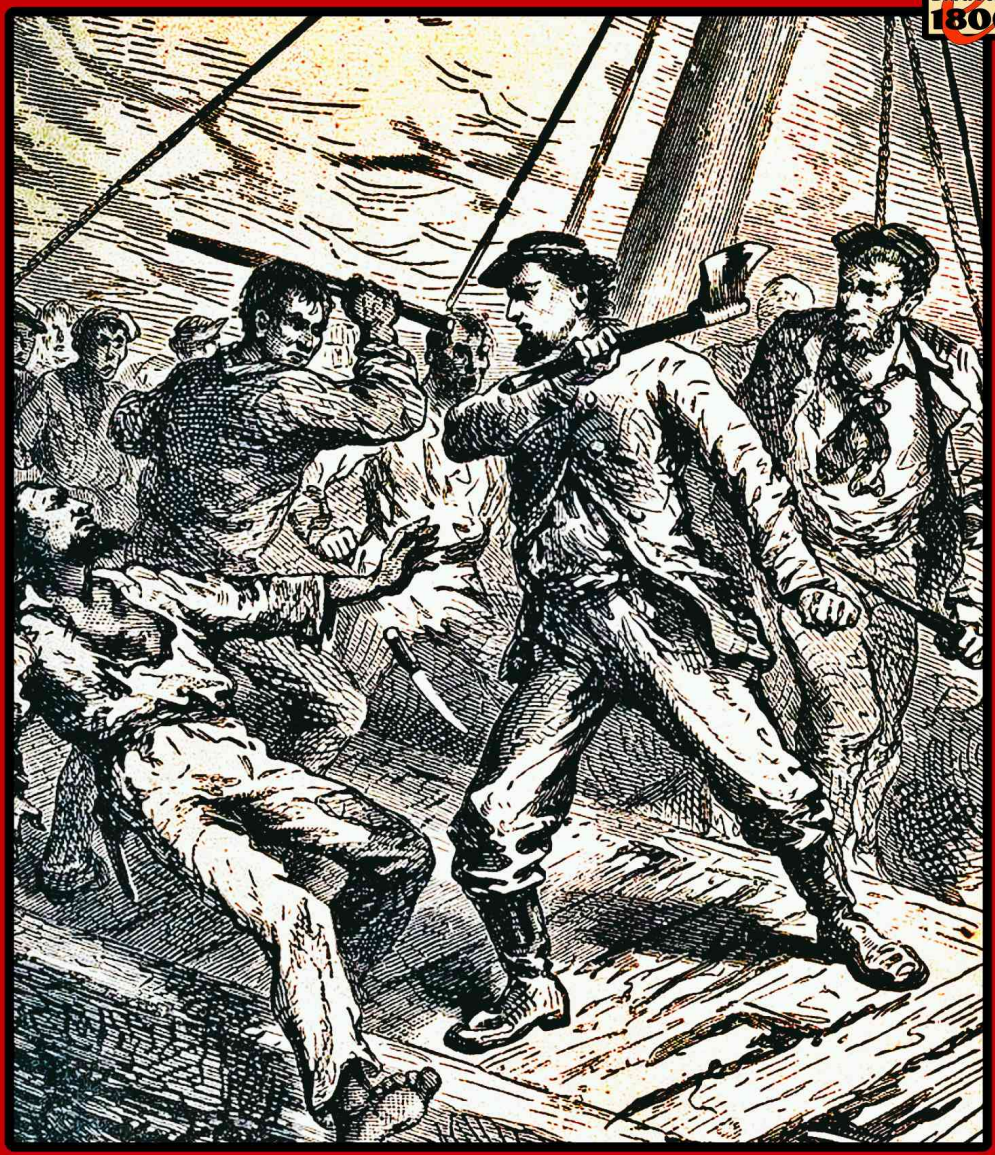

De overlevende fra Chancellor

JULES VERNE

Jules Verne

De overlevende fra Chancellor

Passageren J. R. Kazallons dagbog
27. september 1869 – 27. januar 1870

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Jules Verne: *De overlevende fra Chancellor* er oversat af Kim N. Jensen (1955-). Den franske original er public domain over hele verden.

Oversætteren – som er identisk med udgiveren – har givet tilladelse til distribution af oversættelsen under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en over 100 år gammel tekst. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal derfor, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Jules Verne: *De overlevende fra Chancellor* is translated by Kim N. Jensen (b.1955). The translator – incidentially the same person as the publisher – has consented to the distribution of his work under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on a more than a hundred year old original. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work*

of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latterday prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

Charleston, 27. september 1869

Det er højvande, og kl. tre om eftermiddagen forlader vi Battery-kajen; ebben bærer os udefter, og eftersom kaptajn Huntly har sat både stor- og topsejl, driver den nordlige brise *Chancellor* i rask fart over bugten. Inden længe er vi forbi Fort Sumter, batterierne på fastlandet på vor venstre side er snart passeret, og kl. fire har den hurtige tidevandsstrøm ført os ud gennem havnemundingen.

Men endnu er vi ikke ude på det åbne hav; vi skal stadig finde vej gennem de smalle kanaler som strømmen har gravet mellem sandbankerne. Kaptajnen tager en sydvestlig kurs, runder fyrtårnet ved fortets ene hjørne; sejlene er vel trimmede; den sidste sandede pynt sikkert passeret, og endelig, kl. 7 om aftenen, er vi klar af kysten og ude på det store Atlanterhav.

Chancellor er en smuk tremastet råsejler, 900 tons drægtig, og tilhører det velstående Liverpool-firma Laird Brothers. Hun er to år gammel, kobberforhudet, hendes dæk er af teaktræ, og alle hendes mastefødder, undtaget den til mesanen, medsamt alle beslag, er af jern. Hun er registreret i Første Klasse A I, og er nu på sin tredje rejse mellem Charleston og Liverpool. Det britiske flag vajede fra mastetoppen da hun stod ud af Charlestons havn; men selv uden dette signal ville ingen sømand have været i tvivl om hendes nationalitet – for engelsk det var hun, og det stod malet i alle hendes træk fra vandlinjen til den øverste top af hendes master.

Jeg må nu berette, hvordan det er gået til, at jeg var om bord på *Chancellor* på hendes returrejse til England.

For tiden er der ikke nogen direkte damprute mellem South Carolina og Storbritannien, og alle, der ønsker at komme over, må tage enten nordpå til New York eller sydpå til New Orleans. Det er sandt nok, at hvis jeg havde valgt at tage til New York kunne jeg sikkert have fundet en mængde fartøjer fra engelske, franske eller Hamburg-ejede linjer, og at en hvilken som helst af dem ville have befordret mig hurtigt over til min destination; og det er lige så sandt, at hvis jeg havde valgt New Orleans som indskibningssted, kunne jeg snart have nået Europa med et af National Steam Navigation Companys fartøjer, som i øvrigt snart forener sig med Colon og Aspinwalls Franske Transatlantiske Linje. Men skæbnen ville det anderledes.

En dag, da jeg drev omkring på kajerne i Charlestons havn, faldt mit blik på netop dette fartøj. Der var noget over *Chancellor*, der fornøjede mig, og en eller anden form for indskydelse fik mig til at gå om bord, hvor jeg fandt skibets indre ganske komfortabelt. Jeg tænkte, at en rejse på et sejlskib jo dog havde visse charmerende sider, sammenlignet med overfart på en damper, og jeg regnede med, at der – hvis vind og hav var mig gunstige – ikke ville være synderlig forskel i overfartstid; da vejret på disse lave breddegrader desuden er smukt og stabilt her i det tidlige efterår, tog jeg min beslutning, og gik straks i gang med at skaffe mig overfart til Europa med denne rute.

Var det rigtigt eller forkert? Hvorvidt jeg vil få grund til at fortryde min beslutning er et spørgsmål, som kun fremtiden kan afgøre. Imidlertid vil jeg begynde at optegne de daglige begivenheder, skønt det er tvivlsomt, om linjerne i denne min dagskrønike nogen sinde vil finde en læser.

28. september

John Silas Huntly, kaptajnen på *Chancellor*, har ry for at være en erfaren Atlanterhavsfarer. Han er skotte, Dundee-født, og er omkring halvtreds år gammel. Han er af middelhøjde og let bygget, og han har et lille hoved, som han har en vane med at holde lidt på skrå ned mod den venstre skulder. Jeg vil ikke påstå, at jeg er fysiognom, men jeg mener, at mine få timers bekendtskab med vor kaptajn har givet mig en ganske god indsigt i hans karakter. At han er en god sømand og forstår sine pligter til bunds vil jeg ikke et øjeblik forsøge at benægte; men at han skulle være en resolut mand, eller at han er i besiddelse af det mod, som ville gøre ham i stand til, fysisk eller åndeligt, at magte nogen som helst større vanskeligheder, det må jeg dog tilstå, at jeg ikke tror. Jeg ser en vis tyngde og tilbageholdenhed i hele hans fremtoning. Hans flakkende blik, hans hænders ustandselige bevægelser og hans langsomme, usikre måde at gå på, alt synes mig at indikere en svag og lad tilbøjelighed hos ham. Han synes ikke at være handlekraftig nok til nogen sinde at blive stædig; han rynker aldrig panden, bider tænderne sammen eller knytter næverne. Der er noget gådefuldt over ham; jeg vil studere ham nærmere og se, hvad jeg kan gøre for at forstå den mand, der som fartøjets leder formodes at være "Guds næstkommanderende" for de, der omgiver ham.

Hvis jeg ikke tager meget fejl, er der en anden mand om bord, der, hvis omstændighederne skulle gøre det nødvendigt, ville indtage en mere fremtrædende stilling – og med dette mener jeg styrmanden. Imidlertid har jeg indtil nu kun haft

ringe mulighed for at observere hans karakter, og må derfor afstå fra at sige mere om ham for indeværende.

Ud over kaptajnen og denne styrmand, hvis navn er Robert Curtis, består vor besætning af Walter, som er næstkommanderende, bådsmanden, og fjorten matroser, alle englændere eller skotter, i alt atten besætningsmedlemmer, hvilket er et fuldt ud tilstrækkeligt antal til et skib på 900 tons. Indtil nu har min eneste erfaring med deres færdigheder været, at de under styrmandens befaling fik os flot nok ud gennem Charlestons smalle kanaler; og jeg har ingen grund til at tro, at de ikke skulle være dygtige nok til deres arbejde.

Min liste over skibets officerer vil ikke være fuldstændig uden at jeg til sidst nævner stewarden Hobart og Jynxtrop, kokken, som er neger.

Ud over disse medfører *Chancellor* otte passagerer, inklusive mig selv. Foreløbig har travlheden under indskibningen, fordelingen af kahytter og alle de andre forberedelser, der hører med til at påbegynde en rejse på mindst tyve eller femogtyve dage, forhindret nogle bekendtskaber i at opstå; men rejsens ensformighed, det nære samkvem, vi vil være nødt til at have, og en naturlig nysgerrighed efter at vide noget om hinanden, vil til sin tid utvivlsomt føre til udveksling af tanker og meninger. To dage er nu forløbet, og jeg har endnu ikke set alle de øvrige passagerer. Antagelig har søsyge forhindret nogle af dem fra at vise sig ved det fælles bord. Én ting ved jeg dog; nemlig, at der bor to damer i agterkahytterne.

Jeg har set passagerlisten, og vedføjer her en liste over passagererne:

- Mr. og mrs. Kear, amerikanere, fra Buffalo.

- Miss Herbey, en ung engelsk dame, mrs. Kears ledsagerske.
- Letourneur og hans søn André, franskmænd fra Havre.
- William Falsten, ingeniør fra Manchester.
- John Ruby, købmand, fra Cardiff
- og endelig mig selv, J. R. Kazallon, fra London.

29. september

Kaptajn Huntlys skibskonossement, det vil sige, det dokument, der beskriver *Chancellor*'s last og betingelser for transport af denne, lyder som følger:

"BRONSFIELD & CO.,
AGENTER, CHARLESTON.

Jeg, John Silas Huntly, fra Dundee, Skotland, kaptajn på skibet *Chancellor*, omkring 900 tons drægtig, i øjeblikket i Charleston, lover og bekræfter, at jeg, ved Guds velvilje, ved den første givne lejlighed, og ved en direkte rute, at sejle til havnen i Liverpool, hvor jeg vil modtage min afsked.

Jeg anerkender herved at have modtaget fra Dem, Messrs. Bronsfield og Co., kommissionsagenter, Charleston, og at have anbragt samme under batteridækket på førnævnte skib, sytten hundrede baller bomuld til en anslået værdi af 26.000 £, alt i god stand, mærket og nummereret som anført i margin; hvilket gods jeg påtager mig at transportere til Liverpool, og der at aflevere det i ubeskadiget tilstand (når frases sådanne utilregnelige beskadigelser, der måtte være forårsaget af søen), til d'hrr. Laird Brothers, eller efter deres bestemmelse, eller til deres repræsentant, som ved levering af nævnte ladning betaler mig en sum af 20.000 £ alt inklusive, i henhold til fragtbestemmelserne og med tillæg for skader, jf. sædvanlig skik og brug på søen.

Og til fyldestgørelse af ovennævnte kontrakt, har jeg stillet og stiller som sikkerhed min egen person, min ejendom, og

min andel af førnævnte fartøj med alle tilhørende rettigheder. Til bevidnelse heraf har jeg undertegnet tre aftaler, alle med samme indhold; således at når betingelserne i ét dokument er opfyldt, vil de andre to være for intet mere at regne.

Charleston,
13. september 1869

J. S. HUNTLY."

Af dette dokument vil det kunne ses, at *Chancellor* transporterer 1700 baller bomuld til Liverpool; at afsenderne er Bronsfield i Charleston og modtagerne Laird Brothers, Liverpool. Skibet var konstrueret med det specielle formål for øje at transportere bomuld, og hele lasten, med undtagelse af en meget begrænset del, reserveret for passagerernes bagage, er pakket med bomuldsballer. Indladningen er foretaget med yderste omhu, hver balle er presset ind på sin plads ved hjælp af donkrafte, således at hele lasten udgør én solid og kompakt masse; ikke en tomme plads er spildt, og fartøjet er således i stand til at transportere sin fulde lasteevne.

30. september til 6. oktober

Chancellor er et hurtigt skib, og kan mere end måle sig med mangt et skib af samme størrelse. Hun iler muntert afsted for den opfriskende brise, og efterlader i sit kølvand så langt øjet rækker, en lang, hvid linje af skum som en sart knipling lagt ud på en azurblå grund.

Atlanten hjemsøges ikke af mange egentlige storme, og jeg er ganske sikker på, at fartøjets almindelige rullen og huggen ikke længere generer nogen af passagererne, som alle er mere eller mindre vant til søen. Et tomt sæde ved vort bord er nu meget sjældent; vi er begyndt at gøre os bekendt med hinanden, og vor dagligdag om bord er som følge heraf blevet noget mindre ensformig.

Monsieur Letourneur, vor franske medrejsende, taler ofte med mig. Han er en smuk, høj mand, omkring halvtreds år gammel, med hvidt hår og gråsprængt skæg. Sandt at sige ser han ældre ud, end han rent faktisk er: Hans hængende hoved, hans noget triste væremåde, og hans øjne, der tit og ofte løber i vand, antyder at han bærer på en dyb og vedvarende sorg. Han ler aldrig, smiler kun sjældent, og da kun til sin søn, hans træk bærer almindeligvis et udtryk af bitterhed mildnet af hans hengivenhed for sønnen; ansigtet giver i det hele indtryk af en blid ømhed. Man får umiddelbart medfølelse med ham, særlig når man hører, at monsieur Letourneur i overdreven grad bebrejder sig selv på grund af sin invalide søn.

André Letourneur er omkring tyve år gammel, med en mild, ganske interessant fremtoning, men, til hans faders

uudslukkelige sorg, håbløst forkrøblet. Hans venstre ben er sørgelig deformt, og han er ganske ude af stand til at gå uden at støtte sig til en stok. Det er tydeligt, at faderens liv er bundet til sønnens; hans hengivenhed er uden grænser; enhver tanke, ethvert blik er vendt mod André; han synes at forudsige hans mindste ønske, holder øje med hans mindste bevægelse, og hans arm er altid rede til at støtte eller på anden vis hjælpe det barn, hvis lidelser han mere end deler.

Monsieur Letourneur synes på en sær måde at have knyttet sig til mig; og taler konstant om André. Under vor konversation her til morgen sagde jeg:

"De har en god søn, monsieur Letourneur. Jeg har netop talt med ham. Han er en meget intelligent ung mand."

"Ja, Mr. Kazallon," svarede monsieur Letourneur, og lyste op i et smil, "hans plagede legeme huser et ædelt sind. Han ligner sin moder, der døde under fødslen."

"Han elsker og ærer Dem meget højt, sir," bemærkede jeg.

"Den kære dreng!" mumlede faderen halvt for sig selv. "Åh, Mr. Kazallon," fortsatte han, "De ved ikke, hvad det vil sige at have en søn, der er krøbling uden noget håb om helbredelse."

"Monsieur Letourneur," svarede jeg, "De påtager Dem mere end Deres del af den sygdom, der er blevet Deres søns lod. At monsieur André har krav på den største medlidenhed, kan ingen benægte; men De bør erindre Dem, at en fysisk skrøbelighed trods alt aldrig er så svær at bære som en dyb, inderlig sorg. Jeg har iagttaget Deres søn temmelig indgående, og hvis jeg ikke tager meget fejl er der ikke noget, der bekymrer ham mere end netop synet af Deres sorg."

"Men jeg har aldrig ladet ham se det," brød han hurtigt ind. "Min eneste tanke er, hvordan jeg skal aflede hans opmærksomhed fra det. Jeg har opdaget, at på trods af hans fysiske svaghed, holder han meget af at rejse; så i de sidste fem år har vi været konstant på farten. Først rejste vi rundt i hele Europa, og er nu på vej hjem efter at have besøgt de vigtigste steder i De Forenede Stater. Jeg har aldrig tilladt min søn en højere uddannelse, men har udelukkende undervist ham selv, og disse rejser vil fuldende hans uddannelse, håber jeg. Han er meget intelligent, og har en livlig fantasi, og jeg fristes sommetider til at håbe, at han vil glemme sin egen svaghed i lyset af de naturens vidundere, jeg har vist ham."

"Jamen, selvfølgelig vil han det, sir," bekræftede jeg.

"Men," fortsatte monsieur Letourneur, idet han greb min hånd, "skønt **han** muligvis vil kunne forglemme sig, vil **jeg** aldrig kunne det. Åh, sir, tror De at André nogensinde vil kunne tilgive sine forældre for at have bragt ham til verden som en krøbling?"

Den ulykkelige faders samvittighedsnag gik lige til sjælen, og jeg skulle til at ytre nogle venlige og sympatiske ord, da André selv kom til. Monsieur Letourneur skyndte sig hen til ham og hjalp ham op af de få trin, der gik op til agterdækket.

Så snart André var kommet til sæde på en af bænkene, og hans fader havde taget plads ved hans side, gjorde jeg dem selskab, og vi var snart optaget af en samtale om mere almindelige emner, såsom forskellige ting vedrørende *Chancellor*, den sandsynlige overfartstid, og andre detaljer omkring livet om bord. Jeg finder monsieur Letourneurs bedømmelse af kaptajn Huntlys karakter meget i

overensstemmelse med min egen, og i lighed med mig har han især bemærket mandens ubeslutsomhed og sløsede fremtoning. Ligeledes har han dannet sig en meget favorabel opfattelse af Robert Curtis, styrmanden, en mand på omkring tredive år, meget muskuløs, og med en skikkelse og en viljestyrke, der giver indtryk af at være rede til at handle resolut ved enhver given anledning.

Mens vi stadig talte om ham, kom Curtis selv på dæk, og idet jeg iagttog hans bevægelser, kunne jeg ikke lade være med at imponeres over hans fysik: Hans ranke og ligefremme holdning, hans frygtløse blik og let rynkede bryn vidnede alt sammen om en energisk mand, der tillige i høj grad var i besiddelse af den ro og det mod, der er så uundværligt hos en sømand. Han lader også til at være en godhjertet fyr, og er altid klar til at hjælpe og underholde den unge Letourneur, der tydeligvis nyder hans selskab. Efter at han havde set på vejret og studeret sejlenes tilstand, gjorde han os selskab og gav os nogle underretninger om de af vore medpassagerer som vi på dette tidspunkt endnu ikke har gjort andet end et ganske overfladisk bekendtskab med.

Mr. Kear, amerikaneren, som ledsages af sin kone, har tjent en stor formue på oliekilder i De Forenede Stater. Han er en mand på omkring de halvtreds, en ganske uinteressant personage, da han er fuldstændig fortabt i sin egen rigdom og vigtighed, og som følge deraf ganske og aldeles ligegyldig over for alt og alle omkring sig. Hans hænder er altid i lommerne, og en let klirren af mønter synes at følge ham overalt. Forfængelig til fingerspidserne, et fæ og en egoist tillige, spankulerer han om som en påfugl der fremviser sin fjerdragt – for at bruge

fysiognomen Gratiolets ord: *"il se flaire, il se savoure, il se goutte."* Hvorfor han har valgt at foretage overfarten med et usselt handelsskib i stedet for at nyde en transatlantisk dampers mere luksuriøse forhold, er jeg ganske ude af stand til at give en forklaring på.

Konen er en ordinær, åndsforladt kvinde, omkring fyrre år gammel. Hun læser aldrig, taler aldrig, og jeg tror ikke det er forkert, hvis jeg også siger: Tænker aldrig. Hun synes at beskue uden at se, og lytte uden at høre, og hendes eneste beskæftigelse består i at give ordrer til sin selskabsdame, miss Herbey, en ung engelsk pige på omkring de 20.

Miss Herbey er overordentlig køn. Hendes teint er lys og hendes øjne dybblå; hendes behagelige ydre har ikke den mangel på karakteristiske træk, der ellers ikke ualmindeligt påstås at være et særkende for engelsk skønhed. Hendes mund ville være charmerende, hvis hun nogensinde smilede, men hendes læber viger sig sjældent fra deres almindeligvis alvorsfulde udtryk, der er en naturlig følge af en lunefuld herskerindes idiotiske griller og indbildte behov. Skønt hendes stilling må være ydmygende, hører man hende aldrig ytre et klagende ord; hun passer stilfærdigt og elegant sine pligter og accepterer uden mindste protest den magre løn, som den skidtvigtige oliehandler meget mod sin vilje giver hende.

William Falsten, en ingeniør fra Manchester, er englænder at se til fra top til tå. Han bestyrer et eller andet større hydraulisk foretagende i South Carolina, og er nu på vej til Europa for at skaffe noget forbedret maskineri, eller mere specifikt: For at besøge nogle miner, der udnyttes ved hjælp af centrifugalkraft, og som tilhører d'herrer Cail. Han er 45 år gammel, og han er i

den grad opslugt af interessen for sine maskinerier, at han næppe kan tænke eller beskæftige sig med andet end mekaniske beregninger. Har man indladt sig i samtale med ham, er der ingen chance for at undvige; det eneste man kan gøre er at lytte så tålmodigt, som det nu er én muligt, indtil han er færdig med at forklare sine tal og opstillinger.

Den sidste af vore medrejsende, mr. Ruby, er arketypen på den almindelige vulgære handelsmand. Uden nogen form for originalitet eller højsindethed har han tilbragt tyve år af sit liv med blot at købe og sælge, og da han stort set altid har haft held til at drive sine forretninger med overskud, er han i besiddelse af en betydelig formue. Hvad han vil med pengene, lader han ikke til at have gjort sig nogle tanker om. Hans ideer går ikke videre end til detail og en gros – hans sind og tanker har i så lang tid være lukket for alt andet, at han nu tilsyneladende er ude af stand til at tænke på noget derudover. Pascal siger: *"L'homme est visiblement fait pour penser. C'est toute sa dignité et tout-son mérite;*" men det er vist ikke muligt at få disse ord til at passe på mr. Ruby.

7. oktober

Det er nu den tiende dag, efter at vi har forladt Charleston, og jeg synes, vi er nået langt på denne tid. Robert Curtis, styrmanden, som jeg fortsat jævnligt samtale i al venskabelighed med, fortalte mig, at vi ikke kan være langt fra Cape Hatteras ud for Bermuda-øerne; skibets position, sagde han, var 32 grader 20 minutter nordlig bredde og 64 grader 50 minutter vestlig længde, så han havde grund til at mene, at vi nok ville få St. George's Island i sigte før natten faldt på.

"Bermuda-øerne!" udbrød jeg. "Men hvordan kan det være, at vi er ved Bermuda-øerne? Jeg ville dog mene, at et fartøj, der sejler fra Charleston til Liverpool ville have holdt mod nord og fulgt med Golfstrømmen."

"Jamen så sandelig, sir," svarede Curtis, "det er da også den kurs, man almindeligvis bruger; men som De kan se, har kaptajnen denne gang valg ikke at tage denne vej."

"Men hvorfor dog ikke?" insisterede jeg.

"Det skal jeg ikke kunne sige, sir; han har givet os ordre til at sejle østpå, og så sejler vi jo østpå."

"Har De ikke gjort ham opmærksom på dette?" spurgte jeg.

Curtis bekræftede, at han allerede havde peget på, at det var en usædvanlig rute, der var blevet valgt, men at kaptajnen havde sagt, at det var han ganske klar over. Styrmanden sagde ikke mere, men hans rynkede bryn, idet han med en mekanisk bevægelse førte en hånd over panden, fik mig til at mene, at han burde kunne bringes til at udtale sig noget mere tydeligt.

"Det er meget godt, Curtis," sagde jeg, "men jeg ved ikke rigtigt, hvad jeg skal mene om at prøve nye veje. Vi har i dag den 7. oktober, og hvis vi skal nå Europa, før det sætter ind med dårligt vejr, ville jeg dog mene, at der ikke var en dag at spilde."

"Rigtigt, sir, fuldstændig rigtigt; der er ikke en dag at spilde."

Hans måde at sige det på undrede mig, og jeg forsøgte mig med at tilføje: "Mr. Curtis, ville De have noget imod at give mig Deres oprigtige mening om kaptajn Huntly?"

Han tøvede et øjeblik og svarede så affærdigende: "Han er min kaptajn, sir."

Dette undvigende svar satte naturligvis en stopper for yderligere forsøg på at udspørge ham fra min side, men fik mig blot til at tænke så meget desto mere.

Curtis tog ikke fejl. Omkring kl. tre råbte udkiggen at der var land til luvart og beskrev, hvad der vel kunne være en stribe røg i den nordøstlige horisont. Kl. seks var jeg på dækket sammen med monsieur Letourneur og hans søn og vi kunne nu tydeligt skelne Bermudaøernes lave kyster, omgivet af deres enorme kæde af rev.

"Dér," sagde André Letourneur til mig, da vi stod og stirrede på det fjerne land, "der ligger de fortryllede øer, som Deres digter Moore besynger. Waller, i sin udlændighed, skrev så langt tilbage som i 1643 en begejstret lovsang til øerne, og man har fortalt mig, at der har været perioder, hvor engelske damer ikke ville bære andre hatte end sådanne, der var fremstillet af blade fra Bermuda-palmen."

"Ja," svarede jeg, "Bermuda-øerne var meget på mode i det syttende århundrede. Men på det sidste er de gået noget i glemmebogen."

"Men lad mig sige Dem, monsieur André," brød Curtis, der som vanlig havde sluttet sig til vort selskab, ind; "at skønt digtere kan fantasere og være så begejstrede som de bare har lyst til for disse øer, så vil enhver sømand kunne fortælle Dem en anden historie. De skjulte rev, der ligger i en halvcirkel omkring 2-3 sømil fra kysten gør forsøg på landgang til en meget farlig affære. Og så er der også en anden ting: De indfødte kan prale så meget de vil om deres herlige klima – de hjemsøges at de værst tænkelige orkaner i verden. De får agterenden af de storme, der raser over Antillerne, og agterenden af en storm er præcis som halen på en hval: Den stærkeste del af den. Jeg tror ikke, De finder mange sømænd, der vil lytte længe til Deres digtere – Deres Moore og Deres Waller."

"De har uden tvivl ret, mr. Curtis," sagde André smilende, "men digtere er ligesom talemåder og tankesprog; man kan altid finde én, der modsiger en anden. Skønt Waller og Moore valgte at lovprise Bermuda-øerne, mener man at det var dem, Shakespeare skildrede i de frygtelige scener man finder i *Stormen*."

Og det er vel rigtigt, at øerne og hele deres nabolag uden tvivl er overordentlig farligt for sejlere. Som de ligger der midtvejs mellem Antillerne og Nova Scotia, har Bermuda-øerne lige siden deres opdagelse tilhørt englænderne, som fortrinsvis har anvendt dem til militærforlægninger. Men denne lille øgruppe, som består af godt 150 forskellige øer og holme, vil vokse, og tilmed i større omfang end nogen endnu har forestillet sig. Under bølgerne er der koraller i umådeligt antal, stilfærdigt men uophørligt i gang med deres virke; og med tiden – dette

grundlæggende element i al naturens virksomhed – hvem kan da sige, om de ikke vil bygge den ene ø efter den anden, som vil forenes og danne et nyt kontinent?

Jeg bør måske nævne, at der ikke var andre af vore medpassagerer, der ulejligede sig med at komme på dæk og kaste et blik på den mærkværdige samling øer. Miss Herbey gjorde ganske vist et forsøg på at gøre os selskab, men hun havde næppe nået agterdækket, før mrs. Kears blaserte stemme kaldte hende tilbage for et eller andet ligegyldigt gøremål.

8.-13. oktober

Vinden kommer hårdt ind fra nordøst, og *Chancellor*, der med rebede top- og forsejl kæmper mod den kraftige sø, er blevet tvunget til at lægge sig tværs for bølgerne. Træværket knager og giver sig så det er næsten uudholdeligt. Jeg er den eneste af passagererne, der ikke bliver under dæk; men jeg foretrækker at være oppe, hvis det ikke lige var for den silende regn, der – fin som støv – gennembløder mig til skindet. Vi har drevet af sted på denne måde i det meste af to dage, den "stive kuling" er gradvist frisket op til "storm"; bramsejlet er taget ind og i dette øjeblik blæser det med en vindhastighed på halvtreds eller tres miles i timen. Skønt *Chancellor*s har mange gode sider, lider hun dog også under en ikke ringe afdrift, og vi er efterhånden blevet bragt så langt mod syd, at vi kun kan gætte på, hvad vor nøjagtige position er, eftersom skydækket gør det fuldstændig umuligt at tage en solhøjde.

Gennem hele denne tid har mine medpassagerer været fuldstændig uvidende om den ekstraordinære kurs vi er slået ind på. England ligger mod *nord-øst*, men vi sejler direkte mod *syd-øst*, og Robert Curtis medgiver, at han er ganske uforstående over for dette; han kan ikke begribe, hvorfor kaptajnen, lige siden denne nordøstenstorm satte ind, har insisteret på at lade skibet drive mod syd, i stedet for at krydse mod nordvest, indtil hun kommer ind i roligere vande.

Jeg var alene med Curtis i dag på agterdækket, og kunne ikke lade være med at bemærke: "Curtis, er din kaptajn bindegal?"

"Måske, sir, men må jeg tillade mig at spørge, hvad DE mener om dette spørgsmål," var hans forsigtige svar.

"Tja, for at sige som sandt er," svarede jeg, "jeg ved det ikke; men jeg må tilstå, at der fra tid til anden kommer et sært glimt i hans øjne, og et mærkværdigt udtryk på hans ansigt, som jeg ikke kan lide. Har De sejlet med ham før?"

"Nej, dette er vor første rejse sammen. I går aftes talte jeg med ham igen om den rute, vi var slået ind på, men han sagde blot, at han var fuldstændig klar over det, og at det var som det skulle være."

"Hvad mener løjtnant Walter og bådsmanden om det?", spurgte jeg.

"Mener? Jamen, de mener skam præcis det samme som jeg," svarede styrmanden; "om så kaptajnen valgte at sejle sit skib til Kina, har vi blot at lyde hans ordrer."

"Men der må vel være en grænse for Deres lydighed!" udbrød jeg. "Hvis nu manden faktisk er gal, hvad så?"

"Hvis han er sindssyg nok, mr. Kazallon, til at bringe fartøjet i virkelig fare, vil jeg vide, hvad jeg har at gøre."

Og med denne forsikring er jeg tvunget til at være tilfreds. Men tingene har taget en anden vending end jeg forventede, da jeg valgte at sejle med *Chancellor*. Vejret er blevet værre og værre. Som jeg allerede har sagt, var skibet under det store lavrebede topsejl og forestagssejl blevet bragt tværs for søerne, det vil sige, at hun tager vinden ind sideværts og vender bredsiden mod bølgerne, og på den måde driver vi, videre, videre, hele tiden mod syd.

Hvor sydlig vor kurs er blevet er nu ganske tydeligt; for om natten den ellevte kom vi ind i den del af Atlanten, der er kendt

som Sargassohavet. Dette er et langt stræk, omgivet af Golfstrømmens varme vande og dækket af et tykt lag af den slags tang, som spanierne kalder "sargasso", hvis store mængder så alvorligt hindrede Columbus' skibe i at komme frem på hans første rejse over oceanet.

Hver morgen ved daggry fremviser Atlanten et så bemærkelsesværdigt syn, at monsieur Letourneur og hans søn på min foranledning har vist sig på dækket for at beskue det ualmindelige skuespil. Kastevinde får stål-vanterne til at vibrere som harpestrenge; og hvis ikke vi sørgede nøje for at holde vort tøj tæt tilknappet, ville det blive flået i laser fra vore kroppe. Det skue, der står for os, er af en særegen interessant karakter.

Havet er en enorm ubrudt flade af vegetation, dækket af et tykt lag frodig havtang, som fartøjet pløjer sig gennem. Lange strimler af havplanter, der er blevet fanget op af vinden filtrer sig ind i skibets rigning, og hænger mellem masterne som grønne guirlander, mens andre, som kan have en længde mellem to og tre hundrede fod, vikler sig rundt om mastetoppene, hvorfra de står som vajende vimpler. I mange timer har *Chancellor* nu kæmpet med denne formidable ansamling af alger; hendes master er indhyllet i vandplanter; hendes rigning over alt viklet ind i lianer, fantastiske som de uhæmmede slyngtråde fra en vildvin; og som hun arbejder sig frem på sin hede kurs, er der tidspunkter, hvor jeg må ligne hende med en levende, flydende grøn lund, der bevæger sig ad sin mystiske vej over en eller anden uendelig prærie.

14. oktober

Endelig er vi fri af dette hav af vegetation, den vilde storm er faldet til en jævn brise, solen skinner smukt, vejret er varmt og venligt, og således, med to reb topsejlene, sejler *Chancellor* nu rask og munter afsted.

Under disse gunstige forhold har vi været i stand til at fastlægge skibets position: Vor bredde har vi således bestemt til 21 grader, 33 min. nord, vor længde til 50 grader 17 min. vest.

Kaptajn Huntlys opførsel er efterhånden fuldstændig uforståelig. Vi er allerede mere end ti grader syd for det punkt hvorfra vi startede, og ikke desto mindre fortsætter vi på en sydøstlig kurs! Jeg kan ikke få mig selv til at tro, at manden virkelig skulle være gal. Jeg har haft flere samtaler med ham, og han har hele tiden virket rationel og fornuftig nok i sine udtalelser. Han viser ingen tegn på sindssyge. Måske er han et af disse tilfælde, hvor sindssygen kun er delvis, og hvor manien kun udbreder sig til emner, der har forbindelse med hans erhverv. Men det ubegribeligt er det ikke desto mindre.

Jeg kan ikke få noget ud af Curtis; han lytter behersket, hvis jeg antyder noget om emnet, og gentager kun, hvad han har sagt tidligere: At intet mindre end en åbenlyst sindssyg handling fra kaptajnens side vil kunne bevæge ham til at tilsidesætte kaptajnens autoritet, og kun en overhængende fare for skibets velfærd ville kunne retfærdiggøre et sådant skridt fra hans side.

I går aftes gik jeg til min kahyt omkring klokken otte, og efter at have læst en times tid ved kahytslampens skær, trak jeg mig

tilbage til min køje og sov snart. Nogle timer senere blev jeg vækket af en usædvanlig støj på dækket. Jeg hørte tunge fodtrin, der fo'r frem og tilbage, og mandskabets stemmer lød høje og ivrige, som om de var ophidset af en eller anden usædvanlig forstyrrelse. Mit første indtryk var, at der var blevet beordret en stagvending; men fartøjet fortsatte med at hælde til styrbord, hvilket overbeviste mig om, at dette ikke kunne være kilden til tumulten. Jeg var nysgerrig efter at vide årsagen og skyndte mig så hurtigt jeg kunne for at komme op på dækket, men før jeg var klar, var støjen standset. Jeg kunne høre kaptajn Huntly gå tilbage til sin kahyt, og som følge deraf trak også jeg mig igen tilbage til min. Hvad der har været årsagen til det skete, kan jeg ikke sige; det havde tilsyneladende ingen særlig virkning på skibets fremdrift; men det må da i øvrigt medgives, at der heller ikke var megen vind til at drive os frem i det hele taget.

Klokken seks denne dags morgen gik jeg op på agterdækket og tog et så grundigt overblik over alting om bord, som jeg kunne. Alt så ud som det plejede. *Chancellor* sejlede for bagbords halse, og havde sat undersejl, topsejl og bramsejl. Det var en glimrende sejlføring til forholdene; og for en frisk, men ikke voldsom, brise, gjorde hun ikke mindre end elleve knob i timen.

Kort efter kom monsieur Letourneur og André på dækket. Den unge mand nød morgenluften, ladet som den var med den salte duft af hav, og jeg hjalp ham med at komme op på agterdækket. Som svar på min forespørgsel, om de var blevet forstyrret af nogen støj i løbet af natten, sagde André, at han ikke på noget tidspunkt havde været vågen, og at han intet havde hørt.

"Min dreng, jeg er glad for at du har sovet så godt," sagde hans fader. "Jeg hørte den støj, mr. Kazallon taler om, det må have været omkring kl. tre i morges, og for mig lød det, som om de råbte højt. Jeg synes, jeg hørte dem sige *'Her, hurtigt, pas på lugerne'*, men da ingen blev vækket, antog jeg, at det ikke var noget vigtigt."

Mens han talte, kastede jeg blikket på de skydeluger, der dækkede åbningerne til lasten foran og bag stormasten. De syntes alle at være lukket som vanlig, men jeg bemærkede nu for første gang, at de var dækket af en kraftig presenning. Jeg undrede mig over, hvad der kunne være årsagen til disse ekstra sikkerhedsforanstaltninger, men sagde ikke noget til monsieur Letourneur. I stedet besluttede jeg mig for at vente til styrmanden kom på vagt, idet jeg mente, at han uden tvivl ville kunne give mig en forklaring på mysteriet.

Solopgangen var pragtfuld, og gav alle løfter om en fin dag uden regn. Den aftagende måne stod stadig over den vestlige horisont, da der endnu er tre dage til den er i sidste kvarter går den ikke ned før kl. 10.57 om formiddagen. Ved at slå op i min almanak ser jeg, at der vil være nymåne den 24de, og at man på denne dag vil kunne opleve nymånehøjvande ved alle kyster. Men det jo ikke vil berøre os synderligt her midt ude på oceanet.

Da det var tid til morgenmad, gik monsieur Letourneur og André nedenunder for at få en kop te, og jeg var alene tilbage på agterdækket. Som jeg havde ventet, dukkede Curtis op for at afløse løjtnant Walter på vagten. Jeg gik ham i møde, men før jeg havde nået at ønske ham god morgen, så jeg, at han kastede

et hurtigt, søgende blik hen over dækket, og så med let rynket pande fortsætte med at se på vejret og sejlenes tilstand.

"Hvor er kaptajn Huntly?" sagde han til Walter.

"Jeg har ikke set noget til ham," svarede løjtnanten, "er der noget nyt?"

"Absolut ingenting," lød det korte svar.

De talte derefter kort sammen med lav stemme, og jeg kunne se, at Walter med en gestus gav et benægtende svar på et eller andet spørgsmål, som styrmanden stillede ham. "Send bådsmanden op til mig, Walter," sagde Curtis højt, idet løjtnanten forlod ham.

Bådsmanden dukkede straks op, og endnu en samtale fandt hviskende sted. Manden rystede gentagne gange på hovedet, idet han besvarede Curtis' spørgsmål, og samlede så, efter ordre, de mænd, der havde vagten og fik dem til at hælde en mængde vand ud over presenningen, der dækkede lugerne.

Nysgerrig efter en løsning på mysteriet gik jeg hen til Curtis og begyndte at snakke om løst og fast, idet jeg håbede, at han af sig selv ville komme ind på det emne, jeg tænkte mest på; men da han ikke antydede noget, spurgte jeg ham lige ud.

"Hvad var det, der skete i nat, Curtis?"

Han så fast på mig, men svarede intet.

"Hvad var det?" gentog jeg. "Monsieur Letourneur og jeg selv blev begge forstyrret af et ganske usædvanligt røre på dækket."

"Åh, ingenting, " sagde han endelig; "manden ved roret havde taget fejl af noget, og vi måtte vække besætningen for at få skibet rettet op igen, men det var snart ordnet. Det var intet, absolut intet."

Jeg sagde ikke mere; men jeg kan ikke lade være med at føle, at Robert Curtis ved denne lejlighed ikke opførte sig på sin sædvanlige, ligefremme måde overfor mig.

15. oktober til 18. oktober

Vinden står stadig i nordøst. Der er ingen ændring i *Chancellor*s kurs, og for det umistænksomme øje ville alt synes at gå for sig som det plejer. Men jeg har fået en urolig fornemmelse af, at der er noget, som ikke er helt som det skal være. Hvorfor skal lugerne være hermetisk tillukkede, som om der befandt sig en oprørerisk besætning fanget i lasten? Jeg kan heller ikke lade være med at tro, at der må ligge et eller andet i, at sømændene hele tiden samles i grupper og afbryder deres samtale så snart en af os nærmer sig; og jeg har gentagne gange opfanget ordet "lugerne", som også havde fanget monsieur Letourneurs opmærksomhed den urolige nat.

Den femtende, mens jeg spadserede rundt på fordækket, hørte jeg en af sømændene, en mand ved navn Owen, sige til sine fæller:

"Ja, jeg vil bare sige jer, at jeg ikke har tænkt mig at vente til sidste øjeblik. Enhver må sørge for sig selv, det er nu min mening!"

"Hvad vil du da gøre?" spurgte Jynxtrop, kokken.

"Bah!" sagde Owen, "tror du måske bådene er beregnet for marsvinene?"

I dette øjeblik skete der et eller andet, som fik dem til at afbryde deres samtale, og jeg hørte ikke mere. Det slog mig, at der måtte være en eller anden form for sammensværgelse blandt besætningen, som Curtis sandsynligvis allerede havde set tegn på. Jeg er ganske klar over, at sømænd jo af natur er oprørske og skal styres med jernhånd.

I går og i dag har jeg bemærket Curtis protestere voldsomt mod noget, kaptajn Huntly sagde, men der er ikke kommet noget åbenbart resultat ud af deres samtaler; kaptajnen forfølger tilsyneladende et eller andet obskurt mål, som det kun er alt for tydeligt, styrmanden absolut ikke bifalder.

Kaptajn Huntly lider tilsyneladende under en stærk nervøs ophidselse; og monsieur Letourneur har mere end én gang bemærket, hvor stille han bliver under måltiderne; for skønt Curtis til stadighed forsøger at starte en samtale om et eller andet emne, der kan interessere alle de tilstedeværende, så er hverken mr. Falsten, mr. Kear eller mr. Ruby dem der tager tråden op, og følgelig flagrer konversationen håbløst rundt og falder snart til jorden. Passagererne er nu også, med god grund, begyndt at mumle om den tid, overfarten tager, og mr. Kear, som mener at selv elementerne bør indrette sig efter hans ønsker og velbefindende, lader kaptajnen vide på sin indbildske og arrogante facon, at han holder ham ansvarlig for forsinkelsen.

Styrmanden gav flere gange i løbet af dagen i går ordre til at dækket skulle vandes igen og igen, og selv om det er den almindelige regel, at dette gøres én gang for alle i den tidlige morgenstund, hørte man ikke en klage fra mandskabet over det ekstra arbejde, de således blev pålagt. Presenningerne over lugerne til lasten holdes på den måde våde hele tiden, således at deres i forvejen tætte og tykke struktur bliver gjort ganske uigennemtrængelig for luften. *Chancellor*s pumper giver en god mængde vand, så jeg tror ikke, at selv det mest elegante og luksuøse fartøj i en aristokratisk yacht-klub nogen sinde har været udsat for en så grundig rengøring. Jeg prøvede at berolige

mig med at tænke på, at det nok skyldtes de høje temperaturer i den trope-region, vi er på vej ind i, som har gjort denne ekstra overrisling nødvendig, og genkaldte mig i erindringen, hvordan jeg om natten til den 13. havde fundet atmosfæren under dæk så kvælende, at jeg på trods af den kraftige søgang havde været nødt til at åbne koøjet i min kahyt på styrbords side for at få noget frisk luft.

Denne morgen ved daggry gik jeg på dæk. Solen var endnu dårligt stået op, og luften var frisk og kølig, en mærkværdig modsætning til varmen, som under agterdækket havde være ganske tyngende. Sømændene spulede som sædvanlig dækket, der sejlede af alt det vand, som uophørligt blev pumpet op og rullede i småbølger, så til styrbord, så til bagbord, og ud gennem spygatterne. Efter at have betragtet mændene, som de løb barfodede rundt på dækket, i nogen tid, kunne jeg ikke modstå fristelsen til at gøre det samme, så jeg tog sko og strømper af og soppede ud i vandet.

Stor var min overraskelse ved at opdage, at dækket føltes ganske varmt mod mine bare fødder! Curtis hørte mit overraskede udbrud, og før jeg kunne sætte ord på mine tanker, sagde han:

"Ja! Der er brand om bord!"

19. oktober

Alting står nu klart for mig. Mandskabets uro, deres tilbagevendende småmøder, Owens mystiske bemærkning, den konstante spulen dæk og den trykkende varme i kahytterne, som også var blevet bemærket af mine medpassagerer, alt lader sig nu forklare.

Efter denne alvorlige meddelelse sagde Curtis ikke mere. Det løb mig koldt ned ad ryggen af skræk; en af de værst tænkelige katastrofer, man som rejsende kan komme ud for stirrede mig ret ind i ansigtet, og det tog nogle sekunder før jeg genvandt fatningen så meget, at jeg kunne spørge, hvornår ilden først blev opdaget.

"For seks dage siden," svarede styrmanden.

"Seks dage!" udbrød jeg; "jamen, så var det jo den nat ..."

"Ja," afbrød han mig, "det var den nat, De hørte støjen på dækket. Mændene, der havde vagten, bemærkede en let røg, der kom fra den største af lugerne, og tilkaldte straks kaptajn Huntly og mig. Vi konstaterede, at lasten uden tvivl måtte være kommet i brand, og hvad der var værre, at der ikke var nogen mulighed for at komme ind til stedet, hvor branden opstod. Hvad kunne vi gøre? Vi tog den eneste forholdsregel, der var mulig under disse omstændigheder, og besluttede, at vi så godt det lod sig gøre måtte prøve at forhindre, at ilden fik frisk luft. I nogen tid håbede jeg, at vi havde haft held med det. Jeg mente, at ilden var blevet standset; men i de sidste tre dage har der været alle tegn på det modsatte. Lige meget hvad vi gør, bliver dækket varmere og varmere, og hvis det ikke blev holdt vådt

konstant, ville det være uudholdeligt at gå på. Men jeg er glad for," fortsatte han, "at De har opdaget det, mr. Kazallon. Det er bedst, at De også ved det."

Jeg lyttede i stilhed, jeg var aldeles på det rene med situationens alvor, og forstod fuldstændigt, at vi stod foran en ulykke, som det næppe skulle synes muligt for nogen menneskelig magt at slippe fra.

"Ved De, hvad der er skyld i branden?" spurgte jeg så.

"Den er antagelig opstået," svarede han, "ved spontan selvantændelse i bomulden. Det sker sjældent, men er dog set før. Hvis ikke bomulden er fuldstændig tør, når den indlades, antændes den af og til på grund af opholdet i et fugtigt eller dårligt ventileret lastrum; jeg er ikke i tvivl om, at det er dette, der har forårsaget vort uheld."

"Men under alle omstændigheder," sagde jeg, "betyder årsagen jo kun såre lidt. Er der ingen måde at komme det til livs på? Intet, der kan gøres?"

"Intet, mr. Kazallon," sagde han. "Som jeg fortalte Dem før, har vi gjort det eneste, der er os muligt for at holde ilden i ave. På et tidspunkt tænkte jeg på at slå hul på skibets skrog lige over vandlinjen og tage så meget vand ind, som pumperne kunne klare at sende ud igen; men vi fandt ud af, at ildens ophav var præcis i midten af lasten, og at vi derfor ville have nødig at sætte hele lastrummet under vand for at kunne ramme det rigtige sted. Denne vej var altså ikke fremkommelig. I løbet af natten lod jeg bore huller i dækket og hælde vand ned gennem hullerne, men heller ikke dette syntes at have nogen virkning. Der er kun én ting, der kan gøres: Vi må fortsætte med at holde selv det mindste pust af frisk luft ude, så ilden vil

gå ud af sig selv på grund af mangel på ilt. Det er vort eneste håb."

"Men De siger, at ilden breder sig?"

"Ja; og det viser, at på trods af al vor omhu er der en eller anden åbning, som vi ikke har opdaget, hvor der på en eller anden måde kommer luft ind til lasten."

"Har De nogen sinde hørt om et fartøj, der har overlevet under sådanne omstændigheder?" spurgte jeg.

"Ja, mr. Kazallon," sagde Curtis; "det er slet ikke ualmindeligt, at skibe, der er lastet med bomuld, ankommer til Liverpool eller Havre med en del af lasten fortæret af ild; og jeg har personligt kendt mere end én kaptajn, der kom i havn med et dæk så varmt, at det skoldede ens fødder, og som, for at frelse sit fartøj og hvad der måtte være tilbage af lasten, har måttet udlade i største hast. Men, i sådanne tilfælde har ilden naturligvis været mere eller mindre under kontrol under hele overfarten. I vort tilfælde vokser den dag for dag, og som sagt mener jeg, at der en åbning et eller andet sted, som har undgået vor opmærksomhed."

"Men ville det så ikke være tilrådeligt for os at sejle tilbage til den nærmeste havn?"

"Muligvis," svarede han. "Walter og jeg, og bådsmanden, skal have en alvorlig snak med kaptajnen om vor situation endnu i dag. Men mellem os sagt, har jeg taget ansvaret på mig; jeg har allerede ændret kursen mod sydvest; vi sejler nu lige for vinden, og dermed mod kysten."

"Jeg behøver næppe at spørge," tilføjede jeg, "om der overhovedet er nogen af de øvrige passagerer, der er klar over den overhængende fare, vi befinder os i?"

"Ingen af dem kender det mindste til det," sagde han, "og jeg håber, De vil undlade at fortælle det. Vi har ikke brug for vidskræmte kvindfolk og feje mænd til yderligere at bidrage til vore vanskeligheder; mandskabet har ordre til at holde tand for tunge om emnet. Tavshed er nødvendig."

Jeg lovede at holde det for mig selv, da jeg fuldt ud kunne dele Curtis' anskuelser om nødvendigheden af at holde situationen hemmelig.

20. og 21. oktober

Chancellor har nu sat alle de sejl, hun kan bære, og ind imellem er top-masterne nær ved at knække for presset. Men Curtis er hele tiden på tæerne; han forlader ikke på noget tidspunkt sin post ved siden af manden ved roret, og uden at sætte fartøjets sikkerhed på spil, er det lykkedes ham at få hende til at yde sin højest mulige fart.

Hele dagen den tyvende var passagererne forsamlet på agterdækket. Åbenbart fandt de varmen i kahytterne overordentlig ubehagelig; de fleste af dem lå udstrakt på bænkene og nød fartøjets bløde rullen i al stilhed. Dækkets stigende varme var ikke blevet bemærket, alle havde gode sko på fødderne og den konstante vanden dæk vakte ingen anelser i deres umistænksomme hjerner. Monsieur Letourneur udtrykte ganske vist sin forbavselse over at mandskabet på et ordinært handelsskib skulle udmærke sig ved en sådan overordentlig renlighed, men da jeg svarede ham i en temmelig ligegyldig og affærdigende tone, ytrede han ikke mere om sagen. Jeg kunne ikke lade være med at ærgre mig over, at jeg havde lovet Curtis at tie, og længtes særdeles efter at kunne fortælle den energiske franskmand den sørgelige nyhed; for der var tidspunkter, hvor mit hjerte var ved at briste ved tanken om de 28 ofre, der kun alt for snart kunne blive de nådesløse flammers bytte.

Den vigtige samtale mellem kaptajnen, styrmanden, løjtnanten og bådsmanden har fundet sted. Curtis har betroet mig resultatet af den. Han siger, at Huntly, kaptajnen, er fuldstændig nedbrudt; han har mistet al kraft og energi, og

praktisk taget overgivet skibets kommando til ham. Det er nu sikkert, at ilden er ude af kontrol, og den vil før eller siden bryde ud i fuldt omfang. Temperaturen i mandskabets kvarterer er allerede næsten ubærlig. Der er ét eneste håb tilbage, nemlig at vi vil kunne nå land, før katastrofen er en realitet. Det nærmeste land er de Små Antiller, og skønt de er fem-sekshundrede miles væk, er der en chance for at nå dem, hvis vinden holder sig i nordøst.

Under bovenbramsejl og læsejl har *Chancellor* gennem de sidste fireogtyve timer holdt en støt kurs. Monsieur Letourneur er den eneste af alle passagererne, der har bemærket den ændrede sejlføring; Curtis har imidlertid sat en stopper for alle yderligere spekulationer fra hans side ved at fortælle ham, at han ønskede at sejle lige for vinden og at han havde sat kursen vestpå for at finde en passende understrøm.

I dag, den enogtyvende, er alt gået efter de vante rutiner, og i passagerernes øjne er der intet forandret at spore i tilstanden om bord. Curtis nærer stadig håb om, at ilden vil kunne standses inden den når den almindelige last ved at afskære den fra at få frisk luft; han har lukket hver eneste åbning, det er muligt at finde, hermetisk, og har endog taget den forholdsregel at lukke pumpernes luftindtag, da han mente, at deres sugeslanger, der jo ligger ned til bunden af lastrummet, måske kunne være kanaler, som befordrede nogle enkelte luftmolekyler. Alt i alt anser han det for at være gode tegn, at ilden endnu ikke har afsløret sig ved nogen ydre røgdannelse.

Dagen ville være passeret uden nogen bemærkelsesværdige begivenheder, hvis jeg ikke tilfældigt havde overhørt en del af en

samtale, som viste, at vor situation, der jo hidtil havde være slem nok, nu var blevet nærmest katastrofal.

Jeg sad på agterdækket, og to af mine medpassagerer, ingeniøren Falsten og købmanden Ruby, som jeg havde bemærket ofte søgte hinandens selskab, sad fordybet i en samtale nær ved mig. Hvad de sagde, var ganske tydeligt ikke ment for mine øren, men min opmærksomhed blev fanget af nogle tydeligt misbilligende gestus fra Falsten, og jeg kunne ikke lade være med at lytte til, hvad der fulgte.

"Meningsløst! Tåbeligt!" udbrød Falsten. "Intet kunne være mere uklogt."

"Bah! Bah!" svarede Ruby; "det er helt i orden, det er ikke første gang, jeg har gjort det."

"Men ved De ikke, at den mindste rystelse på et hvilket som helst tidspunkt kan bevirke en eksplosion?"

"Åh, det hele er godt sikret," sagde Ruby, "det er tæt nok; jeg nærer ingen frygt af den grund, mr. Falsten."

"Men hvorfor," spurgte Falsten, "informerede De ikke kaptajnen?"

"Af den ene grund, at hvis jeg havde fortalt ham det, ville han ikke have taget det om bord."

Vinden døde hen i et par sekunder; og et par øjeblikke kunne jeg ikke fange, hvad der blev sagt; men jeg kunne se, at Falsten fortsatte med at komme med bebrejdelser, mens Ruby blot svarede med at trække på skuldrene. Endelig hørte jeg Falsten sige: "Nå, men under alle omstændigheder må kaptajnen underrettes om dette, og pakken skal kastes over bord. Jeg har ikke lyst til at blive sprængt i luften."

Det gav et sæt i mig. Hvad hentydede ingeniøren til? Øjensynlig havde han ikke den fjerneste anelse om, at lasten var i brand. I næste øjeblik fik ordet *"kaliumpikrat"* mig til at komme på benene og efter en pludselig indskydelse skyndte jeg mig hen til Ruby og lagde min hånd på hans skulder.

"Er der kaliumpikrat om bord?" Jeg skreg det næsten ud.

"Ja," sagde Falsten, "en kasse med tredive pund."

"Hvor er den?" råbte jeg.

"Nede i lasten, sammen med det øvrige fragtgods."

21. oktober, fortsat

Hvad mine følelser var i dette øjeblik, kan jeg ikke beskrive, men det var med, måske ikke så meget rædsel, som med en slags resignation, at jeg gik hen til Curtis på fordækket, og gjorde ham bekendt med, at vor situation nu var blevet om muligt endnu værre, eftersom der var sprængstof nok om bord til at sprænge et bjerg i luften med. Curtis modtog denne oplysning lige så køligt som den blev afleveret, og efter at jeg havde fortalt ham alle enkelthederne, sagde han: "Ikke et ord om dette til nogen andre, mr. Kazallon. Hvor er Ruby henne nu?"

"På agterdækket," sagde jeg.

"Vil De følge med mig, sir?"

Ruby og Falsten sad, som jeg havde forladt dem. Curtis gik lige hen til Ruby og spurgte ham, om det han havde fået fortalt, var sandt.

"Ja, det er helt korrekt," sagde Ruby medgørligt, idet han vel tænkte, at det værste der kunne overgå ham, ville være at han kunne blive dømt for lidt smugleri.

Jeg bemærkede, at Curtis et par øjeblikke måtte knytte hænderne hårdt bag sin ryg for ikke at gribe den uheldige passager ved struben; men efter at have udtrykt sin fortørnelse over Rubys uansvarlighed, fortsatte han stilfærdigt, men alvorligt med at udspørge ham om sagens omstændigheder. Ruby bekræftede blot, hvad jeg allerede havde fortalt ham. Med karakteristisk angelsaksisk skødesløshed havde han, sammen med sin øvrige bagage, taget en kasse indeholdende tredive

pund pikrat om bord, og havde ladet sprængstoffet stuve ned i lasten med lige så lidt samvittighedsnag som en franskmand ville føle ved at smugle en flaske vin. Han havde ikke underrettet kaptajnen om pakkens farlige indhold, fordi han var ganske på det rene med, at han så ville være blevet nægtet tilladelse til at bringe den ombord.

"Under alle omstændigheder," sagde han med et skuldertræk, "kan De vel ikke hænge mig for det; og hvis pakken giver Dem anledning til så megen bekymring, kan De uden videre blot kaste den i havet. Min bagage er forsikret."

Jeg var ude af mig selv af vrede, og da jeg ikke er udstyret med Curtis' tilbageholdenhed og selvkontrol, råbte jeg, før han kunne nå at standse mig: "De store fjols! ved De ikke, at der er brand om bord?"

I næste øjeblik fortrød jeg mine ord. Mest af alt ønskede jeg dem usagte, men det var for sent: Virkningen på Ruby var nærmest elektrisk. Han blev fuldstændig paralyseret af rædsel, hans lemmer stivnede, hans øjne udspiledes, han gispede efter vejret og var ude af stand til at tale. Pludselig løftede han armene højt i vejret, og som om han ventede en eksplosion hvad øjeblik det skulle være, løb han frem og tilbage på dækket, fægtende med armene som en galning, og råbte: "Brand om bord! Brand! Brand!"

Ved at høre disse udråb, kom hele mandskabet på dæk i den tro, at branden nu for alvor var brudt ud; resten af passagererne kom snart også til, og den scene, der nu udspillede sig, var det rene kaos. Mrs. Kear faldt bevidstløs om på dækket, og hendes mand, der var travlt optaget af at sørge for sig selv, overlod hendes til miss Herbeys venlige omsorg. Det lykkedes endelig

Curtis at standse Rubys vildelse, mens jeg, med så få ord som muligt, gjorde monsieur Letourneur bekendt med omfanget af branden i lasten. Faderens første tanke gik til André, men den unge mand opretholdt en beundringsværdig selvbeherskelse, og bad sin fader om ikke at blive bange, da faren jo ikke var overhængende. I mellemtiden havde sømændene løst alle storbådens taklinger; og de var ved at sætte den i vandet, da Curtis' stemme i et tonefald, der ikke tålte modsigelse, befalede dem at holde inde; han forsikrede dem for, at ilden ikke havde bredt sig yderligere; at mr. Ruby havde været unødigt ophidset og ikke tænkt over, hvad han sagde; og han gav sit ord på, at når det rette øjeblik var inde, ville han tillade dem alle at forlade skibet; men dette øjeblik, sagde han, var endnu ikke inde.

Ved lyden af denne stemme, som de allerede havde lært at ære og respektere, holdt besætningen inde med deres forehavende, og storbåden forblev på sin plads. Heldigvis havde ikke engang Ruby selv ytret noget om pikratet i lasten under sin hysteriske optræden, for selv om styrmanden kunne styre sømændene på en måde, som kaptajn Huntly aldrig havde været i stand til, er jeg sikker på, at hvis tingenes rette sammenhæng var blevet kendt, ville ingen magt på jorden kunne have hindret blot en af dem i deres bestyrtelse, fra at flygte. Som det nu var, kendte kun Curtis, Falsten og jeg selv til den frygtelige hemmelighed.

Så snart roen var genoprettet, samlede styrmanden og jeg os på agterdækket sammen med Falsten, som havde opholdt sig der under hele optrinnet. Vi fandt ham med korslagte arme og i dybe tanker, som var han ved at udtænke løsningen på et svært mekanisk problem. Han lovede, på min opfordring, at han ikke

ville afsløre noget om den nye fare, vi var udsat for takket være Rubys ubetænksomhed. Curtis påtog sig ansvaret for at informere kaptajn Huntly om vor kritiske situation.

For at sikre en fuldstændig hemmeligholdelse, var det nødvendigt at få fat i den ulykkelige Ruby, som var fuldstændig ved siden af sig selv, og fortsat ravede rundt på dækket under stadige udråb om "Brand! Brand!" Curtis gav derfor ordre til nogle af mændene, at de skulle få fat i ham og kneble ham; og før han kunne nå at gøre modstand, var den ulykkelige fanget og sat i sikker forvaring i hans egen aflåste kahyt.

22. oktober

Curtis har fortalt kaptajnen alt, for han insisterer fortsat stædigt på at anerkende denne som sin foresatte, og nægter at skjule noget for ham om vor sande situation. Kaptajn Huntly modtog meddelelsen i dyb tavshed, og lod blot en hånd glide over sin pande som for at fjerne en eller anden forstyrrende tanke, idet han igen gik ind i sin kahyt.

Curtis, løjtnant Walter, Falsten og jeg selv har diskuteret omstændighederne omkring vor fortsatte sikkerhed, og jeg er overrasket over, hvor roligt vi alle er i stand til at se den knibe, vi er kommet i, i øjnene.

"Der er ikke nogen som helst tvivl om," sagde Curtis, "at vi må opgive enhver tanke om at standse ilden, varmen under fordækket er blevet noget nær uudholdelig, og det er kun et spørgsmål om tid, hvornår flammerne bryder gennem dækket. Hvis søen er rolig nok til at vi kan gøre brug af bådene, så er det fint; vi må naturligvis forlade skibet i så god ro og orden vi kan; hvis på den anden side vejret skulle være os imod, eller vinden frisker op, må vi blive hvor vi er og kæmpe mod flammerne til det sidste; måske vil vi trods alt være bedre farne med flammerne som vor åbenbare fjende end som en skjult."

Falsten og jeg erklærede os enige i dette, men jeg gjorde ham opmærksom på, at han ganske havde overset den kendsgerning, at der lå tredive pund eksplosivt materiale i lasten.

"Nej," svarede han alvorligt, "jeg har ikke glemt det, men denne omstændighed tør jeg slet ikke tage med i betragtning.

Jeg tør ikke løbe risikoen for at slippe luft ned i lasten ved at gå derned for at søge efter krudtet, og jeg ved heller ikke, hvornår det kan finde på at eksplodere. Nej; det er en sag, jeg ikke kan tage med i mine overvejelser, det må hvile i hænderne på de højere magter."

Vi bøjede vore hoveder i højtidelig stilhed. Med det nuværende vejrlig var flugt umulig.

Efter en længere pause bemærkede Falsten, så roligt som var det et filosofisk dogme, han fremkom med: "Eksplosionen, hvis jeg må bruge det videnskabelige udtryk, er ikke en nødvendighed, men en mulighed, en eventualitet."

"Men sig mig, mr. Falsten," spurgte jeg, "er det muligt for kaliumpikrat at antændes på anden måde end ved en rystelse?"

"Det er det helt sikkert," svarede ingeniøren. "Under normale omstændigheder er kaliumpikrat ganske vist ikke *mere* letantændeligt end almindeligt krudt, men har dog den *samme* grad af antændelighed."

Vi forberedte os nu på at gå op dækket. Idet vi forlod salonen, hvor vi havde siddet, tog Curtis min hånd.

"Åh, mr. Kazallon," udbrød han, "kendte De dog blot til den bitre kval, jeg føler ved at se dette dejlige fartøj være dømt til at blive flammernes bytte, og at være ude af stand til at redde hende." Så tog han sig hurtigt sammen og fortsatte: "Men jeg forglemmer mig; De, om ingen anden, må vide, hvad jeg lider. Det er ovre nu," tilføjede han mere muntert.

"Er vor situation da fuldstændig fortvivlet?" spurgte jeg.

"Det er nu således," sagde han tankefuldt, "at vi befinder os på en bombe, og tændstikken er allerede sat til lunten. Hvor

lang denne lunte kan tænkes at være, kan jeg ikke sige noget om." Og med disse ord forlod han mig.

De andre passagerer er, ligesom besætningen, fortsat ganske uvidende om hele omfanget af den fare, vi er udsat for; alle ved dog nu, at der er ild i lastrummet. Så snart dette blev bekendtgjort, trak mr. Kear sig tilbage til sin kahyt efter at have oplyst Curtis om, at han mente, at denne omgående skulle drage omsorg for at ilden blev slukket, og at han holdt Curtis ansvarlig for enhver eventualitet, der måtte indtræffe. Han har siden opholdt sig i sin kahyt, fuldt optaget af at samle og pakke de mest afholdte ting af sine ejendele, og uden blot antydningen af omsorg eller tanke for sin ulykkelige kone, hvis tilstand, uanset hendes urimelige beklagelser, virkelig var ynkelig. Miss Herbey fortsætter imidlertid ufortrødent med at varte hende op, og den stadige flid, hvormed hun udfører sin opgaver, har vakt min største beundring.

23. oktober

Her til morgen lod kaptajn Huntly Curtis hente ind i sin kahyt, og styrmanden har sidenhen fortalt mig, hvad der passerede mellem dem.

"Curtis," begyndte kaptajnen, idet hans udtrykket i hans trætte øjne kun alt for tydeligt afslørede hans sindsforstyrrelse, "jeg er sømand, er jeg ikke?"

"Naturligvis, kaptajn," forsikrede styrmanden omgående.

"Jeg ved ikke, hvordan det kan være," fortsatte kaptajnen, "men jeg føler mig noget forvirret; jeg kan intet huske. Skulle vi ikke til Liverpool? Åh! jo! naturligvis. Og har vi holdt en nordøstlig kurs, siden vi stod ud?"

"Nej, sir, i henhold til Deres ordrer har vi sejlet mod sydøst, og vi befinder os nu i troperne."

"Og hvad er skibets navn?"

"*Chancellor*, sir."

"Ja, ja, *Chancellor*, det er jo rigtigt. Nå men Curtis, jeg kan virkelig ikke påtage mig at vende hende tilbage mod nord. Jeg hader havet, blot synet af det gør mig syg, så jeg vil helst ikke forlade min kahyt."

Curtis fortsatte med at fortælle mig, hvordan han havde forsøgt at overbevise ham om, at han blot havde behov for lidt tid og pleje for at komme sig over sin indisponering og blive sig selv igen; men kaptajnen havde afbrudt ham med ordene: "Nå ja, vi må jo se hvordan det går med tiden; men for nuværende må De overtage kommandoen over skibet, og lade som om jeg slet ikke er med om bord. Under disse omstændigheder kan jeg

intet foretage mig. Min hjerne kører rundt, De har ingen anelse om, hvad jeg lider!" og den ulykkelige mand pressede begge hænder krampagtigt mod panden.

"Jeg overvejede sagen et kort øjeblik," sagde Curtis, "og da jeg kun alt for tydeligt kunne se, hvordan kaptajnens tilstand var, forsikrede jeg ham om, at alt ville blive som han ønskede det og trak mig tilbage, idet jeg igen lovede at udføre hans ordrer til punkt og prikke."

Efter at have hørt disse enkeltheder, kunne jeg ikke lade være med at bemærke, hvor heldigt det var, at kaptajnen havde afstået kommandoen af egen fri vilje, for selv om han måske ikke var egentlig sindssyg, var det tydeligt, at hans hjerne var i en frygtelig forfatning.

"Jeg efterfølger ham på et meget kritisk tidspunkt," sagde Curtis tankefuldt, "men jeg vil forsøge at gøre min pligt."

Kort tid efter sendte han bud efter bådsmanden, og bad ham samle mandskabet ved stormasten. Så snart mændene var kommet til stede, talte han roligt, men uden at vise usikkerhed, til dem.

"Folkens," sagde han, "jeg må underrette jer om, at kaptajn Huntly, på baggrund af den alvorlige situation, som omstændighederne har sat os i, og af andre grunde, som jeg er bekendt med, har fundet det rigtigt at afstå kommandoen over skibet til mig. Fra dette øjeblik er jeg kaptajn på dette fartøj."

Så stilfærdigt og enkelt fandt ændringen sted, og vi havde nu den tilfredsstillelse at vide, at *Chancellor* nu var under kommando af en samvittighedsfuld, energisk mand, som ikke vil vige tilbage for noget, hvis han mener det er til fælles bedste. Monsieur Letourneur, André, mr. Falsten og jeg selv ønskede

ham lykke til med det samme. Løjtnant Walter og bådsmanden deltog hjerteligt i vore lykønskninger.

Skibet holder stadig sin kurs mod sydvest, og Curtis har sat alle sejl for så hurtigt som muligt at nå den nærmeste af de Nedre Antiller.

24. til 29. oktober

I de sidste fem dage har der været en kraftig sø, og skønt *Chancellor* sejler med både vind og bølger, er hendes fremdrift betydelig hæmmet. Her om bord dette formelige ildskib kan jeg ikke lade være med at spekulere på, om ikke alt dette vand rundt om os er alt, hvad vi har brug for. Der skulle vel være rigeligt af det.

"Hvorfor ikke bore hul i dækket?" sagde jeg til Curtis. "Hvorfor ikke fylde vand i tonsvis ned i lasten? Hvad skulle der kunne ske? Ilden ville blive kvalt; og hvad ville være lettere end at pumpe vandet ud igen?"

"Jeg har allerede sagt Dem, mr. Kazallon," sagde Curtis, "at i samme øjeblik vi lader komme luft til, vil flammerne springe op, helt til mastetoppen. Nej, vi må have mod og tålmodighed; vi må vente. Der er ikke noget som helst at gøre, andet end at holde hver eneste sprække lukket."

Ilden fortsatte med at brede sig, endog hurtigere end vi hidtil havde regnet med. Varmen fik efterhånden drevet næsten alle passagererne på dæk, og de to agterste kahytter, med vinduer i agterstavnen, var de eneste steder under dæk, der var beboelige. Af disse optog mrs. Kear den ene, og Curtis reserverede den anden til Ruby, der nu var fuldstændig fra forstanden, og måtte holdes under strengt opsyn. Jeg gik af og til ned for at se til ham, men fandt ham altid i en foragtelig tilstand af afsindig angst, udstødende forfærdelige skrig, som om han var besat af en forestilling om at blive brændt af den voldsomste hede.

En eller to gange var jeg også inde at se til den tidligere kaptajn. Han var stedse rolig og talte ganske fornuftigt om ethvert emne, blot ikke hans profession; i denne sammenhæng rablede han kun det forfærdeligste nonsens af sig. Han led meget, men afslog ethvert af mine tilbud om hjælp, og han nægtede stædigt at forlade sin kahyt.

I dag banede en sur, kvalmende røg sig vej gennem væggen, der adskiller mandskabets kvarterer fra passagerernes. Curtis beordrede omgående området dækket med våde presenninger, men røgen trængte også gennem disse, og dækkede det meste af skibets forende med et stinkende, ja ligefrem kvælende, tæppe. Hvis vi lyttede efter, kunne høre en dump, rullende lyd, men vi stod stadig lige uforstående overfor, hvor den luft kunne komme ind, der ganske tydeligt blæste til flammerne. Det var nu kun alt for sikkert, at det drejede sig om dage eller blot timer, før vi måtte være beredte til den afsluttende katastrofe. Bølgerne gik stadig højt, og det var ganske umuligt at komme til at flygte i bådene. Heldigvis, som jeg tidligere har nævnt, er både stormast og mesanmast af stål; ellers ville varmen omkring deres nederste del for længst have fået dem til at falde sammen, og vore chancer for at komme i sikkerhed ville have været yderligere formindskede; men med alle sejl sat stod *Chancellor* stadig støt på sin kurs mod nordøst med uformindsket fart.

Det er nu to uger siden, ilden først blev opdaget, og det blev gradvist sværere og sværere at komme rundt på skibet for at udføre forskellige gøremål. Selv med tykke sko var ethvert forsøg på at gå over dækket til forstavnen uigennemførligt, og bagstavnen er nu det eneste tilgængelige sted, hvor det er

muligt at stå, simpelthen på grund af, at døren dertil er placeret noget højere end lastrummet. Vand var begyndt at miste sin virkning på de brandvarme og skrumpende dæksplanker; harpiksen sivede ud fra knasterne i træet, plankerne gik fra hinanden og tjæren, der var smeltet af varmen, fulgte fartøjets bevægelser, og dannede fantastiske mønstre på dækket.

Som for yderligere at øge vor magtesløshed, skiftede vinden pludselig til nordvest, og blæste op til en fuldstændig orkan. Curtis gjorde alt, hvad der stod i hans magt for at bringe skibet tværs af søerne; alle anstrengelser var forgæves, *Chancellor* kunne ikke engang bære et stormsejl, så der var ikke andet at gøre end at lade hende sejle med vinden, og drive længere og længere væk fra det land, vi så ivrigt længtes efter at se.

I dag, den 29., lod stormen til at nå sit højdepunkt; bølgerne forekom os at være høje som bjerge, skummet piskede voldsomt ind over dækket. En båd ville ikke holde blot et øjeblik i en sådan sø.

Vor situation er rædselsfuld. Vi venter alle i stilhed, nogle få fremme i forstavnen, størstedelen af os på agterdækket. Hvad angår pikratet, havde vi i øjeblikket ganske glemt dets eksistens; faktisk kunne det næsten synes som om en eksplosion ville komme som en lettelse, for ingen katastrofe, ligegyldigt hvor frygtelig, vil kunne overgå torturen ved den spænding, vi befinder os i.

Mens vi stadig havde muligheden, reddede Curtis en smule proviant og andre sager, så vidt varmen i lasten tillod det; og en mængde kasser med salt kød og beskøjter, en tønde brændevin, nogle fade fersk vand, tillige med nogle sejl og noget sejldug, et kompas og andre instrumenter ligger nu pakket sammen, klar

til at blive lagt i bådene, når som helst vi bliver nødt til at forlade skibet.

Omkring kl. otte om aftenen hørtes en ny lyd, tydelig over selv stormens rasen. Dæksplankerne rejser sig, og store mængder sort røg stiger op som fra en sikkerhedsventil. Almindelig uro griber alle om bord: Vi *må* forlade den vulkan, der er ved at blive skabt under vore fødder. Mandskabet vender sig mod Curtis for at modtage deres ordrer. Han tøver; ser først på de enorme, truende bølger, så på bådene. Storbåden er der, ophængt lige over midten af dækket, men det er umuligt at komme til den nu, en mindre redningsbåd er imidlertid ophængt til styrbords side, og er sammen med hvalbåden agter, stadig tilgængelig. Sømændene løber som fortvivlede mod den lille båd.

"Stop, stop!" råber Curtis; "vil I afskære vor sidste og eneste mulighed for at komme i sikkerhed? Vil I sætte en båd i vandet i en søgang som denne?"

Nogle få af dem, med Owen forrest, tager ingen notits af, hvad han siger. Curtis styrter mod agterdækket, og idet han griber en sabel, råber Curtis igen: "Rør blot én gang ved daviderne, I der, og jeg kløver jeres hoveder!"

Forskrækket over hans beslutsomme optræden, trækker mændene sig tilbage, nogle klatrer et stykke op i takkelagen, andre helt op til den øverste mastetop.

Klokken elleve høres flere høje knald, forårsaget af, at skillerummene i lasten sprænges. Røgskyer står op fra forenden af skibet, efterfulgt af en lang slikkende flammetunge, der synes at omgive mesanmasten fuldstændigt. Ilden når nu til den kahyt, der bebos af mrs. Kear, som, vildt skrigende, bringes

op på dækket af miss Herbey. Endnu et øjeblik, og Silas Huntly dukker frem, hans ansigt er ganske sort af den fedtede røg; han bukker for Curtis, idet han passerer ham, og fortsætter så fuldstændig rolig med at entre op i takkelagen agterude for endelig at placere sig øverst oppe i mesanen.

Synet af Huntly bringer fangen, der stadig er dernede, frem i min erindring, og min første indskydelse er af løbe ned for at se om jeg muligvis kan befri ham. Men den gale er allerede sluppet ud af sit fangenskab, og styrter op på dækket med forkullet hår og tøjet stående i flammer. Som en salamander passerer han over det brændende dæk uden at hans fødder tager skade, og glider gennem den kvælende røg uden at det mærkes på hans åndedræt. Ikke en lyd undslipper hans læber.

Endnu et højt knald; storbåden splintres i småstykker; midterdækket sprænger den presenning, der dækkede den, og en strøm af ild står op til halvvejs mastehøjde, endelig fri af sit fængsel.

"Pikratet! Pikratet!" skriger galningen; "vi bliver alle sprængt i luften! Pikratet vil sprænge os i luften!"

Og på et øjeblik, før vi kan få fat i ham, har han kastet sig gennem den åbne luge ned i det brændende inferno.

29. oktober – nat

Da natten begyndte at falde på, var det et forfærdeligt sceneri det stod til skue. Men på trods af det desperate i vor situation, var ingen om bord dog så lammet af frygt, at man ikke var i stand til fuldt at kunne opfatte det rædselsfulde deri.

Stakkels Ruby er ganske vist død og borte, men hans sidste ord fik de alvorligste konsekvenser. Sømændene fangede hans råb om "Pikrat, pikrat!" og da de således for første gang blev bevidste om farens fulde omfang, besluttede de at flygte for enhver pris. Ude af sig selv af frygt, kunne eller ville de ikke indse, at ingen båd ville kunne klare de enorme bølger omkring os, og styrtede mod den lille redningsbåd. Curtis gjorde ihærdigt forsøg på at holde dem tilbage, men denne gang aldeles uden held; Owen pressede dem videre frem, og båden var allerede ved at blive løst fra sine surringer og svinget ud over skibssiden. Et kort øjeblik hang den ude i den tomme luft, og så, med en sidste kraftanstrengelse af sømændene, blev den hurtigt kastet fra borde. Men næppe havde den ramt vandet, før den blev fanget af en enorm bølge, som slog tilbage med uimodståelig kraft, hvorved båden blev kastet mod *Chancellor*s side og splintret til pindebrænde.

Mændene stod bestyrtede og så målløst til. Storbåden og den mindre båd var nu borte, der var intet andet tilbage til os end den lille hvalbåd. Der blev ikke sagt et ord, man hørte ikke anden lyd end vindens hæse fløjten, og den sørgmodige brølen fra flammerne. Fra midten af skibet, der nu var udhulet som en smeltedigel, stod der en søjle af sodet røg op mod himlen. Alle

passagerne, og flere af besætningen, tog tilflugt til den bageste del af agterdækket. Mrs. Kear lå bevidstløs i en rulle tov, med miss Herbey siddende ubevægelig ved sin side; monsieur Letourneur holdt sin søn fast omfavnet mod sit bryst. Jeg så Falsten roligt se på sit ur, og skrive tidspunktet ned i sin lommebog, men jeg var så langt fra at kunne dele hans besindighed, for jeg var grebet af en nervøs ophidselse, som jeg ikke kunne undertrykke.

Så vidt vi vidste, var løjtnant Walter, bådsmanden, og de af besætningen, der ikke var hos os, i sikkerhed i forstavnen; men det var umuligt at sige, hvordan de havde det, idet ilden stod som et tæppe imellem os og afskar al kommunikation mellem for- og agterstavn.

Jeg brød den dystre stilhed, og sagde: "Alt er forbi nu, Curtis."

"Nej sir, endnu ikke," svarede han, "nu hvor der er åbnet til branden vil vi gå i gang med at hælde vand ned på flammerne, alt hvad vi kan, og måske kan vi endnu nå at slukke det."

"Men hvordan kan man bruge pumperne, når dækket brændet? Og hvordan vil De få fat i Deres mandskab på den anden side af dette flammende tæppe?"

Han besvarede ikke mine indtrængende spørgsmål, og da jeg indså, at han ikke havde mere at sige, gentog jeg, at alt nu var forbi.

Efter en pause sagde han, "Så længe der endnu er så meget som en planke tilbage af skibet, man kan stå på, mr. Kazallon, vil jeg ikke opgive håbet."

Men branden rasede med fordoblet styrke, havet omkring os blev oplyst med en rød glød, og skyerne over os havde et brandrødt skær. Lange stråler af flammer skød over dækket fra

luge til luge, og vi blev tvunget til at tage tilflugt på agterrælingen i den yderste ende af agterdækket. Mrs. Kear blev lagt i hvalbåden, der hang ned fra skibets agterende; miss Herbey insisterede på at blive på sin plads ved hendes side.

Ingen pen kan beskrive rædslerne i denne frygtelige nat fuldt ud. *Chancellor*, med nøgne master, blev drevet som et gigantisk skib af ild med forfærdelig fart over det oprørte ocean; selve hendes hastighed gjorde fælles sag med orkanen i at puste til ilden, der fortærede hende. Snart ville der ikke være andre muligheder tilbage end at kaste sig i søen eller dø i flammerne.

Men hvad med pikratet? Ruby havde måske trods alt bedraget os, og der fandtes ingen vulkan under vore fødder, sådan som vi frygtede?

Klokken halv tolv, de stormen syntes at være på sit højeste, hørtes der et mærkværdigt brøl, tydeligt at høre trods elementernes rasen. Sømændene genkendte den øjeblikkelig, og vidste hvad det betød.

"Brodsø til styrbord!" lyder råbet.

Curtis springer op i rigningen, kaster et hurtigt blik på de snehvide bølgetoppe, og vender sig mod rorgængeren, idet han råber af sine lungers fulde kraft: "Hårdt til styrbord!"

Men det er for sent. Der kommer et pludseligt stød; skibet bliver fanget af en enorm bølge, hun rejser sig lodret op i luften; adskillige gange rammer hun vandet igen; mesanmasten knækker lige over dækshøjde, falder i havet, og *Chancellor* ligger nu bomstille.

Den 29. oktober, nat, fortsat

Det var endnu ikke midnat; mørket var fuldstændig uigennemtrængeligt, og vi kunne intet se. Men kunne det være muligt, at vi var strandet på Amerikas kyst?

Kort tid efter at skibet var blevet standset, som jeg har beskrevet ovenfor, hørtes en raslen af kæder. der kom fra boven.

"Det er godt," sagde Curtis; "Walter og bådsmanden har kastet begge ankre. Lad os håbe, de holder."

Derpå klatrede han, idet han klyngede sig til rigningen, langs styrbords side, som skibet hældede mod, så langt som flammerne tillod det. Han klamrede sig til vantets jernkroge, og på trods af de kraftige søer, der slog mod fartøjet, lykkedes det ham at holde denne stilling i temmelig lang tid, åbenbart lyttende til en eller anden lyd, der havde fanget hans øre i stormen. Efter omkring et kvarters tid kom han tilbage til agterdækket.

"Himlen være lovet!" sagde han, "vandet trænger ind, og vil måske kunne slukke branden."

"Sandt nok," sagde jeg, "men hvad så bagefter?"

"Det," svarede han, "er et spørgsmål, vi må tage stilling til efterhånden. Vi kan foreløbig kun tænke på nuet."

Det forekom mig, at flammernes voldsomhed allerede var dæmpet noget, og at de to modstridende elementer sloges voldsomt om overmagten. En eller anden planke i skibssiden var åbenbart blevet trykket ind, og gav fri passage for bølgerne. Men når vandet havde overvundet ilden, hvordan ville vi så kunne beherske vandet? Den normale måde ville være at bruge

pumperne, men disse befandt sig midt i brandområdet, og var ikke til at komme til.

I tre lange timer ventede og ventede vi, i angst og spænding. Hvor vi var kunne vi ikke sige noget om. Kun én ting var sikker: Tidevandet ebbede bort under os, og bølgerne blev stadig mindre voldsomme. Hvis blot ilden blev slukket, kunne der være plads til et håb om, at næste højvande ville sætte os flot igen.

Hen imod halv fem om morgenen blev det tæppe af ild og røg, der havde afskåret enhver kommunikation mellem for og agter, mindre tæt, og vi kunne svagt skimte den del af besætningen, der havde taget tilflugt på forskibet; og inden længe var det lykkedes for løjtnanten og bådsmanden at klatre langs skibet på rælingen – for det var uladsiggørligt at gå på dækket – for at forene sig med Curtis på agterdækket.

Her holdt de en rådslagning, hvortil jeg blev bedt om at deltage. De var alle af den opfattelse, at intet kunne gøres, før dagslyset kunne give os en fornemmelse af vor faktiske situation. Hvis vi var tæt på kysten, ville vi, hvis vejret tillod det, forsøge at gå i land, enten i båden eller på en flåde. Hvis, på den anden side, intet land var i sigte, og vi dermed kunne konstatere, at *Chancellor* var strandet på et eller andet ensomt, isoleret beliggende rev, var alt hvad vi kunne gøre, at få hende bragt flot, og sætte hende i stand til at nå den nærmeste kyst. Curtis fortalte os, at det var længe siden, han havde være i stand til at tage en bredde, men der kunne ikke være tvivl om, at vinden havde drevet os langt mod syd; og han mente, eftersom han ikke var bekendt med eksistensen af noget rev i denne del

af Atlanten, at vi var blevet drevet ind mod kysten i en eller anden del af Sydamerika.

Jeg erindrede ham om, at vi kunne vente en eksplosion hvert øjeblik, og antydede, at det ville være tilrådeligt at forlade skibet og søge tilflugt på revet. Men han ville ikke høre tale om noget sådant, sagde at revet efter al sandsynlighed ville være dækket af vand ved højvande, og fastholdt den oprindelige beslutning om, at intet skulle foretages før dagslyset brød frem.

Jeg videregav øjeblikkelig denne kaptajnens beslutning til mine medpassagerer. Ingen af dem syntes at forstå den nye fare, som *Chancellor* kan være udsat for ved at være kastet op på et ukendt rev, måske hundreder af mil fra land. Alle er for tiden besat af én tanke, ét håb, og det er, at ilden nu må være kvalt og eksplosionen afværget.

Og deres forhåbninger synes godt på vej til at blive opfyldt. De rasende flammer, der stod op af lugerne er veget for en tæt, sort røg, og selv om der fra tid til anden står en stikflamme gennem de mørke røgskyer, er disse dog hurtigt slukket. Bølgerne gør, hvad pumper og spande aldrig kunne have udvirket; ved at oversvømme skibet vinder de stadig mere ind på ilden, som ellers var godt på vej til at sprede sig til samtlige lastens 1700 baller bomuld.

30. oktober

Fra det først glimt af dagslyset spejdede vi ivrigt mod den sydlige og vestlige horisont, men morgentågerne begrænsede vort udsyn. Intetsteds var der land at se. Tidevandet var nu næsten ved den laveste ebbe, og farven på de få spidser af klippe, der stak op rundt omkring, viste os, at revet, vi var strandet på, var en basalt-formation. Vandet nåede nu kun seks fod op rundt om *Chancellor*s skrog, skønt hun med fuld last stikker omkring femten fod dybt. Det var bemærkelsesværdigt, så langt hun var trukket op på denne klippehylde, men antallet af gange, hun havde ramt bunden før hun endelig løb på grund lod os ikke i tvivl om, at hun var blevet løftet op og båret på toppen af en enorm bølge. Hun ligger nu med agterenden betydelig højere end forstavnen, hvilket gør det alt andet end let at gå rundt på dækket; desuden hældede hun så meget til bagbord, da tidevandet trak sig tilbage, at Curtis på et tidspunkt frygtede at hun ville vælte helt; denne frygt har imidlertid, da tidevandet nu er på sit laveste, heldigvis vist sig grundløs.

Klokken seks kunne man mærke nogle voldsomme slag mod skibssiden, og samtidig hørtes en stemme, der højt råbte: "Curtis! Curtis!" Ved at følge råbenes retning så vi, at den brækkede mesanmast blev slået ind mod fartøjet, og i det dæmrende morgenlys kunne vi skelne omridset af en mand, der klyngede sig til rigningen. Curtis skyndte sig, med fare for sit liv, at bringe manden om bord. Det viste sig at være ingen anden end Silas Huntly, som, efter være trukket over bord

sammen med masten, på denne måde nærmest mirakuløst havde undgået en våd grav. Uden et ord til tak til sin redningsmand, gik den tidligere kaptajn passivt, nærmest som en automat, hen og indtog sin plads i det mest afsides hjørne af agterdækket. Den knækkede mesanmast vil måske komme til nytte på et senere tidspunkt, og blev derfor med bjærget op og surret sikkert fast til skibets agterende.

På denne tid var det blevet lyst nok til at se omkring 3 miles væk, men stadig kunne man ikke skelne noget, der kunne få os til at tro, at vi var i nærheden af en kyst. De hvide skumtoppe sås på en linje på omkring en mil fra sydvest til nordøst, og to hundrede favne nord for skibet dannede en uregelmæssig hoben klipper en lille ø. Denne rejste sig omkring 50 fod over havoverfladen, og stak således oven vande selv ved den højeste flod. En slags sti, som var tilgængelig ved lavvande, gjorde os i stand til at nå øen til fods, hvis det skulle vise sig nødvendigt. Men dér endte revet, på den anden side af den blev vandet igen mørktfarvet som tegn på, at der var dybt. Efter alt at dømme, var dette altså et enligt rev, uden forbindelse med fastlandet, og skuffelsens bitre mørke begyndte at tynge vore sind.

I løbet af en times tid var tågen fuldstændig forsvundet, og det var nu fuldt dagslys. Jeg og monsieur Letourneur stod og så på Curtis, der stadig ivrigt spejdede mod den vestlige horisont. Overraskelse stod malet i hans ansigt; det var ham fuldstændig uforståeligt at der ikke var noget land i sigte, efter at vor kurs så længe havde været stik syd fra Bermuda-øerne. Men ikke en plet, så lille den end måtte være, afbrød den tydelige og klare linje, der forenede hav og himmel. Efter nogen tid bevægede Curtis sig langs netværket hen til vantet, og svang sig hurtigt op

i toppen af stormasten. I flere minutter blev han deroppe og udforskede det åbne hav rundt om, så greb han et af bagstagene og gled ned for atter at forene sig med os andre på agterdækket.

"Intet land i sigte," sagde han, som svar på vore ivrige, spørgende blikke.

Her brød mr. Kear ind, og spurgte i en barsk, ondskabsfuld tone Curtis, hvor vi befandt os. Curtis svarede, at han ikke vidste det.

"De ved det ikke, sir? I så fald er alt, hvad jeg kan sige, at det burde De sandelig!" udbrød oliehandleren.

"Det kan være, sir; men i øjeblikket er jeg lige så uvidende om hvor vi er som De selv," sagde Curtis.

"Nuvel," sagde mr. Kear, "De skal så vide, at jeg ikke har lyst til at blive for evigt om bord på dette skib, så jeg beder Dem indstændigt om at se til at komme videre afsted igen i en vis fart."

Curtis nedlod sig ikke til at give andet svar end at trække på skuldrene, og idet han vendte sig om, oplyste han monsieur Letourneur og mig om, at hvis solen kom frem, agtede han at tage en solhøjde og finde ud af, til hvilken del af oceanet vi var blevet drevet hen. Hans næste skridt var at uddele dåsekød og beskøjter til passagererne og mandskabet, der allerede var halvt besvimede af sult og udmattelse, og derpå begyndte han undersøge, hvilke muligheder der kunne være for at få bragt skibet flot.

Branden var nu stærkt neddæmpet; der var ingen flammer at se, og skønt en del sort røg stadig kom ud fra lasten, var det langt mindre end tidligere. Det første skridt var at finde ud af, hvor meget vand der var kommet ind i lasten. Dækket var stadig

for varmt til at gå på; men efter to timers overrisling blev plankerne tilstrækkelig kølige til at bådsmanden kunne komme til at tage nogle lodskud, og snart kunne han meddele, at der stod vand i en dybde af fem fod dernede. Kaptajnen besluttede, at dette ikke skulle pumpes ud endnu, da han ønskede at det skulle udføre sin opgave godt og grundigt, før han skilte sig af med det.

Det næste emne, der måtte tages under overvejelse var, hvorvidt det ville være tilrådeligt at forlade fartøjet og søge tilflugt på revet. Curtis mente nej, og løjtnanten og bådsmanden var enige med ham. Risikoen for en eksplosion var stærkt formindsket, da man havde konstateret at vandet havde nået den del af lasten, hvor Rubys bagage var anbragt; mens samtidig et eventuelt ophold selv på de højeste partier af revet kunne vise sig kritiske i tilfælde af dårligt vejr. Det blev derfor besluttet i overensstemmelse hermed, at både passagerer og mandskab var mest sikre ved at blive om bord.

Efter at dette var blevet vedtaget, gik vi i gang med at oprette en slags lejrplads på agterdækket, og de få madrasser, der endnu var uskadte blev givet til de to damer. De af mandskabet, der havde reddet deres køjer blev bedt om at anbringe dem under fordækket, hvor de måtte klare sig som de bedst kunne, da deres sædvanlige kvarterer var fuldstændig ubeboelige.

Selv om forrådskammeret har været en del udsat for varmen, er dets indhold ikke alvorligt beskadiget, og alle tønderne med vand og størstedelen af madvarerne er intakte. Den bunke ekstra sejl, der var blevet pakket ned forskibs, er også ubeskadigede. Vinden er løjet betydeligt af siden tidligt i morges, og bølgerne er meget mindre. Alt i alt er vort livsmod i

bedring, og vi er begyndt at tro på, at vi endnu vil kunne finde en vej ud af vore vanskeligheder.

Monsieur Letourneur, hans søn og jeg, har netop haft en længere samtale om skibets befalingsmænd. Vi finder at deres opførsel under den seneste tids prøvelser har været særdeles forbilledlig, og at deres mod, kraft og udholdenhed har været hævet over enhver diskussion. Løjtnant Walter, bådsmanden og tømreren Dowlas har alle udmærket sig, og fået os til at føle, at de er mænd, man kan regne med. Hvad angår Curtis, findes der næppe ord, der kan udtrykke vor beundring; han er den samme som altid, mandskabets ledestjerne, der altid kan få dem til at fortsætte videre enten med ord eller ved andre udtryk; han finder en udvej af enhver vanskelighed og er altid den fremmeste i ethvert forehavende.

Tidevandet vendte ved syvtiden i morges, og klokken elleve stod klipperne under vand, og man kunne intet se af dem bortset fra nogle få spidser, der dannede omkredsen af et cirkelformet bassin på mellem 250 og 300 fod i diameter, hvor skibet befandt sig i den nordlige del. Efterhånden som tidevandet steg, forsvandt den hvide brænding; havet var – til alt held for *Chancellor* – forholdsvis roligt; i modsat fald kunne bølgernes slag mod hendes sider, som hun ligger der ganske ubevægelig, have haft alvorlige konsekvenser.

Som man ville kunne forudse, steg vandet i lasten med tidevandet fra fem til ni fod; men dette var kun en fordel, idet det så oversvømmede endnu et lag bomuld.

Klokken halv tolv brød solen, der havde været skjult bag skyerne siden klokken ti, atter frem. Kaptajnen, som allerede om morgenen havde haft lejlighed til at tage en solhøjde, gjorde

nu klar til at tage en længde, og det lykkedes ham ved middagstid at gøre en særdeles tilfredsstillende observation. Efter at have trukket sig tilbage en kort tid for at udregne resultatet, kom han atter op på agterdækket og bekendtgjorde, at vi befinder os på 18 grader, 5 minutter nordlig bredde og 45 grader, 53 minutter vestlig længde, men at det rev, vi står på grund på, ikke findes afmærket på kortene. Den eneste forklaring der kan gives på denne udeladelse er, at øen må være dannet for nylig, og er fremkommet som et resultat af en eller anden form for vulkansk aktivitet. Men hvad så end forklaringen på mysteriet kan være, befinder vi os 800 miles fra land; for således finder vi ved at rådføre os med kortet, at den faktiske afstand er til Guyanas kyst, der er det nærmeste land. Således er den stilling, vi er blevet bragt i, først og fremmest på grund af Huntlys tåbelige hårdnakkethed, og dernæst på grund af den frygtelige nordvestenstorm.

Men kaptajnens meddelelse tager trods alt ikke modet fra os. Som tidligere nævnt er vort livsmod i bedring. Vi er undsluppet den farlig brand; frygten for en eksplosion er borte, og uagtet at et skib med lasten fuld af vand kun alt for sikkert vil gå til grunde, hvis hun atter står til søs, har vi i øjeblikket stor tiltro og håb for vor fremtid.

I mellemtiden gør Curtis klar til at gøre alt, hvad almindelig sund fornuft tilsiger os at gøre. Han foreslår, at når ilden er fuldstændig udslukt, skal vi kaste hele, eller i hvert tilfælde størsteparten af lasten over bord, naturligvis sammen med pikratet; dernæst vil han reparere lækagen, og så, med et betydelig lettere skib, vil han drage fordel af det

førstkommende højvande til at komme bort fra revet så hurtigt som muligt.

30. oktober

Endnu en gang har jeg talt med monsieur Letourneur om vor stilling, og det lykkedes mig at indgive ham det håb, at vi ikke vil blive holdt længe i vor nuværende vanskelige stilling; dog var det ikke muligt at få ham til at indtage noget synderlig optimistisk syn på vor skæbne.

"Jamen," indvendte jeg, "det vil vel ikke være særlig meget besvær at kaste nogle hundrede baller bomuld over bord; to eller højst tre dage vil være nok til dette formål."

"Ganske vist," svarede han, "når forehavendet først er kommet i gang; men De må erindre Dem, mr. Kazallon; at det indre af bomulden stadig gløder, og det vil vare flere dage før nogen vil være i stand til at komme ned i lastrummet. Dernæst skal lækagen tætnes; og, medmindre den tætnes overordentlig godt, vil vi alligevel være dømt til at omkomme på havet. Så lad dog være med at narre Dem selv; det vil vare mindst tre uger før vi kan forvente at komme til søs igen. Jeg kan kun håbe på, at vejret vil fortsætte med at være gunstigt; der skal ikke mange storme til at smadre *Chancellor* til småstykker, ødelagt som hun allerede er."

Så her var altså en ny fare, vi var udsat for; ilden kunne vel være slukket, vandet kunne vi slippe af med ved hjælp af pumperne, men vi var trods alt stadig i vindens og bølgernes vold; og, selv om dette rev kunne yde en midlertidig beskyttelse mod stormen, hvad ville der så blive af passagerer og mandskab, hvis fartøjet blev slået til et fuldstændigt vrag? Jeg modsagde ikke denne hans vurdering af vor stilling, men

spurgte blot monsieur Letourneur, om han havde tillid til Robert Curtis?

"Fuldstændig tillid," svarede han; "og jeg er meget taknemmelig over at kaptajn Huntly ved Forsynets gunst har overgivet ham kommandoen i tide. Hvad der er menneskeligt muligt, ved jeg at Curtis ikke vil lade uforsøgt for at bringe os ud af vor knibe."

Foranlediget af denne samtale med monsieur Letourneur tog jeg den første givne lejlighed i agt til at forhøre hos Curtis selv, hvor længe han regnede med at vi ville være nødt til at blive på revet; men han svarede blot, at det måtte bero på omstændighederne, og at han håbede at vejret ville fortsætte med at være gunstigt. Heldigvis stiger barometeret stadig, og der er alle tegn på en længere periode med smukt vejr.

I mellemtiden har Curtis taget skridt til at slukke branden fuldstændig. Han gør sig ikke nogen umage for at redde lasten, og eftersom de bomuldsballer, der ligger over vandoverfladen stadig gløder, har han fundet på at gennembløde dem fuldstændigt, således at branden bliver kvalt mellem det vand, der siver ned ovenfra, og det, der stiger op. Denne plan har endnu engang gjort det nødvendigt at anvende pumperne. For øjeblikket er mandskabet tilstrækkeligt til at bemande dem, men jeg og nogle af vore medpassagerer har tilbudt vor assistance, når som helst det måtte være nødvendigt.

Da der således ikke umiddelbart er brug for vor arbejdskraft, er vi henvist til selv at finde midler til at få tiden til at gå. Letourneur, André og jeg selv fører jævnligt samtaler om dette og hint; og jeg bruger også en time eller to på denne dagbog. Falsten blander sig ikke meget med os, men er fuldstændig

fordybet i sine beregninger, og morer sig med at skitsere mekaniske diagrammer med grundplaner, afdelinger, højder osv. Det ville være lykkeligt, om han kunne opfinde en eller anden mægtig maskine som kunne bringe os flot igen. Mr. og mrs. Kear holder sig også reserveret adskilt fra os andre, og vi er ikke kede af at være fri for at skulle høre på deres uafladelige beklagelser; desværre trækker de miss Herbey med, så vi ikke – eller næsten ikke – har mulighed for at nyde den unge dames selskab. Hvad angår Silas Huntly, er han nu blevet næsten ikke-eksisterende; han findes ganske vist om bord, det er sandt, men tilsyneladende kun som en vegetativ eksistens.

Stewarden, Hobart, en slesk, lusket fyr, udfører sine faste gøremål som om skibet sejlede på sin sædvanlige kurs, og rager, som han plejer, uklar med kokken Jynxtrop, en uforskammet og grim neger, som generer de øvrige sømænd på en måde, jeg finder aldeles utilstedelig.

Siden det nu ser ud til, at vi har en del tid til vor rådighed, har jeg foreslået monsieur Letourneur og hans søn, at vi sammen udforsker det rev, vi er strandet på. Det er ikke særlig sandsynligt at vi vil være i stand til at opdage meget angående oprindelsen til den sære ansamling af sten, men forsøget derpå vil i mindste holde os beskæftiget nogle timer, og således befri os fra ensformigheden ved at være fanget om bord. Desuden – da revet ikke er markeret på nogle af vore kort – kan jeg ikke tro andet end, at det vil være at gøre hydrografien en tjeneste at optage en præcis plan over klipperne, hvortil Curtis bagefter vil kunne give den præcise position med en ny observation, udført med større præcision en den, han allerede har taget.

Monsieur Letourneur er gået med til mit forslag; Curtis har lovet, at vi må tage båden og nogle lodliner, og har tilladt en af sømændene at ledsage os; så i morgen tidlig håber vi at kunne foretage vor lille opdagelsesrejse.

31. oktober til 5. november

Vort første gøremål om morgenen den 31. var at foretage den omtalte rejse rundt om revet, som var omkring en kvart *mile* lang. Ved hjælp af vore lodliner fandt vi, at vandet var dybt, helt ind til klipperne, og at ingen undervandsskråninger eller hylder forhindrede os i sejle helt ind til dem. Der kunne ikke være skygge af tvivl om, at klippen var af ren vulkansk herkomst, skubbet op af en enorm underjordisk omvæltning. Den bestod af blokke af basalt, der var så regelmæssigt formet, at det hele gav indtryk af at være én kæmpemæssig krystal; og havvandets bemærkelsesværdige gennemsigtighed satte os i stand til med det blotte øje at se de sære underjordiske søjler, der støtter hele den fantastiske bygningsstruktur.

"Dette er virkelig en enestående ø," sagde monsieur Letourneur; "tilsyneladende opstået for ganske nylig."

"Ja, far," sagde André, "og jeg vil tro, at den er opstået ved et fænomen, der svarer til de omstændigheder, der skabte Julia Island ud for Sicilien, eller Santorini-gruppen i det græske øhav. Man kunne gerne tro at den var skabt alene for at *Chancellor* havde et sted at stå."

"Det er ganske sikkert," bemærkede jeg, "at en eller anden jordrystelse har fundet sted for nylig. Dette er så absolut ingen ubesøgt del af Atlanten, så det er usandsynligt, at dette rev skulle have undgået andre skibes opmærksomhed, hvis det havde været her altid, og alligevel er det dog ikke markeret på selv de nyeste kort. Vi må prøve at udforske det grundigt og lade fremtidige søfarende nyde godt af vore observationer."

"Men måske vil det forsvinde på samme måde, som det er opstået," sagde André. "De er uden tvivl opmærksom på, mr. Kazallon, at disse vulkanske øer kun har en ganske kortvarig eksistens. Det er ikke umuligt, at når den bliver afmærket på kortene, findes den måske slet ikke mere."

"Skidt med det, min dreng," svarede hans fader, "det er bedre at advare om en fare, der ikke findes, end at overse én, der faktisk er der. Jeg tror ikke, de søfarende vil beklage sig meget over *ikke* at finde et rev, der hvor vi har afmærket et."

"Nej, det tror jeg heller ikke, fader," sagde André. "Og denne ø er antagelig ligeså fast og sikker som et kontinent. Kaptajn Curtis ville nok være glad ved at se den forsvinde så snart som muligt, når han er færdig med sine reparationer; det ville spare ham for en hel del besvær med at få sit skib taget af grunden."

"Jamen, du er da en gevaldig karl, André," sagde jeg og lo, "jeg tror du gerne ville beherske Jorden med en tryllestav; og allerførst ville du så hente et rev frem fra havets dyb, blot for at *Chancellor* kunne få tid til at slukke branden, og så ville du få det til at forsvinde igen, så skibet kunne komme flot."

André smilede; så udtrykte han i en noget mere alvorlig tone sin taknemmelighed mod de højere magter for den betimelige hjælp, der var blevet os til del i vor nødens stund.

Jo mere vi undersøgte de klipper, der udgjorde den lille ø, jo mere overbeviste blev vi om, at den var skabt for ganske nylig. Ikke et musling, ikke en tot søgræs eller tang fandt vi fæstnet til klippesiderne, ikke en spire eller et frø havde vinden bragt til dens overflade, ikke en fugl havde søgt ly på de ujævne klipper. For en ynder af biologi afgav stedet ikke én eneste plet af nogen

som helst interesse; kun geologen ville kunne finde studieobjekter i dens basaltmasser.

Da vi nåede sydenden af øen, foreslog jeg, at vi skulle gå i land. Mine ledsagere samtykkede straks; den yngre Letourneur bemærkede spøgende, at hvis den lille ø var skæbnebestemt til at forsvinde, var det jo kun ret og rigtigt, at den blev besøgt af mennesker først. Båden blev følgelig sejlet ind til bredden, vi stod ud på revet og begyndte at gå op ad den jævne bakke, der førte til dens højeste punkt.

Det var ikke nogen særlig vanskelig spadseretur, og da André kunne gå forholdsvis udmærket selv uden at få støtte, førte han an, mens hans fader og jeg fulgte tæt bagefter. Blot et kvarter tog det os at komme til den lille øs højeste punkt, hvor vi satte os på den basaltknold, der kronede den.

André tog en skitsebog frem af sin lomme, og begyndte at lave en tegning af revet. Næppe havde han færdiggjort omridset, før hans fader udbrød: "Jamen, André, du har jo tegnet en skinke!"

"I hvert fald noget, der ligner meget, må jeg indrømme," svarede André. "Jeg tror, vi skal bede kaptajn Curtis om lov til at kalde vor ø for Skinkeholm."

"Godt," sagde jeg; "skønt de søfarende vil være nødt til at holde sig på respektfuld afstand; de vil næppe finde deres tænder stærke nok til at binde an med denne skinke."

Monsieur Letourneur havde ret; omridset af øen, som den lå der klart afgrænset mod det dybgrønne vand, lignede mest af alt en dejlig skinke, hvor den lille vig, hvor *Chancellor* var strandet, skulle være det sted, hvor knoglen stak frem. Tidevandet var på sit laveste på dette tidspunkt, og skibet

hældede kraftigt til styrbord, de små klippestykker, der stak op ved den sydlige del af revet markerede tydeligt den smalle passage, hun var blevet tvunget igennem, før hun endelig løb på grund.

Så snart André havde gjort sin skitse færdig, gik vi ned ad en skråning, der var lige så jævn, som den vi var kommet op ad, og vendte os så mod vest. Vi var ikke kommet ret langt, før en smuk grotte, lige så perfekt dannet som var det tegnet af en arkitekt, påkaldte sig vor opmærksomhed. Monsieur Letourneur og André, som har været på Hebriderne, mente at det var Fingals Grotte *en miniature*; et gotisk kapel, som ville have været en passende forhal til Katedralhulen i Staffa. Basaltklippen var her afkølet i de samme regelmæssige, koncentriske prismer; der var det samme hvælvede loft med mellemrummene ligesom fyldt ud med gult kit; den samme præcision i de prismatiske vinkler, skarpe som var de hugget ud af en billedhuggers hånd; den samme klangfulde vibreren i luften mellem klippevæggene, som de gæliske digtere tænkte sig var Fingals harpespil. Men hvor gulvet i Staffa altid er dækket af vand, kunne grotten her kun nås af de højeste bølger, mens basaltprismerne i sig selv dannede en solid brolægning.

Da vi havde tilbragt næsten en time i vor nyopdagede grotte, tog vi tilbage til *Chancellor* og meddelte resultaterne af vor ekspedition til Curtis, som indførte øen på sit kort under det navn, André Letourneur havde foreslået.

Efter at vi har opdaget den, har vi ikke ladet en dag gå uden at tilbringe nogen tid i Skinkeholm-grotten. Curtis har besøgt den ved en enkelt lejlighed, men har er for optaget af andre ting til at have megen interesse til overs for naturens vidundere.

Falsten kom også én gang og undersøgte klipperne, bankende og huggende fliser af med al geologens nådesløshed. Mr. Kear ville ikke ulejlige sig med at forlade skibet; og skønt jeg indbød hans kone til at deltage i en af vore udflugter, afslog hun med den begrundelse at udmattelsen og besværet i forbindelse med at skulle ned i båden ville være mere end hun kunne bære.

Miss Herbey, der kun var alt for taknemmelig for – blot for en times tid – at slippe for sin frues lunefuldheder, modtog ivrigt monsieur Letourneurs invitation til at besøge revet, men til hendes store fortrydelse afslog mrs. Kear i starten blankt at lade hende forlade skibet. Dette irriterede mig forfærdeligt, og jeg besluttede at gå i forbøn for miss Herbey; og da jeg tidligere har gjort den selvoptagne dame forskellige småtjenester, som hun vel mente, hun kunne få brug for igen, fik jeg min vilje, og miss Herbey har flere gange fået lov til at tage med os ud på revet, hvor den unge piges glæde ved at have sin frihed har været en fornøjelse at se.

Somme tider fisker vi langs kysten, og nyder så en frokost i grotten, mens basaltsøjlerne vibrerer som harper i brisen. Dette tørre rev, så lille det end er, føles som et uendeligt udstrakt rige i sammenligning med *Chancellor*s dæk; snart vil der næppe være en sten, vi ikke kender, ikke en del af øens overflade vi ikke har betrådt, og jeg er ganske sikker på, at når tiden nærmer sig for vor afrejse, vil vi ligefrem være kede af at skulle forlade den.

Under en af vore samtaler nævnte André Letourneur en dag, at han mente at øen Staffa tilhørte familien MacDonald, der udlejede den for en beskeden sum af 12 pund om året.

"Jeg vil så formode," sagde miss Herbey, "at vi næppe vil kunne forlange mere end en halfcrown for vores lille yndlings-ø."

"Jeg tror ikke De ville få så meget som en penny for den, miss Herbey; men har De da tænkt Dem at forpagte den?" sagde jeg leende.

"Ikke for øjeblikket," sagde hun; og tilføjede så, med et halvt undertrykt suk, "selv om det er det eneste sted, hvor jeg har oplevet hvad det vil sige at være virkelig lykkelig."

André mumlede et eller andet bifaldende, og vi følte alle, at der var noget rørende ved denne forældreløse, venneløse pige, som havde fundet sin længe savnede lykkefølelse her på en ensom ø midt i Atlanten.

6. november til 15. november

I de første fem dage efter at *Chancellor* løb på grund, stod der en konstant, tæt sort røg op fra lasten; men den blev gradvist mindre og mindre indtil den 6. november, hvor vi mente at branden måtte være slukket. Curtis fandt det ikke desto mindre klogest at fortsætte med at bruge pumperne, hvilket han gjorde indtil hele skibets skrog, helt op til dækket, var blevet fuldstændig sat under vand.

Den hastighed, hvormed vandet løb af ned til havoverfladens niveau, hver gang havet trak sig tilbage, lod ane at der måtte være en læk af betydelig størrelse; og da det blev undersøgt, viste det sig da også at være tilfældet. En af sømændene, en mand ved navn Flaypole, dykkede en dag ved lavvande ned for at undersøge skadens omfang, og fandt, at hullet var ikke meget under fire fod i tværmål, og befandt sig tredive fod foran roret og to fod over katsporet; tre planker var trykket ind af en skarp klippespids, og det var et rent vidunder, at den voldsomhed, hvormed det tungt lastede skib var blevet kastet på land, ikke havde medført at der var opstået skader på andre dele af fartøjet.

Da det ville vare et par dage eller mere, før lasten ville være i en sådan tilstand, at man kunne fjerne bomuldsballerne og undersøge skaden indefra, brugte Curtis den mellemliggende tid til at få repareret den knækkede mesanmast. Det lykkedes for tømreren, Dowlas, at fælde den sammen med den tilbageværende stump, og han sikrede derpå sammenføjningen grundigt med jernbeslag og bolte. Vant, stag og bagstag blev

derefter omhyggeligt udbedrede, nogle af sejlene blev udskiftet, ligesom også hele takkelagen. Der var sket nogen skade på agterdækket og mandskabets rum i forskibet; men tid og arbejde var alt hvad der behøvedes for at få disse sat i brugbar stand igen, og da alle arbejdede ihærdigt, tog det ikke lang tid før kahytterne atter var klar til tage i brug.

Den 8. begyndte man at losse skibet. Taljer og blokke blev sat op over lastlugerne, og passagerer og mandskab i forening gik i gang med at hale de tunge baller, som var nu blevet oversvømmet så ofte, at bomulden var næsten ødelagt. En efter en blev de sodsværtede baller anbragt i båden for at blive transporteret ind på revet. Efter at det første lag bomuld var fjernet, blev det nødvendigt at bortlede en del af det vand, der fyldte lastrummet. Til den ende måtte lækken i skibssiden på en eller anden måde lukkes, og dette indgreb blev fikst gennemført af Dowlas og Flaypole, som dykkede ned ved lavvande og sømmede en kobberplade på, der dækkede hele hullet. Dette ville imidlertid i sig selv langt fra være nok til at modstå presset, når pumperne gik i gang; så Curtis beordrede et antal bomuldsballer stablet op mod de knækkede planker indefra. Planen lykkedes, og efterhånden som vandet sank i lasten blev mændene i stand til at fortsætte udlosningen.

Curtis mener, at det nok er muligt at reparere lækken indefra. Den allerbedste måde at reparere skaden på ville være at kølhale skibet og udskifte plankerne, men der mangler det nødvendige udstyr til et sådant forehavende; desuden ville den mindste smule dårligt vejr, mens hun således lå på siden være skæbnesvangert. Men kaptajnen er ikke i tvivl om, at det på den

ene eller den anden måde vil lykkes for ham at lappe hullet godt nok til, at vi vil kunne nå sikkert til land.

Efter to dages slid var vandet fuldstændig borte, og uden yderligere besværligheder blev udlosningen gjort færdig. Vi har alle, selv André Letourneur, taget vor tørn ved pumperne, for dette arbejde er så ekstremt udmattende, at mandskabet har brug for en pause i ny og næ; arme og ryg bliver anspændte og trætte af den ustandselig pumpen med håndtagene, og jeg kan så udmærket forstå den afsky, sømænd altid giver udtryk for i forbindelse med dette arbejde.

Der er én ting, der er til stor fordel for os: Skibet ligger på fast og solid grund, men vi ved at vi ikke kan stille noget op mod en springflod, der kommer hurtigere end vi kan nå at modvirke den. Himlen give, at vores anstrengelser ikke er håbløse og spildte på et skib, der alligevel vil gå under.

15. til 20. november

Endelig er undersøgelsen af lastrummet kommet i stand. Blandt de første ting, der blev fundet, var kassen med pikrat, fuldstændig intakt; den var ikke skadet af vandet, ej heller havde flammerne nået den. Hvorfor den ikke omgående blev kastet i havet, ved jeg ikke; i stedet blev den blot anbragt på øens fjerneste ende, og der forbliver den.

Mens de var nede, inspicerede Curtis og Dowlas det fulde omfang af de skader, branden havde forårsaget. De fandt, at dækket og de bærende bjælker var meget mindre skadet end de forventede; de tykke, kraftige planker var kun overfladisk svedne. Derimod var brandens hærgen på skibets sider af langt mere alvorlig karakter; en stor del af den indre bræddevæg var brændt væk, og selve skibets spanter var betydeligt skadede; værkfyldingerne var trukket ud af samlingerne; så det var noget nær et mirakel, at hele skibet ikke for længst var gået midt over.

Kaptajnen og tømreren vendte tilbage til dækket med bekymrede miner. Curtis samlede omgående passager og mandskab, og gjorde dem bekendt med situationen.

"Mine venner," sagde han, "jeg må fortælle jer, at *Chancellor* har lidt langt større skade end vi forventede, og at hendes skrog er meget alvorligt beskadiget. Hvis vi var strandet et hvilket som helst andet sted end på et øde rev, som når som helst kan blive oversvømmet af havets oprør, ville jeg ikke tøve med at skille skibet ad og konstruere et mindre fartøj af delene, som kunne bære os sikkert til land, men jeg tør ikke løbe risikoen ved at forblive her. Vi er nu 800 miles fra kysten ved

Paramaribo, den nærmeste del af Hollandsk Guyana, og på ti eller tolv dage tror jeg vi kan nå kysten der, hvis vejret er med os. Mit forslag er nu, at vi reparerer lækagen så godt vi kan, og straks prøver at nå den nærmeste havn."

Da der ikke umiddelbart syntes at være en bedre plan, blev Curtis' forslag enstemmigt vedtaget. Dowlas og hans medhjælpere gik straks i gang med at reparere de forkullede spanter og stoppe lækagen; de var meget omhyggelige med at tætne alle skibets sammenføjninger, for så vidt de lå over lavvandsmærket; under dette kunne de ikke komme til at arbejde, og måtte stille sig tilfreds med de reparationer, de kunne foretage indefra. Men efter al deres umage er der alligevel ingen tvivl om, at *Chancellor* ikke er i en tilstand, der tillader en længere rejse, og at hun ville blive erklæret ikke-sødygtig i en hvilken som helst havn, vi måtte anløbe.

I dag, den 20., besluttede Curtis, at alt, hvad der var menneskeligt muligt for at reparere skibet var gjort, og at det var på tide igen at få hende ud på det åbne hav.

Siden *Chancellor* var blevet befriet for sin last, såvel som for vandet i lastrummene, havde hun været i stand til at flyde i det lille, naturlige bassin, hun var blevet drevet ind i af stormen. Bassinet var lukket hele vejen rundt af klipper, der var synlige over vandoverfladen selv ved højvande, men det var tilstrækkeligt stort til at tillade fartøjet at vende rundt på det bredeste sted, og ved hjælp af trosser, der blev fastgjort til klipperne kunne hun vendes med boven mod syd, hvor hun for at undgå at hun blev slået tilbage mod revet, blev forankret for og agter.

Efter alt at dømme syntes det således at være en let sag at sætte *Chancellor* til havs; hvis vinden var god, kunne sejlene sættes, hvis ikke, ville hun skulle trækkes gennem den smalle passage. Alt syntes enkelt. Men der var endnu uforudsete vanskeligheder at overvinde!

Udgangen af passagen er beskyttet af en slags højderyg af basalt, som ved højvande lige akkurat er dækket med vand nok til at *Chancellor* kan komme over den når hun er tømt for al sin last. Ganske vist var hun kommet over denne forhindring en gang før, og tilmed med fuld last, men dengang var hun, som jeg allerede har nævnt det, fanget af en enorm bølge, og på sæt og vis kunne man sige, at hun var blevet *LØFTET* over forhindringen til sin nuværende position. Desuden havde der, på denne evigt mindeværdige nat, ikke alene været højvande, men jævndøgns-springflod; noget man ikke kunne forvente ville ske igen i mange måneder fremover. At vente var ganske udelukket; så Curtis besluttede at løbe risikoen og prøve at drage fordel af springfloden, som ville indtræffe endnu i dag, til at gøre et forsøg på at få skibet, tom og let som hun var, over barrieren; derpå ville han laste tilstrækkeligt med ballast til at hun kunne sejle.

Vinden kom ind fra nordvest, og blæste således i retning mod udløbet. Kaptajnen foretrak dog, efter at have talt med de øvrige officerer, at trække skibet over højderyggen, da han ikke anså det for særlig sikkert at lade et fartøj af så tvivlsom stabilitet sejle mod en forhindring, der sandsynligvis ville standse hende, for fulde sejl. Før man indledte operationen, tog Curtis den forholdsregel at have et anker klar agter, idet det ville blive nødvendigt at bringe skibet tilbage til sin nuværende

ankerplads, hvis forsøget skulle slå fejl. Yderligere to ankre blev bragt uden for passagen, som ikke var mere end to hundrede fod i længden. Kæderne blev fastgjort til ankerspillet, sømændene begyndte at arbejde, og klokken fire eftermiddag var *Chancellor* i bevægelse.

Det ville være højvande tyve minutter over fire, og ti minutter før dette tidspunkt var skibet blevet halet så langt som hun kunne komme; hendes køl skurrede mod barrieren, og hendes fremdrift blev standset. Da den laveste del af hendes agterende imidlertid kun lige akkurat rørte forhindringen, vurderede Curtis at der ikke længere var nogen grund til, at vindens mekaniske kraft ikke skulle bringes i anvendelse. Alle sejl blev straks sat og bragt op til vinden. Tidevandet var netop på sit højeste, passagerer og mandskab trak sammen på ankerspillet, monsieur Letourneur, André, Falsten, og jeg selv ved styrbords spil. Curtis stod på agterdækket, hans opmærksomhed var mest rettet mod sejlene; løjtnanten var forskibs, og bådsmanden stod ved roret. Søen syntes os gunstig og idet bølgerne hævede og sænkede sig, løftede den os flere gange.

"Nå, gutter," sagde Curtis med sin rolige, klare stemme, "nu alle sammen! Kom så!" Spillene gik rundt; klik, klik raslede kæderne, som de led for led blev trukket gennem klyssene.

Brisen friskede op, og masterne gav sig under presset fra sejlene, men vi gik rundt og rundt, holdt takten regelmæssigt og ensformigt til en melodi, en af sømændene nynnede.

Vi var kommet tyve fod videre, og fordoblede vore anstrengelser, da skibet atter løb på grund.

Og nu havde ingen af vore anstrengelser nogen virkning; alt var forgæves; tidevandet var ved at vende; og *Chancellor* ville

ikke bevæge sig så meget som en tomme. Var der tid til at trække hende tilbage? Hun ville uundgåeligt gå i småstykker, hvis hun forblev stående på revlen. Kaptajnen beordrede øjeblikkelig sejlene taget ind, og ankeret kastet fra agterskibet.

Der hengår et øjeblik i forfærdelig angst, og så er alt godt igen.

Chancellor glider bagud, og tilbage i bassinet, som nu atter en gang er hendes fængsel.

"Nå, kaptajn," siger bådsmanden, "hvad gør vi nu?"

"Jeg ved det ikke," sagde Curtis, "men vi skal nok komme over på en eller anden måde."

21. til 24. november

Der var ganske sikkert ingen tid at spilde, før vi var nødt til komme væk fra Skinkeholm-revet. Barometeret var faldende, og havde været det siden i morges, søen blev hårdere, og der var alle tegn på, at vejret, der hidtil havde været så gunstigt, var på nippet til at vende; og i tilfælde af en storm ville *Chancellor* uundgåeligt være blevet smadret til pindebrænde mod klipperne.

Om aftenen, da ebben var på sit laveste, og klipperne stak op over vandet, tog Curtis, bådsmanden og Dowlas ud for at undersøge det rev, der havde vist sig at være en så alvorlig forhindring. Falsten og jeg fulgte med dem. Vi kom til den slutning, at den eneste måde at komme igennem på var ved hugge klipperne væk med pigøkser på et areal af omkring ti fod gange seks. En ekstra dybde på ni eller ti tommer ville være nok til at lade os passere, og kanalen måtte afmærkes nøjagtigt med bøjer; på denne måde formodede vi, at skibet kunne komme over revet og således nå ud i det dybere vand på den anden side.

"Men dette basalt er hårdt som granit," sagde bådsmanden; "desuden kan vi kun komme til det ved lavvande, og derfor kan vi kun arbejde på det i to timer ud af fireogtyve."

"Så meget mere grund til at begynde med det samme, bådsmand," sagde Curtis.

"Men hvis det kommer til at tage os en måned, kaptajn, så vil skibet til den tid måske være smadret til pindebrænde."

"Kunne vi ikke på en eller anden måde sprænge klippen? Vi har noget krudt om bord."

"Ikke nok til dette," sagde bådsmanden.

"De har noget, der er bedre end krudt," sagde Falsten.

"Hvilket?" spurgte kaptajnen.

"Kaliumpikrat," lød svaret.

Og således kom denne eksplosive substans, hvormed stakkels Ruby havde bragt skibet i en så forfærdelig fare, til at tjene det på bedste vis, og jeg så nu hvilket held det var, at kassen var blevet bragt i sikkerhed på revet, frem for at være blevet kastet i søen.

Pikrinsyre er et bittert, krystallinsk ekstrakt, der udvindes af kultjære, og det danner, i forbindelse med kaliumkarbonat, et gult salt kendt under navnet kaliumpikrat. Dette stofs eksplosive egenskaber er ringere end skydebomulds eller dynamit, men langt større end almindeligt krudt; 50 gram har en effekt der svarer til 13 gange så meget almindeligt krudt. Pikrat antændes let ved et hårdt eller voldsomt stød, og noget fængkrudt, som var i vor besiddelse, ville være i stand til at starte en eksplosion.

Sømændene gik straks efter deres hakker, og Dowlas og hans medhjælpere, under Falstens ledelse, der som ingeniør forstod sig på den slags, gik i gang med at udgrave en hulning, hvor sprængstoffet kunne anbringes. Til at begynde med håbede vi, at alting ville være klart, så sprængningen kunne finde sted den påfølgende morgen, men da dagslyset kom, så vi at mændene, skønt de havde arbejdet ihærdigt, kun havde kunne arbejde en time ved lavvande, og at der skulle fire lavvandsperioder til, før hullet var dybt nok.

Arbejdet var ikke færdigt før klokken otte om morgenen den 23. Hullet var boret skråt ind i klippen, og var stort nok til at

kunne rumme omkring ti pund af det eksplosive stof. Netop da man var begyndt at fylde pikratet i åbningen, afbrød Falsten:

"Stop," sagde han, "jeg tror, det vil være bedst af blande pikratet med almindeligt krudt, idet det vil gøre det muligt for os at antænde minen med en tændstik i stedet for fængkrudtet, som ellers ville være nødvendigt for at frembringe en rystelse. Desuden er det en kendt sag, at tilsætning af krudt gør pikratet langt mere effektivt til at sprænge klipper som denne, idet pikratets voldsomme eksplosion vil bane vejen for krudtet, der er langsommere og så vil fuldende ødelæggelsen af basalten."

Falsten er ingen stor taler, men det han faktisk siger er altid meget præcist. Han gode råd blev straks fulgt; de to stoffer blev blandet sammen, og efter at en lunte var blevet fremskaffet, blev blandingen pakket tæt sammen ned i hullet.

Selv om *Chancellor* lå så tilpas langt væk fra klipperne, at hun var sikret mod fare for at blive skadet ved eksplosionen, fandt man det tilrådeligt at passagerer og mandskab søgte tilflugt i hulen længst ude på revet, og selv mr. Kear blev tvunget til at forlade skibet, trods hans mange protester. Falsten sluttede sig til os i vort tilflugtssted, efter at han havde antændt lunten.

Lunten skulle brænde i ti minutter, og da dette tidsrum var gået, fandt eksplosionen sted; bagslaget var på grund af hullets dybde ganske dæmpet, og meget mindre støjende, end vi havde ventet. Men operationen var fuldstændig vellykket. Før vi nåede klippekammen kunne vi se, at basalten bogstavelig talt var forvandlet til pulver, og at en lille kanal, der allerede var blevet opfyldt af den stigende flod, var blevet skåret gennem forhindringen. Et højt hurra gjaldede gennem luften; vort fængsels porte var blevet åbnet, og vi var ikke fanger mere!

Ved højvande lettede *Chancellor* anker og flød ud på åbent vand, men hun var ikke i en tilstand, der tillod hende at sejle nogen steder, før hun havde taget ballast ind; og i de næste fireogtyve timer var mandskabet travlt optaget af at indlaste stenblokke, og de af bomuldsballerne, der havde lidt mindst overlast.

I løbet af dagen gik monsieur Letourneur, André, miss Herbey og jeg selv en afskedstur rundt på revet, og André udhuggede med stor kunstnerisk sans ordet *Chancellor*, navnet Skinkeholm, som vi havde givet revet, og datoen, hvor vi var løbet på grund, i grottens væg. Så sagde vi "far vel" til det sted, hvor vi havde opholdt os de sidste tre uger, og hvor vi havde tilbragt dage, som i hvert fald for nogle af vort selskab vil blive regnet som værende langtfra de mindst lykkelige i deres liv.

Ved højvande denne morgen, den 24., med både under-, top- og bramsejl sat, fortsatte *Chancellor* på sin rejse, og to timer senere var den sidste top af Skinkeholm forsvundet under horisonten.

24. november til 1. december

Der var vi så, endnu en gang på havet, og selv om det var på et skib af særdeles tvivlsom stabilitet, håbede vi, hvis vinden fortsat var gunstig, at nå kysten af Guyana i løbet af få dage.

Vor kurs var sydvest og derfor med vinden, og skønt Curtis ikke ville sætte alle sejl, da den øgede hastighed ville kunne åbne lækagen på ny, sejlede *Chancellor* af sted med en ganske tilfredsstillende fart. Livet om bord begyndte at vende tilbage i sine gamle rutiner; følelsen af usikkerhed og bevidstheden om at vi blot var ved at søge tilbage i vore egne spor, gjorde dog imidlertid meget til at ødelægge det livlige samkvem, der ellers normalt ville være mellem passagererne.

De første få dage passerede uden nogen begivenheder, der er værd at skrive om, så den 29. vendte vinden til nord og det blev nødvendigt at brase ræerne, trimme sejlene og krydse til styrbord. Dette fik skibet til at hælde ganske meget til den ene side, og da Curtis følte, at det var alt for hårdt for hende, tog han bramsejlene ind, idet han under de foreliggende omstændigheder klogt nok mente, at forsigtighed var langt vigtigere end fart.

Natten faldt mørk og tåget på. Brisen friskede betydeligt op, og, uheldigvis for os, holdt den ind fra nordvest. Skønt vi slet ingen topsejl havde sat overhovedet, syntes skibet at hælde mere end nogen sinde. De fleste af passagererne havde trukket sig tilbage til deres kahytter, men hele mandskabet blev på dæk, og Curtis forlod ikke et øjeblik sin post på agterdækket.

Omkring klokken to morgen beredte jeg mig til også selv at gå til min kahyt, da Burke, en af de sømænd, der havde været nede i lasten, kom på dæk med det skæbnesvangre råb: "To fod vand under dæk."

I løbet af et øjeblik var Curtis og bådsmanden forsvundet ned ad lejderen. Det overraskende budskab var kun alt for sandt, havvandet steg i lasten, men om det var lækagen, der var sprunget op igen, eller tætningen af nogle af skibets sammenføjninger, der var utilstrækkelig, var umuligt at afgøre; alt hvad der kunne gøres var at lade skibet sejle med vinden og vente på dagslyset.

Ved daggry pejlede de atter: "Tre fod vand!" blev der rapporteret, jeg så på Curtis, hans læber var hvide, men han havde ikke mistet selvbeherskelsen. Han oplyste stilfærdigt de af passagererne, der allerede var på dæk, om den nye fare, der truede os; det var bedre at de fik den fulde sandhed, og den kunne alligevel ikke skjules længe. Jeg fortalte monsieur Letourneur at jeg ikke kunne lade være med at håbe, at der endnu måtte være tid til nå land, før det afgørende tidspunkt var inde. Falsten kunne ikke tilbageholde sin stigende desperation, men blev snart bragt til tavshed af miss Herbey, der var fuldstændig sikker på, at alting ville ordne sig til det bedste.

Curtis opdelte nu besætningen i to hold, og fik dem til at arbejde uafbrudt på skift ved pumperne. Mændene gav sig til værket mere med resignation end begejstring; arbejdet var hårdt og gav næsten intet synligt resultat; pumperne gik hele i tiden i stykker, fordi ventilerne blev stoppet af aske og små

stykker bomuld, der flød rundt i lastrummene, og hvert sekund man brugte til at rense eller reparere dem var et spildt øjeblik.

Langsomt, men sikkert, fortsatte vandet med at stige, og den følgende morgen loddede man fem fods dybde. Jeg bemærkede, at Curtis' bryn trak rynkede sig mere og mere for hver ny rapport han fik fra bådsmanden eller løjtnanten. Det var ingen tvivl om, at det kun var et spørgsmål om tid, og at man ikke så meget som et sekund kunne holde inde med indsatsen ved pumperne. Skibet stak allerede en fod dybere, og som hendes vægt steg, lå hun ikke længere let på vandet, men huggede og rullede betydeligt.

Hele dagen i går og den efterfølgende nat fortsatte man med at pumpe; men havet vandt stadig ind på os. Mandskabet er trætte og modløse, men andenstyrmanden og bådsmanden gav et godt eksempel på udholdenhed, og passagererne er nu også begyndt at tage deres tørn ved pumperne.

Men vi er os alle bevidste om, at vort arbejde er næsten håbløst; vi står ikke længere sikkert på grund på Skinkeholms rev, men flyder hen over en afgrund, som dag for dag, nej, time for time, truer med opsluge os.

2. og 3. december

Det er nu lykkedes os at holde vandstanden konstant i fire timer; men det er efterhånden ganske tydeligt, at det ikke kan vare længe, før pumperne ikke kan holde trit med vandet mere.

I går foretog Curtis, der ikke under sig selv så meget som et minuts hvile, en inspektion af lasten. Jeg, sammen med bådsmanden og tømreren, fulgte ham. Efter at have flyttet nogle bomuldsballer kunne vi høre en plaskende, eller rettere gurglende lyd; men om vandet kom ind gennem den oprindelige læk, eller det fandt vej gennem utætheder i skibets sammenføjninger kunne vi ikke finde ud af. Men hvad enten det skyldtes den ene eller den anden årsag, besluttede Curtis at afprøve en plan, der afbrød forbindelsen mellem skibets indre og ydre, og som, selv om det måske kun var for et par timer, kunne gøre hendes skrog mere tæt. Til dette formål fik han ved hjælp af reb trukket nogle stærke, godt tjærede sejl ned om kølen og så højt op som til den gamle læk, og derpå sat sikkert fast til skibssiden. Det var en noget tvivlsom foranstaltning, og svært at få til at lykkes, men det virkede effektiv i nogen tid, og sidst på dagen var vandstanden faktisk sunket adskillige tommer. Svindet var ikke stort, men bevidstheden om, at der løb mere vand ud gennem spygatterne, end der trængte ind i lastrummet gav os nyt mod til at fortsætte med at pumpe.

Natten var mørk, men kaptajnen satte så mange sejl, han kunne forsvare, ivrig efter at udnytte vinden, som friskede stærkt op, til det yderste. Havde han fået et skib i sigte, ville han have opsendt et nødsignal og uden tøven flyttet passagererne;

ja, han ville endog have tilladt besætningen at følge efter; for hans egen del havde han taget den beslutning, at han ville blive om bord på *Chancellor* til hun forsvandt under hans fødder. Der kom imidlertid intet sejl i sigte; denne flugtvej var således ikke til rådighed.

I løbet af natten gav sejldugen efter for bølgernes tryk, og her til morgen kunne bådsmanden ikke tilbageholde en ed, da han bekendtgjorde "Seks fod vand i lasten!"

Skibet var altså atter begyndt at tage vand ind, og var allerede sunket betydeligt under sin tidligere vandlinje. Men værkende arme og blødende hænder arbejdede vi hårdere end nogen sinde ved pumperne, og Curtis lod de, der ikke pumpede, danne en kæde, der lod spande gå fra hånd til hånd så hurtigt de kunne.

Men alt var forgæves. Klokken halv ni blev der rapporteret om stigende vand i lasten, og nogle af sømændene nægtede i fortvivlelse at arbejde så meget som et minut mere.

Den første til at forlade sin post var Owen, en mand jeg tidligere har nævnt udviste en noget oprørerisk opførsel. Han er omkring fyrre år gammel, og aldeles utiltalende af ydre; hans ansigt er, når man ser bort fra et rødligt skæg, der ender i en spids, ganske bart; hans pande er furet af ildevarslende rynker, munden kruses af et hånligt smil og hans ører stritter, mens hans slørede og blodskudte øjne er omgivet af tykke røde ringe.

Blandt de fem eller seks andre, der var ophørt at arbejde, bemærkede jeg kokken Jynxtrop, som åbenbart ganske sympatiserede med Owens nedrige opførsel.

To gange beordrede Curtis mændene tilbage til pumperne, og to gange nægtede Owen, der optrådte som talsmand for de

øvrige; og da Curtis tog et skridt fremad som for at antaste ham, sagde han i et brutalt tonefald: "Jeg råder Dem til ikke at røre mig," og gik forud.

Curtis gik ned i sin kahyt, og vendte næsten straks tilbage med en ladt revolver i hånden.

Et øjeblik så Owen på kaptajnen med en trodsig panderynken; men på et tegn fra Jynxtrop syntes han at tage sig sammen, og sammen med de øvrige vendte han tilbage til arbejdet.

4. december

Da det første tilløb til mytteri således med held blev slået ned, kan man håbe på, at Curtis vil være lige så heldig fremover. Et opsætsigt mandskab ville virkelig kunne gøre os magtesløse.

Hele natten igennem blev pumperne holdt i gang uden afbrydelse, men uden at gøre nogen mærkbar nytte. Skibet blev så gennemtrængt af vand og lå så tungt i vandet, at bølgerne ofte skyllede ind over dækket og bidrog til at gøre situationen værre. Vor stilling var hastigt på vej til at blive lige så fortvivlet som den havde været, dengang ilden rasede under os, og udsigten til at blive opslugt af de vældige bølger var ikke mindre frygtindgydende end det havde været at kunne se frem til at omkomme i flammerne.

Curtis holdt mændene til ilden, og de havde ingen andre muligheder end – frivilligt eller modvilligt – at arbejde det bedste de kunne; men på trods af deres indsats steg vandet fortsat, indtil mændene i lasten, der fyldte spandene, selv stod i vand op til livet og blev nødsaget til at komme op.

Her til morgen besluttede Curtis, efter et længere samråd med Walter og bådsmanden, at det var tid at forlade skibet. Den eneste båd, der var tilbage, var alt for lille til at vi alle kunne være i den, og det var derfor nødvendigt at konstruere en flåde til de, der ikke kunne være der. Tømreren Dowlas, mr. Falsten og ti sømænd blev taget fra til at fremstille flåden, resten af mandskabet blev beordret til at fortsætte deres arbejde ved pumperne, indtil alt var klart, og tiden var inde til at gå fra borde.

Med håndøkser og save begyndte tømreren og hans medhjælpere straks at tildanne de ekstra rundholter til en passende længde. Så blev de sat i søen, som heldigvis var forholdsvis rolig og således begunstigede arbejdet (hvilket ellers ville have være meget vanskeligt) med at surre dem sammen til et solidt skelet, omkring fyrre fod langt og femogtyve fod bredt, hvorpå et dæk skulle fastgøres.

Jeg tog min faste tørn ved pumperne med André Letourneur ved min side; jeg bemærkede ofte at hans fader så på ham med et sorgfuldt blik, som om han spekulerede på, hvad der ville blive af ham, hvis han skulle kæmpe mod de bølger, som selv den stærkeste kunne bukke under for. Men hvad der end sker, vil hans fader aldrig svigte ham, og jeg vil heller ikke selv forsømme at give ham al den hjælp, jeg kan.

Mrs. Kear, som i nogen tid har befundet sig i en tilstand af sløv bevidstløshed, blev ikke holdt underrettet om den overhængende fare, men da miss Herbey, der så noget bleg ud af udmattelse, var på et af sine hastige besøg på dækket, bad jeg hende sørge for at holde sig forberedt og klar til en hvilken som helst nødsituation.

"Tak, doktor, jeg er altid parat," svarede hun muntert og vendte tilbage til sine pligter under dæk. Jeg så André følge den unge pige med øjnene, og et udtryk af melankolsk interesse fo'r hen over hans ansigt.

Hen imod klokken otte om aftenen var skelettet til flåden næsten færdigt, og mændene sænkede nu tomme tønder, der var forsvarligt lukket til, og surrede dem fast til skelettet for at sikre, at det holdt sig flydende.

Endnu to timer gik, så pludselig kom et frygteligt skrig, "Vi synker! Vi synker!"

Mr. Kear styrtede op på agterdækket, umiddelbart fulgt af Falsten og miss Herbey, som bar mrs. Kears livløse skikkelse. Curtis løb til sin kahyt, og vendte straks tilbage med et kort, en sekstant og et kompas i hånden.

Det sceneri, der nu fulgte, er for altid præget i min erindring; angstskrigene, den almindelige forvirring, sømændenes sanseløse løb mod den flåde, der endnu ikke var i stand til at bære dem, vil jeg aldrig kunne glemme. Hele mit hidtidige liv syntes at være koncentreret i det øjeblik, da plankerne forsvandt under mine fødder og oceanet åbnede sig under mig.

Nogle af sømændene have taget deres tilflugt til vantet, og jeg var på vej til at følge dem, da en hånd blev lagt på min skulder. Idet jeg vendte mig, så jeg monsieur Letourneur, der med tårer i øjnene pegede på sin søn. "Ja, min ven," sagde jeg og trykkede hans hånd, "vi vil frelse ham, hvis det er muligt."

Men Curtis havde allerede taget fat i den unge mand, og gennede ham hen mod stormastens vant, da *Chancellor*, som hidtil havde sejlet hastigt med vinden, pludselig standsede med et voldsomt stød og begyndte at synke. Søen steg op over mine ankler, og næsten instinktivt greb jeg det nærmeste reb. Pludselig, netop som det hele syntes at være forbi, holdt skibet op med at synke og hang ubevægeligt midt i havet.

Natten efter den 4. december

Curtis tog igen den unge Letourneur i armene, løb med ham over det oversvømmede dæk og anbragte ham sikkert i agtervantet, hvorpå hans fader og jeg klatrede op ved siden af ham.

Jeg havde nu tid til at se mig omkring. Natten var ikke særlig mørk, og jeg kunne se at Curtis var vendt tilbage til sin post på agterdækket; jeg kunne se skikkelserne af mr. og mrs. Kear, miss Herbey og mr. Falsten allerlængst agterude i nærheden af hakkebrættet, som stadig var oven vande. Løjtnanten og bådsmanden var længst ude forskibs; resten af besætningen hang i vanterne og øverst oppe i masterne.

Med hjælp fra sin fader, som omhyggeligt styrede hans fødder op i rigningen, kom André op i stormasten. Mrs. Kear kunne ikke overtales til at gøre ham selskab på hans ophøjede stade, skønt man fortalte hende at hvis vinden friskede op ville hun uundgåeligt blive skyllet overbord af bølgerne; intet kunne formå hende til at høre efter, og hun insisterede på at blive på agterdækket, hvor miss Herbey, naturligvis, blev ved hendes side.

Så snart kaptajnen så, at *Chancellor* ikke længere sank, befalede han at alle sejlene skulle tages ned, med rundholter og det hele, og mastetoppene, i det håb at han ved at fjerne alt, hvad der kunne ødelægge skibets ligevægt, kunne mindske muligheden for at hun kæntrede.

"Men kan hun ikke synke, hvad øjeblik det skal være?" sagde jeg til Curtis, da jeg havde gjort ham selskab på agterdækket.

"Alt afhænger af vejret," svarede han på sin mest rolige måde; "og det kan naturligvis skifte fra time til time. En ting er imidlertid sikker nok, nemlig at *Chancellor* for øjeblikket er i ligevægt."

"Mener De da," spurgte jeg videre, "at hun kan sejle med to fod vand over dækket?"

"Nej, mr. Kazallon, sejle kan hun ikke, men hun kan drive for vinden, og hvis vinden forbliver i det nuværende hjørne, vil vi i løbet af få dage muligvis få land i sigte. Desuden har vi flåden som den sidste mulighed, om et par timer vil den være klar, og ved daggry kan vi gå om bord."

"Så har De altså ikke," lagde jeg til, "opgivet alt håb endnu?" Jeg var forbavset over hans ro og ligevægtighed.

"Så længe der er liv, er der håb, ved De nok, mr. Kazallon; af de hundrede muligheder er de nioghalvfems måske imod os, men den sidste kan måske nok være til vores fordel. Desuden mener jeg ikke, at vor situation er uden fortilfælde. I året 1795 befandt en tremaster ved navn Juno sig i samme, halvt sunkne, vandfyldte stilling som vi nu er i; og selv med passagerer og besætning hængende i masterne drev hun for vinden i tyve dage, indtil hun fik land i sigte, og de, der havde overlevet afsavn og udmattelse så længe blev frelste. Så lad os ikke fortvivle; lad os klynge os til håbet om, at de overlevende på *Chancellor* kan være lige så heldige."

Jeg var mig kun alt for bevidst om, at der ikke var meget, der talte til fordel for Curtis' optimistiske syn på tingene, og at al fornuft pegede i den modsatte retning; men jeg sagde intet, hentede i stedet den smule trøst jeg kunne fra den

kendsgerning, at kaptajnen endnu ikke fuldstændig havde afskrevet en redning i sidste øjeblik.

Da det var nødvendigt at være parat til at forlade skibet med få øjeblikkes varsel, fremskyndede Dowlas færdiggørelsen af flåden med ethvert tænkeligt middel. Lidt før midnat var han ved at flytte nogle planker, da han til sin overraskelse og rædsel opdagede at skelettet til flåden var sporløst forsvundet. Rebene, der holdt det fast til fartøjet var knækket, da hun forsvandt under havoverfladen, og den havde måske være i drift i mere end en time.

Mandskabet blev sanseløse af rædsel over dette nye uheld, og råbte "Over bord med masterne!", mens de begyndte af kappe rigningen for at bruge masterne til en ny flåde.

Men her lagde Curtis sig imellem: "Tilbage til jeres pladser, folkens, tilbage til jeres pladser. Endnu synker skibet ikke, så I rører ikke en tovende, før jeg giver jer lov."

Fastheden i kaptajnens stemme fik mændene til at komme til sig selv, og skønt nogle af dem havde svært ved at skjule deres modvillighed, gik de alle tilbage til deres poster.

Da dagslyset var tilstrækkeligt fremskredent, kravlede Curtis op i masten og spejdede horisonten rundt efter den forsvundne flåde, men den var intetsteds at se. Havet var for oprørt til, at mændene kunne gå ud i hvalbåden for at lede efter den, og der var intet andet at gøre end straks at gå til arbejdet med at konstruere en ny flåde.

Da søen nu var blevet noget hårdere, var mrs. Kear endelig blevet overtalt til at forlade agterdækket, og befandt sig sammen med monsieur Letourneur og hans søn i topmasten, hvor hun nu ligger hen i en tilstand af fuldstændig lammelse.

Jeg behøver vel næppe at nævne, at miss Herbey utrætteligt fortsætter sit hverv med at passe mrs. Kear. Pladsen, hvor disse fire mennesker opholder sig, er meget lille, intetsteds over tolv fod i tværmål; for at hindre dem i at få overbalance er der surret en rundholt fra vant til vant, og af hensyn til de to damers bekvemmelighed har Curtis ladet fremstille en slags midlertidigt solsejl. Mr. Kear har anbragt sig sammen med Silas Huntly i fortopmasten.

Nogle få kasser konserveret kød og beskøjter og nogle tønder med vand, som flød rundt mellem masterne efter at dækket var blevet oversvømmet, er blevet hævet op til topmasterne og sikkert fastgjort til stagene. Dette er nu vort eneste forråd.

5. december

En meget varm dag. December på den 16. breddegrad er en sommermåned, og hvis ikke der kom en brise til at mildne den brændende sol, ville vi komme til at lide under en trykkende varme.

Søen var stadig temmelig hård, og når de kraftige bølger brød ind over skibet som var hun et rev, fløj skummet op over mastetoppene, og vore klæder blev ustandselig gennemblødt af sprøjtet.

*Chancellor*s skrog er tre fjerdedele under vand, ud over de tre master og bovsprydet, hvor hvalbåden er anbragt, er agterdækket og bakken de eneste dele af skibet, der endnu er synlige; og eftersom den mellemliggende del af dækket ligger ganske dækket af vand ser det ud som om for og agter kun forbindes af det netværk, som løber langs skibssiden. Det er umådelig svært af komme rundt mellem masterne, og det ville have være fuldstændig umuligt, hvis ikke sømændene med veløvet behændighed kunne bevæge sig rundt ved hjælp af stagene. For passagererne, der krøb sammen på deres snævre og ustabile platform, var synet af det oprørte hav nedenunder virkelig skrækindjagende; enhver bølge, der slog ind over skibet ruskede i masterne til de skælvede, og man turde næppe se ned for ikke at blive fristet til at kaste sig i den uhyre afgrund.

Imens arbejdede mandskabet videre af alle de kræfter, de havde tilbage, på den nye flåde, som topmaster og ræer blev anvendt til; også planker, som hele tiden blev løsnet og brækket af af de voldsomme bølger, blev bjærget før de drev uden for

rækkevidde og anvendt. Der var ingen tegn på, at skibet stod umiddelbart for at ville synke, så Curtis insisterede på at man tog sig tid til at konstruere flåden, således at man kunne være sikker på, at den ville holde; vi var stadig flere hundrede miles fra Guyanas kyst, og til en så lang rejse måtte man nødvendigvis have et fartøj af en vis soliditet. Det fornuftige heri var indlysende, og mandskabet sparede sig da heller ikke i deres indsats for at udføre deres arbejde effektivt og godt.

Ud af dem alle, var der kun en, en irlænder ved navn O'Ready, der stillede spørgsmålstegn ved nytten af deres slid. Han rystede på hovedet med et orakels alvor. Han er en ældre mand, ikke under de tres år, med hår og skæg bleget af utallige rejsers storme. Da jeg var på vej hen mod agterdækket, kom han hen til mig og begyndte at snakke.

"Og hvorfor så, fa'er min, kunne jeg lide at få at vide, hvorfor har de nu alle sammen så travlt med at komme fra skibet her?"

Han vendte sin skrå med den mest uforstyrrelige mine, og fortsatte: "Ja, se nu mig, jeg har været skibbruden de første ni gange, har jeg, og jeg ved, at alle de fjolser, der troede på flåder og redningsbåde, de fandt deres våde grav så sikkert som amen i kirken. Næ, næ, så længe det gode, gamle skib holder sammen, så lad os blive ved hende, mener jeg."

Efter således at have lettet sig, faldt han tilbage i tavshed og forlod mig snart.

Omkring klokken tre bemærkede jeg, at mr. Kear og Silas Huntly havde en ophidset diskussion i fortoppen. Oliehandleren havde ganske tydeligt besvær med at overbevise den tidligere kaptajn om sin mening om et eller andet spørgsmål, for jeg så ham gentagne gang ryste på hovedet mens

han sendte lange og undersøgende blikke i retning af havet og himlen. Mindre end en halv time senere så jeg Huntly komme ned ved hjælp af forstagene og klatre langs med bakken, indtil han gled ind blandt sømændene, og jeg tabte ham af syne.

Jeg fandt ikke dette synderlig vigtigt, og kort efter forenede jeg mig med selskabet i stormasten, hvor vi fortsatte med at samtale et par timer. Varmen var intens, og hvis ikke det havde været for den skygge, solsejlet gav, ville det have været ubærligt. Klokken fem indtog vi noget at det tørrede kød og beskøjter, hver person blev tillige tildelt et halvt glas vand. Mrs. Kear, der havde feber, ville ikke røre så meget som en mundfuld, og der var intet, miss Herbey kunne gøre for at lindre hende, ud over fra tid til anden at væde hendes udtørrede læber. Den ulykkelige kvinde lider meget, og ind imellem er jeg tilbøjelig til at mene, at hun vil bukke under for udmattelse og afsavn. Ikke én gang havde hendes mand bekymret sig om hende, men da jeg kort efter hørte ham praje nogle sømænd og bede dem hjælpe ham ned fra fortoppen, troede jeg at den egenkærlige mand trods alt var på vej hen til sin kone.

Til at begynde med tog sømændene sig ikke af hans anmodning, men da han gentog den sammen med et løfte om rundhåndet betaling for deres tjenester, svingede to af dem, Burke og Sandon, sig op i vantet, og var snart oppe hos ham.

Nu begyndte en længere diskussion. Mændene forlangte åbenbart mere, end mr. Kear var indstillet på at give, og i nogen tid så det ud til, at forhandlingerne ville ende resultatløse. Men endelig blev en handel aftalt, og jeg så mr. Kear tage et bundt dollarsedler frem fra sin vestelomme, og give et antal af dem til den ene af mændene. Manden talte dem omhyggeligt, og efter

den tid, det tog ham, vil jeg tro, at han havde fået et beløb på ikke under hundrede dollars.

Det næste var så at få mr. Kear ned fra fortopmasten, og Burke og Sandom begyndte at binde et reb om livet på ham, som de derefter satte fast til forstaget; dernæst gav de den uheldige mand et skub, som under megen latter fra deres kammerater sendte ham afsted ned på bakken som et bundt beskidt tøj.

Jeg havde taget ganske fejl af hans hensigt. Mr. Kear havde ingen intentioner om at se til sin kone, men blev ved Silas Huntlys side indtil det tiltagende mørke skjulte dem begge for mit blik.

Efterhånden som natten faldt på, blev vinden roligere, men søen forblev meget hård. Månen havde være oppe siden klokken fire om eftermiddagen, omend den kun lod sig se med lange mellemrum mellem skyerne. Nogle lange striber af damp ude i horisonten havde en lyserød kant som forudsagde en stærk brise til morgendagen, og alle følte spændte på, fra hvilken retning, den ville komme, for alt andet end nordøstenvind ville bringe den skrøbelige flåde, som vi skulle om bord på, endnu længe væk fra land.

Omkring klokken otte om aftenen gik Curtis op i stormasten, han virkede åndsfraværende og urolig, og talte ikke med nogen. Han blev deroppe et kvarter, efter stille at have trykket min hånd, vendte han tilbage til sin post.

Jeg lagde mig ned på den smule plads, jeg havde til rådighed og prøvede at sove, men mit sind var fyldt med sære forudanelser, og det var mig umuligt at sove. Selve den rolige stemning var trykkende, der rørte sig næppe en vind i

metalrigningen, og alligevel rejste søen sig i kraftige bølger, som følte den allerede et varsel om en kommende storm.

Pludselig, omkring klokken elleve, brast månelyset frem gennem en revne i skyerne, og bølgerne blinkede igen som om den var illumineret med undersøisk glimmer. Jeg farer op og ser mig omkring. Er det blot indbildning? eller ser jeg virkelig en sort plet flyde dér, på vandenes blændende hvidhed? En plet, der ikke kan være en klippe, fordi den hæver og sænker sig i samme takt som bølgerne? Men skyerne dækker igen månen, havet bliver mørkt, og jeg vender tilbage til mit urolige leje tæt ved bagbords vant.

6. december

Jeg må have sovet i nogle få timer, da jeg ved firetiden om morgenen blev brutalt vækket af vindens brølen, og jeg kunne skelne Curtis' stemme, når han råbte i de korte intervaller mellem de heftige vindstød.

Jeg kom op, og idet jeg holdt godt fast i træværket – for de voldsomme bølger fik ligefrem masterne til at ryste – prøvede jeg at se mig omkring og under mig. Havet rasede bogstavelig talt lige under mig, og store klumper af gustent udseende skum fløj rundt mellem masterne, som svingede forfærdeligt frem og tilbage. Det var stadig mørkt, og jeg kunne kun svagt skimte to skikkelser agterude, som efter deres stemmer – som jeg fra tid til anden fangede gennem stormstødene – at dømme måtte være Curtis og bådsmanden.

Netop i dette øjeblik passerede en sømand, som havde entret stormasten for at lave et eller andet ved rigningen, tæt forbi mig.

"Hvad foregår der?" spurgte jeg.

"Vinden er slået om," svarede han, og tilføjede noget, jeg ikke var i stand til at høre tydeligt, men som lød noget i retning "stik mod os."

Stik mod os! Altså, tænkte jeg, vinden var slået om i sydvest, og mine forudanelser natten før havde vist sig at være rigtige.

Da dagslyset endelig kom, fandt jeg at vinden faktisk ikke kom fra sydvest, men var slået om i nordvest, en ændring, der var lige så katastrofal for os, eftersom den bar os længere væk fra land. Desuden var skibet sunket betydeligt i løbet af natten,

og der stod nu fem fod vand over dækket; sidenettet var fuldstændig forsvundet, og bakken og agterdækket var nu næsten i højde med bølgerne, som uafladeligt skyllede ind over dem. Curtis og hans mandskab arbejdede videre i al hast på deres flåde, men den voldsomme bølgegang hindrede dem betydeligt, og det virkede tvivlsomt, om træværket kunne holde sammen, indtil det kunne blive surret forsvarligt.

Mens jeg stod og så på, at mandskabet arbejdede, kom monsieur Letourneur, støttende sin søn med den ene arm, hen ved siden af mig.

"Tror De ikke, at denne stormast snart vil give efter?" sagde han, idet den snævre platform, vi stod på knagede og gav sig for mastens vaklen.

Miss Herbey hørte hans ord, og pegede på mrs. Kear, der lå udstrakt for hen fødder, og spurgte, hvad vi mente, der skulle gøres.

"Vi kan ikke gøre andet end at blive, hvor vi er," sagde jeg.

"Nej," sagde André, "dette er vort bedste tilflugtssted; jeg håber ikke, De er bange?"

"Ikke for mig selv," sagde den unge pige, "kun for dem, der elsker livet."

Kvart i otte hørte vi bådsmanden råbe til sømændene ude foran.

"Aye, aye, sir," sagde en af folkene – O'Ready, tror jeg.

"Hvor er hvalbåden?" råbte bådsmanden.

"Jeg ved det ikke, sir. Den er ikke her hos os," lød svaret.

"Så er hun gået i drift!"

Og ganske rigtigt hang hvalbåden ikke længere i bovsprydet; og et øjeblik efter blevet det opdaget, at mr. Kear, Silas Huntly,

og tre sømænd – en skotte og to englændere – var forsvundet. Angste for, at *Chancellor* ville gå ned før flåden var blevet færdig, havde Kear og Huntly lagt planer for deres flugt, og havde bestukket de tre sømænd til at stjæle den eneste båd, der var tilbage.

Dette var altså den sorte plet, jeg havde set i løbet af natten. Den usle ægtemand havde forladt sin hustru, den troløse kaptajn havde forladt det skib, han engang han haft kommandoen over.

"Så er der altså fem reddede," sagde bådsmanden.

"Min tro, mener De ikke fem fortabte," sagde O'Ready, og det rasende hav gav ham fuldstændig ret.

Mandskabet blev rasende, da de hørte om den hemmelige flugt, og sendte alle de skældsord og forbandelser, de kunne komme i tanker om, efter flygtningene. Så ophidsede var de over det krysteragtige nummer, de var blevet udsat for, at hvis desertørerne atter kom tilbage, ville jeg ikke have svaret for følgerne.

Efter mit råd har mrs. Kear ikke fået noget at vide om hendes mands forsvinden. Den ulykkelige kvinde sygner hen af en feber, vi ikke kan stille noget op mod, idet vi mistede medicinkassen, dengang skibet begyndte at synke. Ikke desto mindre tror jeg ikke, vi har noget at bebrejde os selv i denne anledning, for jeg tror ikke medicin ville hjælpe i mrs. Kears tilfælde.

6. december, fortsat

Chancellor var ikke længere i ligevægt; vi kunne mærke at hun efterhånden sank, og hendes skrog var sandsynligvis ved at falde fra hinanden dernede under vandoverfladen. Toppen af stormasten var nu kun ti fod oven vande, mens bovsprydet, når undtages den alleryderste ende, som stak skråt op af vandet, var fuldstændig dækket.

Vi følte, at *Chancellor*s sidste dag var kommet.

Heldigvis var flåden næsten færdig, og medmindre Curtis foretrak at vente til om morgenen, ville vi kunne gå om bord i den i aften.

Flåden er meget solidt konstrueret. Rundholterne, der danner skelettet er lagt på kryds og tværs over hinanden i lag og surret sammen med kraftigt tovværk, så det hele løfter sig nogle fod over vandet. Dækket ovenpå er fremstillet af planker, som de voldsomme bølger har revet ud af skibssiden, og som ikke er nået at drive bort. Eftermiddagen er blevet brugt til at udstyre flåden med forråd, sejl, værktøj og instrumenter – alt hvad vi har kunne redde ud af *Chancellor*.

Og hvordan skal jeg kunne give noget indtryk at de følelser, hvormed vi alle betragtede den skæbne, vi gik i møde? For min egen del følte jeg nærmest en lammende ligegyldighed, snarere end nogen form for virkelig resignation. Monsieur Letourneur var fuldstændig optaget af sin søn, som på sin side kun tænkte på sin fader; og på samme tid udviste han en rolig, kristen sjælsstyrke, som ingen andre af os kunne mønstre, med undtagelse af miss Herbey, der så faren i øjnene med den

samme modige sindsligevægt. Så utroligt det kan synes, var Falsten den samme som altid, og skrev stadig tal og notitser i sin lommebog. Mrs. Kear var ganske tydeligt ved at dø, på trods af alt, hvad miss Herbey gjorde for hende.

Hvad angår sømændene, var der to eller tre af dem, der tog det roligt nok, men resten var ved at gå fra forstanden. Nogle af de mere uvillige blandt dem syntes tilbøjelige til at ville gå til yderligheder, og deres opførsel, under Owens og Jynxtrops dårlige indflydelse, gjorde det tvivlsomt, om de fortsat ville være under kaptajnens kontrol, når vi først var begrænset af flådens snævre omkreds. Løjtnant Walter, hvis mod dog aldrig svigtede ham, var ved at bukke under af ren og skær fysisk udmattelse, og blev tvunget til at indstille sit arbejde; men Curtis og bådsmanden var så beslutsomme, energiske og viljestærke som nogensinde. For at låne en vending fra metallurgien, var de mænd "af den højeste hårdhedsgrad."

Klokken fem blev en af vore fæller i nøden udfriet af sine lidelser. Mrs. Kear opgav ånden efter en sidste smertefuld sygdomsperiode, hvorunder hendes unge ledsagerske plejede hende med den største hengivenhed. Et par dybe suk og så var alt forbi, og jeg tvivler på, at den syge på noget tidspunkt selv var klar over vor farefulde situation.

Natten gik uden andre særlige begivenheder. Hen mod morgenstunden rørte jeg ved den døde kvindes hånd, og den var kold og stiv. Liget kunne ikke blive liggende i stormasten, og efter at miss Herbey og jeg omhyggeligt havde svøbt hende ind i hendes tøj, blev liget af det første offer for vor ulykkelige situation overgivet til dybet sammen med nogle korte bønner.

Idet havet lukkede sig over liget, hørte jeg en af mændene i vantet sige: "Der forsvinder en krop, som vi vil komme til at fortryde, vi kastede bort!"

Jeg så mig hastigt omkring. Det var Owen, der havde talt, men selv om hans ord var forfærdelige, indgav de mig den tanke, at den dag måske nok ikke var så fjern, hvor vi ville komme til at mangle føde.

7. december

Skibet sank hurtigt, vandet stod nu op til fortoppen, agterdækket og bakken var fuldstændig under vand, enden af bovsprydet var forsvundet, og kun de tre mastetoppe stak op over bølgerne.

Men alt var klart på flåden, der var blevet rejst en konstruktion forrest til at holde en mast, der blev støttet af et vant, der var fæstnet til siderne af flåden. Denne mast bærer et stort bovenbramsejl.

Måske vil disse få skrøbelige planker vise sig i stand til at bære os til den kyst, som *Chancellor* ikke havde kunnet nå, i hvert tilfælde kan vi endnu ikke opgive alt håb.

Vi skulle netop til at gå om bord klokken syv i morges, da *Chancellor* pludselig begyndte at synke så hurtigt at tømreren og de øvrige om bord på flåden i en fart måtte kappe linerne til skibet for at den ikke skulle blive trukket med ned. Vi blev alle overvældet af angst. I det øjeblik, skibet forsvandt ned i den bundløse afgrund, drev flåden, vort eneste håb, væk for øjnene af os. To af sømændene og en skibsdreng kastede sig i vandet, ude af sig selv af rædsel, men det var tydeligt, at de ikke kunne kæmpe mod vinden og bølgerne. Det var umuligt at flygte, de kunne ikke nå flåden, ej heller kunne de nå tilbage til skibet. Curtis slog et reb om livet og forsøgte at svømme dem til hjælp, men længe før han kunne nå de ulykkelige, gik de under efter en forgæves kamp for deres liv, og kom ikke op igen. Curtis, der var såret og gennembanket af bølgerne, der rasede omkring mastetoppene, blev halet tilbage til skibet.

I mellemtiden forsøgte Dowlas og hans mænd ved hjælp af nogle brædder, de brugte som årer, at ro flåden tilbage; den var drevet omkring to kabellængder væk; men på trods af alle deres anstrengelser varede det en hel time – en time, der for os, der ventede med vandet op i højde med mastetoppene, var som en evighed – før det lykkedes dem at bringe flåden tilbage og fortøje den igen til *Chancellor*s stormast.

Der var ingen tid at spilde. Bølgerne hvirvlede rundt som en malstrøm omkring det oversvømmede fartøj, og adskillige gange brød gigantiske bobler vandoverfladen.

Tiden var inde. På Curtis' ordre "Nu!" skyndte vi os alle over mod flåden. André, som insisterede på, at miss Herbey skulle gå først, blev hjulpet i sikkerhed på tømmerflådens dæk, hvor hans fader umiddelbart fulgte efter. I løbet af ganske få minutter havde alle undtagen Curtis og gamle O'Ready forladt *Chancellor*.

Curtis forblev stående i det øverste af stormasten, idet han mente, at det ikke alene var hans pligt, men hans ret, at være den sidste, der forlod det fartøj, han havde holdt så meget af, og hvis tab han i allerhøjeste grad beklagede.

"Nå, gamle dreng, så er det med at komme væk herfra!" skreg kaptajnen til den gamle irer, der ikke rørte sig af stedet.

"Og kan man nu også være sikker på, at hun er ved at synke?" sagde han.

"Ja, ja! det er fuldstændig sikkert, min ven, og du må hellere få fart på."

"Jamen det vil jeg da så, min tro," og det var ikke et øjeblik for tidligt – vandet stod ham op til livet – at han hoppede over på flåden.

Efter at have kastet et sidste, tøvende blik omkring sig, forlod Curtis så endelig skibet, fortøjningen blev kappet, og vi gik langsomt i drift.

Alles øjne var vendt mod det sted, hvor *Chancellor* var ved at synke. Toppen af mesanmasten var det første, der forsvandt, så fulgte stormasten, og snart var der intet spor tilbage af det, der engang havde været et smukt og ædelt fartøj.

7. december, fortsat

Vil denne skrøbelige flåde, fyrre gange tyve fod, kunne føre os i sikkerhed? Synke kan den ikke, den er fremstillet af materialer, der nødvendigvis *må* flyde oven på bølgerne. Men det er tvivlsomt, om den kan holde. Rebene, der holder den sammen, er udsat for enorme træk i den voldsomme søgang. Den mest optimistiske blandt os skælver for at se fremtiden i øjnene, den mest selvsikre og tillidsfulde vover alene at tænke på nutiden. Efter de mange farer, vi har gennemgået i de sidste to og halvfjerds dages rejse, er alle for urolige til at se fremad uden frygt for det, der efter alle menneskelige skøn vil blive den mest ulykkelige del af rejsen hidtil.

Skønt det kan synes formålsløst, vil jeg ikke ophøre med mit arbejde med at registrere og beskrive begivenhederne i dette drama, efterhånden som det scene for scene opføres for vore øjne.

Af de otteogtyve personer, der forlod Charleston om bord på *Chancellor* er der nu kun atten tilbage, der klumper sig sammen på denne beskedne flåde, dette tal indbefatter fem passagerer, nemlig monsieur Letourneur, André, miss Herbey, Falsten og jeg selv, skibets officerer: Kaptajn Curtis, løjtnant Walter, bådsmanden, stewarden Hobart, kokken Jynxtrop og tømreren Dowlas, samt syv sømænd: Austin, Owen, Wilson, O'Ready, Burke, Sandon og Flaypole.

Så vidt flådens passagerer; at opregne deres forråd er kun en mindre ting.

Størsteparten af forrådene i skibets depot blev ødelagte, da skibets dæk blev oversvømmet, og den ringe del, som Curtis havde kunnet redde vil være højst utilstrækkelig til at opfylde atten personers behov, som med kun alt for stor sandsynlighed vil skulle vente i mange dage, før de får enten land eller et forbipasserende fartøj i sigte. En tønde med beskøjter, en med tørret kød, et lille fad med brandy og to tønder vand; den yderste sparsommelighed er derfor absolut nødvendig ved uddeling af de daglige rationer.

Af ekstra tøj har vi praktisk taget intet, et par sejl skal yde os ly om dagen og dække om natten. Dowlas har sit værktøj, hver af os har en lommekniv og O'Ready har en gammel tinpotte, som han behandler med stor nænsomhed, ud over dette er vi i besiddelse af en sekstant, et kompas, et kort og en metal-tekedel, alt det øvrige, der var stillet parat til at blive lastet på den første flåde mistede vi, da skibet blev delvist oversvømmet første gang.

Således er altså vor situation, kritisk, men trods alt ikke måske ikke fuldstændig fortvivlet. Vi frygter dog én ting: Der findes dem blandt os, hvis mod, moral og fysik kan tænkes at bukke under, og sådanne tilfælde vil vi ikke kunne stille noget op med.

8. december

Vor første dag på flåden er gået uden bemærkelsesværdige begivenheder. Klokken otte i morges bad Curtis om vor opmærksomhed et øjeblik.

"Mine venner," sagde han, "hør på mig. Her på denne flåde, såvel som om bord på *Chancellor*, anser jeg mig fortsat for at være jeres kaptajn, og som sådan forventer jeg mig, at I alle adlyder mine ordrer uden tøven. Jeg vil bede jer alle om blot at betænke vor fælles velfærd, lad os arbejde som ét hjerte og én sjæl, og må Himlen bevare os!"

Efter at have ytret disse få ord med en følelse, der viste, hvor alvorligt de var ment, så kaptajnen på sit kompas, og fandt, at den opfriskende brise kom ind fra nord. Dette var heldigt for os, og vi skyndte os at udnytte den til at sætte os i vej på vor rejse. Dowlas gik i gang med at fastgøre masten i den sokkel, der var forberedt for den, og for at støtte den yderligere satte han træpæle på alle sider, ligesom buede stræbepiller. Mens han var således beskæftiget, satte bådsmanden og de andre sømænd det store sejl fast på den rundholt, der var beregnet til dette formål.

Klokken halv ti var masten rejst; den blev holdt sikkert plads af et vant, der var fastgjort til flådens sider; sejlet blev sat og lagt op til vinden, og flåden begyndte at bevæge sig rask fremad for den friske vind.

Så snart vi var kommet i fart, begyndte tømreren at arbejde på et ror, som ville gøre os i stand til at holde den ønskede retning. Curtis og Falsten hjalp til med gode råd, og i løbet af et

par timer havde han fået fremstillet en slags padleåre, meget lig dem, der benyttes af malajerne, og fastgjort denne til flådens agterende.

Ved middagstid, efter de nødvendige indledende manøvrer, tog Curtis en solhøjde. Resultatet var, at han kunne bestemme vor position til 15 grader 7 minutter nordlig bredde og 49 grader 35 minutter vestlig længde, hvilket ifølge kortet viste sig at være omkring 650 miles nordøst for kysten ved Paramaribo i Hollandsk Guyana.

Men selv under de gunstigste betingelser, med medvind og gunstigt vejr hele tiden, kan vi ikke håbe på at gøre mere end ti eller tolv miles om dagen, så denne rejse vil umuligt kunne gennemføres på mindre end to måneder. Ganske vist er der håb om, at vi kan møde et forbipasserende fartøj, men eftersom den del af Atlanten, vi er drevet ind i, ligger midt mellem de franske og de engelske transatlantiske damperes ruter fra henholdsvis Antillerne og Brasilien, kan vi absolut ikke regne med, at et sådant heldigt tilfælde vil indtræffe; skulle det sætte ind med vindstille eller endnu værre, hvis vinden slår om i øst, vil turen tage to, måske tre gange så lang tid.

I heldigste fald vil vore forråd, selv om vi bruger af dem med yderste forsigtighed, kun lige kunne række i tre måneder. Curtis har haft kaldt os til rådslagning, og da flådens drift ikke kræver noget arbejde, der kan udmatte vor fysiske styrke, har alle indvilliget i at underkaste sig et regime, der, skønt det vil kunne holde os i live, absolut ikke vil kunne tilfredsstille vor sult og tørst.

Så vidt vi kan skønne, har vi omkring 500 pund kød og nogenlunde den samme mængde beskøjter. For at få dette til at

vare i tre måneder bør vi ikke bruge mere end 5 pund om dagen af hver, hvilket delt mellem atten mennesker vil give en daglig ration på omkring 150 gram kød og 150 gram beskøjter pr. person. Vand har vi ikke mere end 1000 liter af, men ved at begrænse hver persons daglige ration til en halv liter om dagen håber vi at kunne strække dette til også at vare i tre måneder.

Det er bestemt, at maden skal deles ud under bådsmandens overopsyn hver morgen klokken ti. Hver person vil så modtage sin tildelte ration af kød og beskøjter, som kan indtages når og på hvilken måde, den enkelte måtte ønske. Vandet uddeles to gange dagligt – klokken ti om morgenen og klokken seks om aftenen, men da de eneste drikkekar, vi har om bord er tekedlen og den gamle irers tinpotte, vil vandet skulle indtages umiddelbart når det udleveres. Med hensyn til brændevinen, som der kun er 25 liter af, bliver den uddelt med stramme begrænsninger, og ingen får lov at røre den uden kaptajnens udtrykkelige tilladelse.

Jeg skal også bemærke, at der er to kilder, hvorfra vi kan håbe at øge vore forråd. For det første vil en eventuel regnbyge forøge vort forråd af vand, og der er opstillet to tomme tønder til dette formål, for det andet håber vi at kunne fiske noget, og sømændene er allerede begyndte at forberede nogle fiskesnører.

Alle har gensidigt lovet hinanden at overholde de regler, der er blevet bestemt, for alle er helt på det rene med, at intet undtagen den mest strikte selvbeherskelse vil kunne frelse os fra sultens rædsler, og da vi kender til andre tilfælde, hvor mennesker i samme situation som os er omkommet på det

mest ynkelige, er vi fast besluttet på at gøre alt hvad der er muligt for at holde hus med vore forråd.

8. til 17. december

Da natten faldt på, rullede vi os ind i vore sejl. For min egen del sov jeg i adskillige timer, udmattet af den lange vagt, jeg havde udholdt i mastetoppen; monsieur Letourneur og André gjorde lige så, og miss Herbey fik tilstrækkelig hvile til at lette på det trætte udtryk hun havde haft i ansigtet i den seneste tid. Natten gik stille hen. Da flåden ikke var særlig tungt lastet, skyllede bølgerne overhovedet ikke ind over dækket, og vi var derfor i stand til at holde os fuldstændig tørre. Sandt at sige var det langt det bedste for os, hvis søen fortsat var noget oprørt, for enhver formindskelse af bølgegangen ville være et tegn på, at vinden var løjet af, og det var med beklagelse, at jeg, da morgenen kom, måtte notere "roligt vejr" i min dagbog.

På disse breddegrader er varmen i dagtimerne så intens, og solen brænder uafladeligt, så at atmosfæren bliver gennemtrængt af glødende varm fugtighed. Vinden blæser kun ustadigt og periodevis, og i de lange intervaller ind imellem hænger sejlene og slår nyttesløse mod masten. Curtis og bådsmanden er imidlertid af den opfattelse, at vi ikke udelukkende er afhængige af vinden. Visse tegn, som kun en sømands øjne kan opfatte, gør dem næsten sikre på, at vi bliver båret afsted på en vestgående strøm, som flyder med en hastighed af omkring tre til fire miles i timen. Hvis de har ret, er dette en omstændighed, der i høj grad vil hjælpe vor fremdrift, og som vi ikke kan andet end glæde os over, for den høje temperatur bevirker, at vore begrænsede vandrationer er ganske utilstrækkelige til at lindre vor tørst.

Men på trods af alle vore genvordigheder må jeg indrømme, at jeg finder vor stilling langt at foretrække for hvad den var, da vi stadig klyngede os til *Chancellor*. Her har vi i det mindste en forholdsvis solid grund under fødderne, og vi er fri for den uophørlige frygt for at blive trukket ned sammen med et synkende fartøj. I dagtimerne kan vi bevæge os omkring med en vis grad af frihed, snakke om vejret, se på havet og holde øje med vore fiskesnører, mens vi om natten kan hvile sikkert i ly af vore sejl.

"Jeg tror virkelig, mr. Kazallon," sagde André Letourneur til mig et par dage efter, at vi var gået om bord på flåden, "at denne tid her på flåden går lige så rart og hyggeligt som på Skinkeholm, og flåden her har tilmed den fordel, at den kan bevæge sig."

"Ja, André," svarede jeg, "så længe vinden fortsat er os gunstig, er flåden absolut det bedste, men hvis vinden skifter, hvad så?"

"Åh, lad os nu ikke tænke på det," sagde han, "lad os holde modet oppe, så længe vi kan."

Jeg følte, han havde ret, og at de farer, vi havde udstået, burde gøre os mere fortrøstningsfulde for fremtiden, og jeg tror, at vi næsten alle er tilbøjelige til at dele hans opfattelse.

Om kaptajnen er lige så optimistisk, ved jeg ikke. Han forholder sig meget reserveret, og da han tilsyneladende føler, at han har et stort ansvar for at redde andre liv end blot sit eget, har vi ikke noget ønske om at forstyrre ham i hans overvejelser.

Den del af besætningen, der ikke har vagt, tilbringer størstedelen af deres tid med at døse på den forreste del af flåden. Agterdelen er efter kaptajnens ordrer reserveret til brug

for os passagerer, og ved at rejse nogle rafter på højkant er det lykkedes os danne en slags telt, som giver os nogen skygge fra den brændende sol. Alt i alt er vor helbredstilstand rimelig tilfredsstillende. Løjtnant Walter er den eneste af os, der er egentlig syg, og han synes at blive svagere dag for dag på trods af vor omhyggelige pleje.

André Letourneur er det oplivende midtpunkt i vort selskab, og jeg har aldrig før sat så megen pris på ham som nu. Hans særegne opfattelsesevne gør hans konversation både livlig og underholdende, og når han taler, lyser hans gustne og sygelige skikkelse op med en intelligent livlighed. Hans fader synes at være ham mere hengiven en nogensinde før, og jeg har set ham sidde i timevis med sin hånd hvilende på hans søns, og lytte ivrigt til hvert eneste af hans ord.

Miss Herbey deltager af og til i vor konversation, men skønt vi gør vort bedste for at få hende til at glemme, at hun har mistet dem, der skulle have været hendes naturlige beskyttere, er monsieur Letourneur den eneste hun taler med uden en vis tilbageholdenhed. Til ham, hvis alder giver ham en slags faderlig autoritet, har hun fortalt sit livs historie – en liv tilbragt i tålmodig afventen og selvfornægtelse, således som det ofte falder i forældreløses lod. Hun havde, sagde hun, været to år i mrs. Kears tjeneste, og selv om hun nu var ladt alene tilbage i verden, hjemløs og uden midler, mistede hun ikke modet. Den unge dames beskedne opførsel og udholdende karakter påkalder sig alle ombordværendes respekt, og jeg tror ikke, at selv den groveste af sømændene hverken i ord eller gerning har opført sig mod hende på en måde, hun kunne finde krænkende.

Den 12., 13. og 14. december gik uden nogen forandring af vor stilling. Vinden fortsatte med at blæse med uregelmæssige mellemrum, men stadig i samme retning, og roret, eller rettere åren, i flådens agterende, har endnu ikke krævet nogen opmærksomhed. Udkiggen, der er posteret forude med ordre til at holde søen under samvittighedsfuld observation, har foreløbig ikke haft nogen ændringer i tingenes tilstand at rapportere.

Mod slutningen af ugen havde vi vænnet os til vor indskrænkede kostplan, og da vi ikke på nogen måde anstrengte os, klarede vi os udmærket. Vort største afsavn var den begrænsede vandforsyning, for som jeg tidligere har nævnt, gjorde den uafladelige varme vor tørst meget pinefuld.

Den femtende holdt vi en mindre fest. En stime fisk af brasen-familien sværmede rundt om flåden, og skønt vore fangstredskaber kun bestod af lange liner med småstykker af tørret kød som madding på bøjede søm, var fiskene så grådige, at i løbet af et par dage havde vi fanget op imod 200 pund, hvoraf nogle blev stegt og andre kogt i havvand over et ildsted i flådens forstavn. Denne fantastiske fangst var dobbelt velkommen, da den ikke alene gav os en kostforandring, men også tillod os at strække på vore forsyninger; hvis blot der samtidig var faldet noget regn ville vi have været mere end tilfredse.

Desværre forblev stimen ikke længe i nærheden af flåden. Den syttende forsvandt den, og nogle hajer, ikke mindre end tolv til femten meter lange af arten plettet hundehaj, indfandt sig i deres sted. Disse rædsomme skabninger har sort ryg og finner, dækket med hvide pletter og striber. Her på vor

lavtliggende flåde er vi næsten i øjenhøjde med dem og mere end én gang har deres haler slået mod flåden med en frygtelig voldsomhed. Sømændene kan holde dem på afstand med håndspager, men det vil ikke overraske mig, hvis de fortsat forfølger os, instinktivt klare over, at vi er bestemt til at være deres ofre. Jeg for min del får en fornemmelse af ubehag, for de forekommer mig at være som en slags ildevarslende uhyrer.

18. til 20. december

Den 18. friskede vinden noget op, men da den fortsat blæste fra det samme gunstige verdenshjørne som hidtil, klagede vi ikke, men tog blot den forholdsregel at give masten noget ekstra støtte, så den ikke knækkede under sejlets pres. Da det var gjort, blev flåden drevet af sted med en noget højere hastighed end sædvanligt, og efterlod en lang stribe skum i sit kølvand.

Om eftermiddagen blev himlen noget overskyet, og varmen følgelig en smule mindre trykkende. Bølgegangen gjorde det sværere for flåden at holde balancen, og vi tog to-tre kraftige bølger ind, men det lykkedes tømreren ved hjælp af nogle planker at lave en slags skærm, et par fod høj, som forhindrede flåden i at blive oversvømmet. Vore tønder med mad og vand var fastgjort til flåden med dobbelte reb, for vi turde ikke løbe risikoen for at de blev trukket over bord; dette ville være den værst tænkelige ulykke for os.

I løbet af dagen samlede nogle af sømændene nogle havplanter kaldet sargassotang, meget lig dem, vi så i så store mængder mellem Bermuda-øerne og Skinkeholm. Jeg anbefalede mine fæller at tygge på den seje, sammenfiltrede masse, som indeholdt en sød saft, der gav en hel del lindring til deres udtørrede læber og halse.

Resten af dagen gik uden særlige begivenheder. Jeg må dog nævne at de hyppige møder, som sømændene holdt indbyrdes, især Owen, Burke, Flaypole, Wilson og negeren Jynxtrop, fremkaldte nogle ubehagelige mistanker i mig. Hvad det var de talte om, kunne jeg ikke finde ud af, for de blev tavse, lige så

snart en passager eller en officer nærmede sig. Da jeg nævnte sagen for Curtis, sagde han, at han allerede havde bemærket disse hemmelige samtaler, og de havde gjort ham bekymret nok til at holde skarpt øje med Jynxtrop og Owen, der som de skurke de var, øjensynligt forsøgte at rejse en fjendtlig stemning blandt deres fæller.

Den 19. var varmen igen overvældende. Himlen var uden en sky, og da der ikke var vind nok til at fylde sejlene, lå flåden ubevægelig på vandoverfladen. Nogle af sømændene fandt en forbigående lindring af deres tørst ved at hoppe i havet, men da vi var helt klar over, at søen omkring os myldrede med hajer, havde ingen af os lyst til at følge deres eksempel, skønt vi, hvis vi ligger stille længe nok, sandsynligvis før eller siden vil komme over vor frygt og give efter for vor trang til et bad.

Løjtnant Walters helbred giver os fortsat grund til stor ængstelse, den unge mand svækkes af feberanfald. Hvis vi stadig have haft medicinkassen, kunne vi måske have holdt den nede med kinin, men det er kun alt for tydeligt, at den stakkels fyr lider af tæring, og at denne håbløse lidelse nedbryder ham på en måde, som ingen medicin vil kunne stoppe i længden. Hans tørre, skarpe hoste, hans kortåndethed, hans svedanfald, især om morgenen, den indfaldne næse, de hule kinder, hvis bleghed kun tilsyneladende lettes af en hektisk rødme, de tynde læber, de alt for klare øjne og hans tynde skikkelse – alt bærer vidnesbyrd om et langsomt men sikkert forfald.

I dag, den 20., er temperaturen så høj som nogensinde, og flåden ligger stadig ubevægelig. Solens stråler gennemtrænger selv sejldugen i vort telt, hvor vi sidder stille og stønner under heden. Den utålmodighed, hvormed vi afventer det øjeblik,

hvor bådsmanden deler vor beskedne vandration ud, og den iver, hvormed disse få lunkne dråber bliver slugt, kan man kun forestille sig, hvis man selv har udholdt tørstens lidelser.

Løjtnant Walter lider mere en nogen anden blandt os under manglen på vand, og jeg bemærkede, at miss Herbey lod ham få næsten hele sin del. Venlig og medfølende som altid, gør den unge pige alt, hvad der står i hendes magt for at lindre den stakkels fyrs lidelser.

"Mr. Kazallon," sagde hun til mig her til morgen, "den unge mand bliver tydeligvis svagere for hver dag."

"Ja, miss Herbey," svarede jeg, "og hvor er det sørgeligt, at vi intet kan gøre for ham, absolut intet."

"Tys!" sagde hun med sin sædvanlige betænksomhed, "måske kan han høre, hvad vi siger."

Og så satte hun sig ned nær kanten af flåden, med hovedet i hænderne, og fortabte sig i sine egne tanker.

Der passerede en temmelig ubehagelig episode i dag. I næsten en time havde Owen, Flaypole, Burke og Jynxtrop være optaget af en intens samtale, og selv om de talte lavmælt, afslørede deres fagter at de var stærkt ophidsede. I slutningen af samtalen rejste Owen sig og gik målbevidst hen til den del af flåden, der var forbeholdt passagererne.

"Hvor skal du hen, Owen?" sagde bådsmanden.

"Det er vel min egen sag," sagde manden i en uforskammet tone, og gik videre.

Bådsmanden skulle til at standse ham, men før han kunne gribe ind, stod Curtis der og så roligt Owen i øjnene.

"Åh, kaptajn, jeg har lige et par ord fra mine kammerater at sige Dem," sagde han med overordentlig forvorpenhed.

"Så sig da frem," sagde kaptajnen koldblodigt.

"Vi vil gerne vide noget om det lille anker med brændevin. Er det forbeholdt for officererne?"

Da han ikke fik noget svar, fortsatte han: "Hør her, kaptajn, det vi vil er jo blot at få vor grog hver morgen som sædvanlig."

"Det kan I ikke få," sagde kaptajnen.

"Hvad?! Hvorledes?!" udbrød Owen, "vil De ikke lade os få vores grog?"

"Afgjort nej!"

Et øjeblik stod Owen og stirrede på kaptajnen med et ondskabsfuldt grin; som om han kom på bedre tanker, vendte han sig derpå om og gik tilbage til sine kammerater, som stadig talte lavmælt sammen.

Da jeg senere diskuterede sagen med Curtis, spurgte jeg ham, om han mente, at det var rigtigt af ham at nægte folkene deres brændevin.

"Rigtigt!" råbte han, "ja, det er det! Tillade sådanne folk at få brændevin! Jeg vil hellere kaste det hele over bord først!"

21. december

Der har ikke været yderligere uro blandt folkene. Fiskene dukkede igen op for et par timer, og vi fangede en hel del af den og gemte dem væk i en tom tønde. Denne forøgelse af vort fødevarelager giver os forhåbninger om at maden i det mindste ikke vil slippe op.

For det meste er nætterne i troperne kølige, men i dag kom den ventede opfriskning ikke, da aftenen faldt på; luften blev i stedet ved med at være kvælende og trykkende, mens tunge skyer af damp hang ud over vandet.

Der var intet månelys; det ville være nymåne klokken halv to næste morgen, men natten var usædvanlig mørk, bortset fra de blændende glimt af kornmod, som fra tid til anden oplyste horisonten fra side til side. Der hørtes imidlertid ikke nogle tilsvarende tordenbrag, og denne stilhed var forfærdelig. I et par timer sad miss Herbey, André Letourneur og jeg i det forgæves håb at få en mundfuld frisk luft, og så på disse elektriske udladningers imponerende kampgny. Skyerne så ud som kampklare kanontårne med flammer i toppen, og de rå og barkede sømænd syntes som lamslåede af det storslåede skuespil, som de med ængstelige blikke mente var tegn på en storm i anmarch. Indtil midnat blev vi siddende i flådens agterende, mens lynene gang på gang kastede et blåligt blændende skær over vore omgivelser, ikke ulig det lys, der fremkommer ved at tilsætte salt til brændende alkohol.

"Er De bange for en storm, miss Herbey?" sagde André til pigen.

"Nej, mr. André, jeg føler altid snarere ærefrygt end frygt," svarede hun. "Jeg finder at en storm er et af de mest mageløse fænomener, man kan komme ud for – synes De ikke også?"

"Jo, og især når tordenen brager samtidig," sagde han; "denne majestætiske rullen, så forskellig fra de korte, hårde brag fra artilleriild, stiger og falder som langtrukne toner fra den mest storslåede musik – tonerne fra musik skrevet af de største kunstnere, der nogensinde levede, har aldrig kunnet røre mig på samme måde som denne uforlignelige naturens stemme."

"Der vel nærmest er en dyb bas," sagde jeg leende.

"Det kan være," svarede han, "men jeg ville ønske, vi kunne høre den nu, for disse lydløse lyn forekommer mig at mangle udtryk."

"Skidt med det, André," sagde jeg, "nyd du blot denne storm i anmarch, men vær dog så venlig ikke ligefrem at hidkalde den."

"Og hvorfor dog ikke?" sagde han, "en storm vil bringe os vind, ikke sandt?"

"Og vand tillige," tilføjede miss Herbey, "og vi har alvorligt brug for vand."

De unge mennesker ønskede åbenbart at anskue stormen fra deres egen synsvinkel, og skønt jeg kunne komme med mange fornuftsbetonede modargumenter til deres poetiske udtalelser, sagde jeg ikke mere, men overlod til dem at snakke løs i en stiv time.

I mellemtiden blev himlen temmelig overskyet, og efter at dyrekredsens stjernebilleder var forsvundet i tågerne, der lå i horisonten, skjultes den ene stjerne efter den anden bag mørke, rullende skybanker, hvorfra der hvert øjeblik udgik elektriske

udladninger, der formede en livlig, lys baggrund til de mørkegrå fragmenter af skyer, der flød rundt i luften.

Da de elektriske udladninger var begrænset til de højere luftlag, var lynene stadig uden nogen hørlig efterfølgende torden. Luftens tørhed gjorde den til en dårlig leder, og derfor kunne elektriciteten åbenbart kun afledes i forfærdelige stød; stormen måtte inden længe bryde løs med en frygtelig voldsomhed.

Dette var også Curtis og bådsmandens opfattelse. Bådsmandens kundskaber om vejret hidrører alene fra hans erfaringer som sømand, men Curtis har, ud over sine erfaringer, også nogen videnskabelige kundskaber, og han udpegede et fænomen på himlen for os, noget som meteorologerne kalder for en "sky-ring", og som næsten aldrig ses uden for tropebæltet, som er skabt af dampskyer der drives sammen fra alle verdenshjørner af passatvindene.

"Ja, mr. Kazallon," sagde Curtis, "vor flåde er blevet drevet ind stormbæltet, om hvilket det meget sandt er blevet sagt, at enhver med tilstrækkelig fintfølende sanser vil kunne kende det på tordenens knurren."

"Lyt!" sagde jeg, idet jeg anstrengte mine ører for at høre, "jeg tror, jeg kan høre det nu."

"Det kan De," svarede han, "men hvad De hører er blot en første advarsel om en storm, som i løbet af et par timer vil bryde løs over os i al sin vildskab. Men det er nu lige meget, vi må gøre os klar til at tage mod den."

Søvn ville have være umuligt i den kvælende varme, men under disse omstændigheder havde ingen af os noget ønske om at sove. Lynene blev stadig mere strålende, og kunne ses hele

horisonten rundt, hvert lyn var en lang bue, der dækkede fra 100 til 150 grader af himlen, og gav atmosfæren en uafbrudt fosforescerende glød.

Tordenen blev efterhånden mere og mere tydelig, bragene var, om jeg så må sige, mere "runde" end egentlig rullende. Det var som om himlen var dækket af tunge skyer, hvis elasticitet dæmpede lyden af de elektriske udladninger.

Hidtil havde havet været roligt, næsten stillestående som en dam. Nu kom der imidlertid lange krusninger, som sømændene kun kendte alt for godt som reminiscenser fra et fjernt uvejr. Et skib i denne situation ville straks være blevet bragt på tværs af søen, men det var ikke muligt at manøvrere med vor flåde, der kun kunne drive for stormen, på denne måde.

Klokken et om natten kom der et blændende lyn, der efter få sekunder blev efterfulgt af højt tordenbrag, som tilkendegav at stormen var nært forestående. Pludselig blev horisonten indhyllet i en tågedamp, som syntes at fortætte sig omkring os. I samme øjeblik hørte man en af sømændene råbe: "En vindbyge! En vindbyge!"

21. december, nat

Bådsmanden styrtede hen til faldene, der støttede sejlet, og halede omgående ræen ned; og det var ikke et øjeblik for tidligt, for med lynets hast var kastevinden over os, og hvis ikke sømanden havde advaret i tide, var vi vel alle blevet revet over bord og styrtet i havet; som det nu var, blev kun vort telt bagest på flåden revet med.

Selve flåden, der jo lå lavt på vandet, led ingen skade af vinden; men vi havde alt at frygte fra de mægtige bølger, der nu blev rejst af orkanen. Til at begynde med var bølgerne blevet knust og udjævnet af vindens tryk, men nu rejste de sig atter, så vilde som nogensinde. Flåden fulgte bølgerne og blev kastet op og ned og frem og tilbage og fra side til side med de mest voldsomme bevægelser.

"Sur jer godt fast," skreg bådsmanden, og kastede nogle reb hen til os; i løbet af få øjeblikke var monsieur Letourneur, André, Falsten og jeg selv med hjælp fra Curtis blevet bundet så godt fast til flåden, at intet mindre end flådens totale ødelæggelse ville kunne kaste os af. Miss Herbey blev bundet med et reb om livet, der blev fastgjort til en af de stolper, der havde understøttet vort telt, og ved lyset fra lynglimtene kunne jeg se, at hendes udtryk var så roligt og fattet som nogensinde.

Stormen rasede nu endnu værre end før. Lyn fulgte på lyn, tordenbrag på tordenbrag i hurtig følge. Vore øjne blev blændet, vore øren døvet af bragene og glimtene. Skyerne over os og oceanet under os syntes ligefrem at være gået i brand, og flere gange så jeg lyn, der kom fra bølgetoppene og rakte opad og

blandede sig med dem, der kom fra den brændende hvælving oven over. En stærk lugt af svovl gennemtrængte luften, men skønt lynene stod tæt omkring os, rørte de ikke en eneste gang vor flåde.

Klokken to havde stormen nået sit højdepunkt. Orkanen var blevet værre, og de tunge bølger, der var varme af den overvældende hede, faldt ind over os til vi var gennemblødte til skindet. Curtis, Dowlas, bådsmanden og sømændene gjorde hvad de kunne for at forstærke flåden med flere reb. Monsieur Letourneur anbragte sig foran André for at beskytte ham mod bølgerne. Miss Herbey stod oprejst og ubevægelig som en statue.

Snart efter kom brandrøde, uhyggeligt glødende skybanker rullende ind over os, og en knitrende lyd, nærmest som lyden fra musketter, der blev affyret, gav genlyd gennem atmosfæren. Denne lyd kom fra en serie elektriske rystelser, som frigjorde salver af hagl fra skybatterierne deroppe. Når stormstødene mødte en kold luftstrøm, dannedes der straks hagl, der store som nødder kom væltende ned og fik flådens dæk til at give genlyd med en metallisk klang.

Denne meteorregn fortsatte med at strømme ned i en halv times tid, og i den tid dæmpedes vindens voldsomhed en smule; men efter gentagne gange at være sprunget fra verdenshjørne til verdenshjørne, blæste den nu atter med al sin tidligere voldsomhed. Vantet var revet op, men heldigvis var masten, der allerede var bøjet helt sammen, blevet fjernet fra soklen før den brækkede. En kastevind tog roret med sig, og det samme vindstød blæste flere af de brædder væk, som dannede

det lave rækværk på vor bagbords side, så bølgerne igen slog uhindret ind gennem hullet.

Tømreren søgte sammen med nogle af sømændene at udbedre skaden, men flåden, der blev kastet fra bølge til bølge, havde rejst sig i en vinkel på mere end femogfyrre grader, hvilket gjorde det umuligt for dem at holde fodfæstet; de blev kastet rundt mellem hinanden af de voldsomme vindstød. Hvorfor de ikke blev skyllet væk, hvorfor vi ikke allesammen blev kastet i havet, var og er et mysterium for mig. Selv om de reb, der holdt os fast, skulle kunne holde, var det højst tænkeligt, at flåden ville vende bunden i vejret, så vi blev trukket ned og druknede i det oprørte hav.

Endelig, hen imod klokken tre om morgenen, mens orkanen rasede værre end nogensinde, blev flåden fanget på toppen af en gigantisk bølge, og stod bogstavelig talt lodret på kanten. Et øjeblik så vi os selv ved lyset fra lynene, løftet til en ufattelig højde over de skummende bølgetoppe. Vi skreg af rædsel, alt måtte være forbi nu! Men nej, et øjeblik til, og flåden havde atter indtaget sin normale vandrette stilling. Vi var atter i sikkerhed, men denne kolossale omvæltning var ikke uden sørgelige følger. Rebene, der fastholdt vore forråd var bristet. En tønde rullede over bord, og siden på en af vandtønderne blev slået ind, således at det vand, den indeholdt, hurtigt løb ud. To af sømændene styrtede fremad for redde tønden med tørret kød, men den ene af dem fik sin fod i klemme mellem dæksplankerne og stod dér skrigende af angst, ude af stand til at gøre sig fri.

Jeg forsøgte at komme ham til hjælp, og havde allerede løsnet det reb, der holdt mig fast, men det var for sent. Endnu en

kraftig sø kastede sig ind over os, og ved lyset fra et blændende lynglimt så jeg den ulykkelige, der havde haft held til selv at frigøre sin fod, blive skyllet over bord, før jeg kunne komme ham til hjælp. Hans kammerat var også forsvundet.

Den samme massive bølge kastede mig fladt ned på dækket, og idet mit hoved ramte hjørnet af en bjælke, tabte jeg bevidstheden.

22. december

Endelig blev det dag; solen brød igennem og spredte de skyer, som stormen havde efterladt. Elementernes rasen havde været frygtelig, mens den stod på, men den besvimelse jeg var faldet i, havde forhindret mig i at være tilskuer til denne prøvelses afslutning. Alt hvad jeg ved er, at kort efter at vi havde taget den vældige sø ind, jeg har beskrevet, virkede en kraftig regnbyge som en dæmper på orkanens vildskab, og mindskede atmosfærens elektriske spændinger.

Takket være monsieur Letourneurs og miss Herbeys venlige pleje genvandt jeg bevidstheden, men jeg tror, at det er Robert Curtis, jeg skylder min virkelige frelse, for det var ham, der forhindrede at jeg blev revet med af endnu en kraftig bølge.

Stormen, så voldsom den end var, varede ikke mere end et par timer i det hele; men selv i dette korte tidsrum havde vi lidt uoprettelige tab, og hvilke lidelser vil disse ikke berede os fremover!

Den ene af de to sømænd, der omkom i stormen, var Austin, en køn og arbejdsom mand på omkring de otteogtyve; den anden var gamle O'Ready, som havde overlevet så mange tidligere skibbrud. Vort selskab er altså således reduceret til seksten sjæle, i alt altså lige godt halvdelen af det antal, der gik om bord på *Chancellor* i Charleston.

Det første Curtis havde gjort, var at finde ud af, hvor meget af vore forråd, der var tilbage. Af de strømme af regn, der var faldet i løbet af natten, havde vi ulykkeligvis ikke kunnet opsamle så meget som én dråbe, men vand vil vi ikke mangle

lige med det samme, idet der er omkring 75 liter tilbage i bunden af den ituslåede tønde, mens den anden tønde endnu er urørt. Men hvad mad angår, har vi næsten intet. Tønderne med tørret kød, og fiskene, vi havde lagt til side, er alle skyllet over bord, og alt hvad der nu er tilbage, er omkring tredive kg. beskøjter. Tredive kg. beskøjter til deling mellem seksten personer! Otte dage, med et kvart kg. pr. person, og det hele vil være væk.

Dagen er gået i stilhed. En almindelig nedslåethed har grebet os alle: Hungersnødens spøgelse har vist sig blandt os, og hver især har været opslugt i sine egne dystre betragtninger, skønt alles sind utvivlsomt domineres af en og samme tanke.

En gang, de jeg passerede sømændene, der lå sammen på den forreste del af flåden, hørte jeg Flaypole spottende sige:

"De, der agter at dø, må hellere se at skynde sig lidt."

"Ja," sagde Owen, "så de kan lade os andre have deres madrationer."

Til den fastsatte tid modtog hver person sit kvarte kilo beskøjter. Nogle, bemærkede jeg, slugte dem grådigt med det samme, andre gemte dem til senere. Falsten delte sin ration i adskillige portioner, velsagtens, tror jeg, svarende til det antal måltider, han var vant til at indtage. Hvilken klogskab og forsigtighed! Hvis nogen overlever disse prøvelser, tror jeg det er ham.

23. til 30. december

Efter stormen gik vinden tilbage til sit tidligere hjørne, og blæste temmelig frisk ind fra nordøst. Da denne brise var til vor fordel, var det vigtigt at udnytte den så meget som muligt, og efter at Dowlas omhyggeligt havde genrejst masten, blev sejlet atter hejst, og vi blev båret afsted med en hastighed på to eller toenhalv knob i timen. Et nyt ror, fremstillet af en rundholt og et bræt af en passende størrelse, er blevet anbragt samme sted som det vi mistede, men med vinden i sit nuværende hjørne har vi ikke særlig brug for den.

Flådens dæk er blevet repareret; de forvredne planker er blevet sat på plads igen ved hjælp af reb og kiler, og den del af rækværket, der blev slået af, er blevet erstattet af et nyt, så vi ikke mere bliver våde af bølgesprøjtet. Alt i alt er intet blevet forsømt for at sikre vor flådes fortsatte bestandighed, og gøre den i stand til modstå vinden og bølgernes angreb. Men vinden og bølgerne er i øjeblikket ikke den fare, vi må frygte mest.

Sammen med den skyfri himmel vendte også den tropiske hede tilbage, som havde generet os så meget de foregående dage; heldigvis blev varmen her den treogtyvende noget dæmpet af brisen, og da teltet også blev sat op igen, kunne vi skiftes til at søge ly for solen under det.

Men manglen på føde var begyndt at kunne ses på os, og vore indsunkne kinder og magre skikkelser var synlige beviser på, hvad vi udstod. For de fleste af os syntes sulten at angribe hele nervesystemet, og mavens sammentrækning gav en akut følelse af smerte. Et narkotikum, som for eksempel opium eller tobak,

kunne have lindret, om ikke kureret, denne gnavende pine, men af bedøvelsesmidler havde vi intet mere tilbage, så vi måtte udholde smerten.

Kun én blandt os følte ikke sultens kvaler. Løjtnant Walter syntes at leve af den feber, der rasede i ham, men var til gengæld offer for den mest smertefulde tørst. Miss Herbey, der stadig afsatte en del af sin egen utilstrækkelige tildeling, udvirkede også en lille ekstra ration vand hos kaptajnen, som hun hvert kvarter fugtede den unge mands udtørrede læber med; da han næsten var for svag til at kunne tale, kunne han kun udtrykke sin tak med et taknemmeligt smil. Stakkels fyr! Al vor omsorg kan ikke redde ham mere, han er fortabt, helt sikkert dømt til at dø.

Den 23. syntes han at være klar over, hvordan det stod til med ham, for han gjorde tegn til mig om at sætte mig ved sin side, og samlede derpå alle sine kræfter for at sige noget. Han spurgte mig med få, brudte ord, hvor længe jeg mente, han havde tilbage at leve i? Skønt jeg kun tøvede en brøkdel af et sekund med at svare, bemærkede Walter det straks.

"Sandheden," sagde han, "sig mig blot sandheden."

"Min kære ven, jeg er ikke egentlig læge, ved De," begyndte jeg, "og jeg kan næppe dømme om ..."

"Lige meget," afbrød han mig, "bare sig mig, hvad De mener."

Jeg så opmærksomt på ham nogle øjeblikke, og lagde så øret til hans bryst. I løbet af de sidste par dage var hans sygdom skredet frem med frygtelig hast, og det var kun alt for tydeligt, at den ene lunge var ophørt med at fungere, mens den anden kun lige var i stand til at sørge for hans åndedræt. Den unge

mand led nu af den feber, som er det sikre tegn på afslutningen af enhver tuberkuløs lidelse.

Løjtnant Walter så på mig med et ivrigt spørgende udtryk. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige, og søgte at undvige hans spørgsmål.

"Min kære dreng," sagde jeg, "under vore nuværende omstændigheder kan ingen af os sige, hvor lang tid vi har at leve i. Ingen af os ved, hvad der vil tilskikke sig i løbet af de næste otte dage."

"De næste otte dage," mumlede han, og så ivrigt på mig.

Og så vendte han ansigtet bort fra mig og syntes at falde i en slags døs.

Den 24., 25., og 26. gik uden at der skete særlige ændringer i vor stilling, og mærkværdigt, nej, utroligt, som det kan lyde, begyndte vi at blive vant til vor udhungrede tilstand. Tit og ofte, når jeg har læst historier om skibbrud, har jeg mistænkt beretningerne for at være stærkt overdrevne, men nu forstår jeg til fulde, hvor sande de er, og forbavses over, hvor lidt næring man kan overleve på i så lang tid. Til vore daglige 250 gram beskøjter har kaptajnen betænkt at lægge nogle få dråber brændevin, og denne stimulans hjælper betydeligt med til at opretholde vore kræfter. Hvis vi havde de samme forråd til to måneder, eller måske blot til én, kunne der være belæg for at håbe; men vore forsyninger svinder hastigt, og det tidspunkt nærmer sig hastigt, hvor der ikke vil være mere tilbage af hverken mad eller drikke.

Havet havde tidligere forsynet os med mad, og skønt det var blevet sværere for os at fiske, var vi nødt til at gøre forsøget igen. Tømreren og bådsmanden gik derfor i gang med at

fremstille snøre af reb, der var splittet op, hvortil de fæstnede nogle søm, de trak op af dæksplankerne og bøjede til en passende form. Bådsmanden så på sin frembringelse med tydelig tilfredshed.

"Jeg vil ikke påstå," sagde han til mig, "at disse søm er førsteklasses fiskekroge, men jeg ved dog én ting, og det er, at med den rette madding vil de have samme virkning som den bedste vare. Men denne beskøjt er ikke noget værd. Lad mig blot få fat i en eneste fisk, og så vil jeg straks bruge den til at fange flere."

Og det var den virkelige vanskelighed: At fange den første fisk. Det var tydeligt, at det ikke vrimlede med fisk i disse vande, ikke desto mindre kastede vi vore improviserede snører ud. Men beskøjterne, som vi brugte som agn blev opløst med det samme i vandet, og vi fik ikke bid en eneste gang. I to dage forsøgte vi, uden held, og da det eneste der skete var, at vi gjorde indhug i vort eneste middel til livets opretholdelse, holdt vi fortvivlet inde.

I dag, den 30., prøvede bådsmanden som en sidste udvej, hvad et stykke farvet stof kunne udvirke med hensyn til at tiltrække en grådig fisk, og efter at have fået et stykke af det røde sjal, miss Herbey har på, satte han det på krogen. Men stadig uden held, for da han efter flere timers forløb undersøgte sine snører, hang den røde las stadig urørt som han havde anbragt den. Manden blev ganske nedslået over denne fiasko.

"Men der vil snart være madding nok," sagde han til mig i en højtidelig tone.

"Hvad mener De?" sagde jeg, slået af hans betydningsfulde tonefald.

"Det vil De snart finde ud af," sagde han.

Hvad antydede han? Ordene, som kom fra en mand, der ellers var så tilbageholdende, har hjemsøgt mig hele natten.

1. til 5. januar

Der er gået mere end tre måneder, siden vi forlod Charleston om bord på *Chancellor*, og i ikke mindre end tyve dage har vi nu flydt rundt på vor flåde efter vind og vejrs forgodtbefindende. Om vi nærmede os den amerikanske kyst, eller vi drev længere og længere væk, ud på åbent hav, var det nu umuligt at afgøre, for i tilgift til de andre ulykker, der blev forårsaget af orkanen, blev kaptajnens instrumenter smadret, og Curtis har derfor ikke længere et kompas til at vise kursen, eller en sekstant, hvormed han kan bestemme vor position.

Fortvivlet, som vor stilling vel kunne syntes at være, forlod håbet imidlertid ikke fuldstændig vore hjerter, og dag efter dag, time efter time anstrengte vi øjnene med at stirre mod horisonten, og mangen gang skete det, at vor fantasi los os se en fjern kyst. Men hver gang forsvandt illusionen; en sky, lidt tåge, måske tilmed en bølge, var hvad der bedrog os; intet land, intet sejl brød nogen sinde den grå linje, der bandt himmel og hav sammen, og vor flåde blev ved at være midtpunktet i den uendelige, dystre ørken af hav.

Den 1. januar slugte vi den sidst stump beskøjt. Den 1. januar! Nytårsdag! Hvilken sværm af sorgfulde minder overvældede vore sind! Havde vi ikke altid forbundet begyndelsen af et nyt år med nye håb, nye planer, og kommende glæder? Og hvor var vi så nu? Kunne vi vove at se på hinanden, og udånde ønsket om et godt nyt år?

Bådsmanden kom hen mod mig med et besynderligt udtryk i ansigtet.

"De har da vel ikke tænkt Dem at ønske mig Godt Nytår?" sagde jeg.

"Bestemt ikke, sir," svarede han, "jeg ville såmænd blot ønske Dem velbeholden gennem den *første* dag af det nye år; og det er vel ment, for vi har ikke en krumme mere at spise efter i dag."

Og sandt var det, at vi næppe så den kendsgerning, at der faktisk slet intet var tilbage, i øjnene, før den næste morgen, da timen var inde til uddelingen af den knappe ration, og sandheden blev os påtvunget i et nyt og klart lys. Hen mod aften fik jeg voldsomme smerter i maven, sammen med en konstant trang til at gabe, som var generede mig voldsomt; men i løbet af et par timer var disse voldsomme kvaler forsvundet igen, og den 3. havde jeg overraskende nok ikke ondt mere. Jeg følte ganske vidst, at der var et stort tomrum inden i mig, men det var nok så meget en sindstilstand som det var en egentlig fysisk følelse. Mit hoved var så tungt, at jeg ikke kunne holde det oprejst, jeg var voldsomt svimmel, som om jeg så ud over kanten af en stejl afgrund.

Mine symptomer deltes ikke af alle mine fæller, af hvilke nogle led de frygteligste kvaler. Især Dowlas og bådsmanden, som af natur var vant til at spise meget, udstødte ufrivillige skrig af smerte, og bandt nogle reb stramt om livet for at undertrykke den ulidelige smerte, der gnavede i deres indvolde.

Og dette var kun andendagen af denne vor elendighed! Hvad ville vi ikke have givet for blot det kvarte af den magre ration, vi for få dage siden havde anset for at være utilstrækkelig til vore behov, og som nu, delt ud i småbidder, måske ville havde kunnet vare i flere dage? I gaderne i en belejret by, selv under den skrækkeligste mangel, kunne der stadig være en rendesten,

en dynge affald, et hidtil uopdaget hjørne som kunne gemme på en udtørret knogle eller en stump affald, der et øjeblik ville kunne lindre sultens kvaler; men disse nøgne planker, så ofte overskyllet og renset af de ubarmhjertige bølger, har intet at give trods vor ivrige søgen, og da hver en lille stump spiseligt, som vinden havde båret ind i sprækkerne, er blevet skrabet frem og fortæret, er vore muligheder nu fuldstændig udtømte.

Nætterne synes endnu længere end dagene. Søvn bringer ingen lettelse, hvis den endelig kommer, det er snarere en feberdøs, afbrudt og forstyrret af forfærdelige mareridt. Sidste nat lykkedes det mig dog at finde hvile i adskillige timer, overvældet af udmattelse.

Klokken seks her til morgen blev jeg vækket af lyden af vrede stemmer, og idet jeg fo'r op, så jeg Owen og Jynxtrop, sammen med Flaypole, Wilson, Burke og Sandon, stille sig an på en truende måde. De havde sat sig i besiddelse af tømrerens værktøj, og bevæbnet med økser, stemmejern og hamre skulle de til at angribe kaptajnen, bådsmanden og Dowlas. Jeg sluttede mig straks til Curtis' side. Falsten fulgte mit eksempel, og skønt vi kun havde knive til vor rådighed som våben, var vi parate til at forsvare os til det sidste.

Owen og hans mænd gik mod os. De elendige stakler var drukne alle til hobe, for i nattens løb havde de slået hul på brændevins-tønden, og nedsvælget dens indhold uden tanke for følgerne. Hvad de egentlig ville, syntes de næppe at vide, men Owen og Jynxtrop, der ikke var helt så berusede som de øvrige, lod til at presse dem frem for at nedslagte kaptajnen og officererne.

"Ned med kaptajnen! Smid Curtis over bord! Owen skal overtage kommandoen!" råbte de den ene gang efter den anden i deres drukne raseri; og da de var bevæbnede, syntes de at have overtaget i øjeblikket.

"Nå, nå, læg nu blot jeres våben!" sagde Curtis strengt, idet han gik frem mod dem.

"Over bord med kaptajnen!" hylede Owen, idet han med både ord og fagter pressede på sine medsammensvorne.

Curtis skubbede de ophidsede slyngler til side, og gik lige hen til Owen og spurgte, hvad han ville.

"Hvad vi vil? Vi vil ikke have flere kaptajner, vi er alle på lige fod nu."

Stakkels dumme fjols! Som om vore lidelser og afsavn ikke allerede havde sænket os alle til det samme stade.

"Owen," sagde kaptajnen igen, "nedlæg våbnene!"

"Kom så fremad, alle sammen," råbte Owen til sine medsammensvorne, uden at ænse Curtis' ord det mindste.

Det kom nu til en egentlig kamp. Owen og Wilson angreb Curtis, som forsvarede sig med en stump rundholt; Burke og Flaypole styrtede sig over Falsten og bådsmanden, mens jeg stod overfor negeren Jynxtrop, som forsøgte at slå mig ned med den hammer, han svingede med. Jeg søgte at lamme hans bevægelser ved at holde hans arme fast, men slynglen var min overmand i muskelstyrke. Efter få øjeblikkes brydekamp følte jeg, at han var ved at få herredømmet over mig, da han pludselig faldt om på dækket og trak mig med sig ned. André Letourneur havde fået fat i hans ene ben, og reddede på denne måde mit liv. Jynxtrop tabte sit våben i faldet, jeg tog det

omgående, og skulle netop til at kløve fyrens pandebrask, da jeg blev holdt tilbage af Andrés hånd på min arm.

Mytteristerne var nu blevet drevet tilbage til den forreste del af flåden, og Curtis, som havde haft held til at afværge de slag, der var rettet mod ham, havde fået fat i en håndøkse, som han skulle til at bruge mod Owen. Men Owen gjorde en sidelæns bevægelse for at undgå slaget, og våbnet ramte Wilson i brystet for fuld kraft. Den uheldige man rullede ud over flådens kant og forsvandt omgående.

"Red ham! Red ham!" råbte bådsmanden.

"Det er for sent, han er død!" sagde Dowlas.

"Jamen, han kunne bruges til ..." begyndte bådsmanden, men han afsluttede ikke sætningen.

Wilsons død satte imidlertid en stopper for skærmydslerne. Flaypole og Burke var blevet overvældet af deres drukkenskab og lå sanseløse udstrakt på dækket, og Jynxtrop var snart overmandet og bundet forsvarligt til masten. Tømreren og bådsmanden tog fat i Owen.

"Nå," sagde Curtis, idet han løftede sin blodplettede økse, "forson dig med din Gud, for du har ikke mange øjeblikke tilbage at leve i."

"Ah, så nu vil De æde mig, ikke sandt?" vrængede Owen på den mest uforskammede facon.

Men dette dristige svar reddede hans liv; Curtis blev bleg som døden, øksen faldt ud af hånden, og han gik bort og satte sig med en trist mine i det fjerneste hjørne af flåden.

5. og 6. januar

Det hele gjorde et stort indtryk på os, og Owens udtalelse kom som en art højdepunkt, der viste os vor elendighed med en styrke som var næsten overvældende.

Så snart jeg genvandt fatningen, undlod jeg ikke at takke André Letourneur for den handling, hvormed han havde reddet mit liv.

"Takker De mig for det, mr. Kazallon?" sagde han, "det tjener jo blot til at forlænge Deres lidelser."

"Lige meget, monsieur Letourneur," sagde miss Herbey, "De gjorde blot Deres pligt."

Afkræftet og udtæret, som den unge pige er, forlader hendes pligtfølelse hende aldrig, og skønt hendes forrevne og snavsede klæder hænger om hendes magre krop, ytrer hun aldrig nogen klager, og mister aldrig modet.

"Mr. Kazallon," sagde hun til mig, "tror De, det er vor skæbne at dø af sult?"

"Ja, miss Herbey, det tror jeg," svarede jeg i et hårdt, koldt tonefald.

"Hvor længe tror De, vi har igen?" spurgte hun atter.

"Det kan jeg ikke sige noget om, måske vil det trække længere ud, end vi kan forestille os."

"Det er de stærkeste, der lider mest, er det ikke?" sagde hun.

"Jo, men de har dog én trøst, de dør først," svarede jeg ufølsomt.

Havde den sidste glød af medmenneskelighed forladt mig, når jeg således stillede pigen ansigt til ansigt med den

forfærdelige sandhed uden et eneste håbets eller trøstens ord? Andrés og hans faders øjne, opspilede af sult, hvilede på mig, og jeg læste både bebrejdelse og overraskelse i deres ansigter.

Senere, da vi var blevet alene, spurgte miss Herbey, om jeg ville gøre hende en tjeneste.

"Naturligvis, miss Herbey, hvad som helst," svarede jeg, og denne gang var min opførsel venligere og mere elskværdig.

"Mr. Kazallon," sagde hun, "jeg er mere afkræftet end De, og jeg vil formentlig dø først. Lov mig, at hvis jeg gør, vil De kaste mit lig i havet."

"Åh, miss Herbey," begyndte jeg, "det var meget forkert af mig at tale til Dem på den måde, jeg gjorde."

"Nej, nej," svarede hun, næsten med et smil, "De havde fuldstændig ret. Men jeg har en svaghed; jeg er ligeglad med, hvad man gør med mig, så længe jeg lever, men når jeg er død ..." Hun holdt inde og rystede over hele kroppen. "Åh, lov mig at De vil kaste mig i havet!"

Jeg gav hende det sørgelige løfte, som hun bekræftede ved at give mig et svagt tryk med sin udtærede fingre.

Endnu en nat gik. Til tider var mine lidelser så intense, at et smertensskrig ufrivilligt kom over mine læber; så blev jeg roligere, og sank hen i en dødlignende søvn. Da jeg vågnede overraskede det mig, at mine lidelsesfæller stadig var i live.

Den blandt os, der synes bedst at bære sine afsavn er stewarden Hobart, en mand jeg hidtil ikke har haft meget at gøre med. Han er lille af vækst, med et slesk, ubeslutsomt udtryk, og med et smil, der uafladeligt spiller omkring hans læber; han går omkring med halvt lukkede øjne som om han vil skjule sine tanker for andre, og der er noget helt igennem falsk

og hyklerisk over hans hele fremtræden. Jeg kan ikke sige, at han også bærer sine afsavn i stilhed, for han sukker og jamrer uafladelig; men alt i alt kan jeg ikke tro andet end at hans opførsel må være uægte, og at han ikke lider lige så meget under afsavnene som os andre. Jeg har mine mistanker om denne mand, og jeg agter at holde skarpt øje med ham. I dag, den 6., trak monsieur Letourneur mig til side agterude på flåden og sagde, at han havde en hemmelighed at meddele mig, men at han ikke ønskede at blive set eller hørt tale med mig. Jeg trak mig tilbage sammen med ham til flådens bagbords agterdel; og da det var ved at mørkne, var der ingen, der bemærkede os.

"Mr. Kazallon," begyndte monsieur Letourneur med lav stemme, "André er ved at dø af sult, han bliver svagere og svagere, jeg kan ikke – vil ikke se ham dø!"

Han sagde dette i et heftigt, næsten aggressivt tonefald, og jeg forstod fuldt ud hans følelser. Jeg tog hans hånd og forsøgte at berolige ham.

"Lad os ikke fortvivle endnu," sagde jeg, "måske et forbipasserende skib ..."

"Skib!" skreg han irriteret, "prøv ikke at trøste mig med den slags tomme almindeligheder, De ved lige så godt som jeg, at der ikke er nogen som helst chance for at møde et forbipasserende skib." Så afbrød han pludselig sig selv og spurgte: "Hvor længe er det siden min søn og alle I andre sidst har fået noget at spise?"

Overrasket over dette spørgsmål, svarede jeg, at det nu var fire dage siden beskøjterne var sluppet op.

"Fire dage," svarede han, "javel, så er det otte dage siden jeg sidst smagte noget. Jeg har gemt min andel til min søn."

Jeg fik tårer i øjnene, nogle øjeblikke var jeg ikke i stand til at tale, og kunne blot trykke hans hånd i tavshed.

"Hvad ønsker De, jeg skal gøre?" spurgte jeg endelig.

"Tyst! Ikke så højt, nogen kunne høre os," sagde han med dæmpet stemme, "jeg ønsker, at De skal tilbyde André det, som om det var fra Dem selv. Han ville aldrig acceptere det fra mig; han ville mene, at jeg har lidt urimelige afsavn for hans skyld. Jeg beder Dem så mindeligt om at gøre mig denne tjeneste, og for Deres ulejlighed," og her strøg han blidt min hånd, "for Deres ulejlighed skal De selv have en bid."

Jeg skælvede som et lille barn, mens jeg lyttede til den stakkels faders ord, og mit hjerte var ved at briste, da jeg kunne føle et lille bitte stykke beskøjt glide ind i min hånd.

"Giv ham det," fortsatte monsieur Letourneur med lav stemme, "giv ham det, men lad ingen se Dem, disse uhyrer ville slå Dem ihjel, hvis de fik nys om det. Dette er kun til i dag, jeg vil give Dem mere i morgen."

Den stakkels fyr stolede ikke på mig, og det gjorde han ret i, for jeg havde det største besvær med at modstå fristelsen til at putte beskøjten i munden. Men jeg stod imod, og kun de, der har lidt det samme som jeg, ved hvilken præstation det var.

Natten faldt på med den hurtighed, der er særegen for disse breddegrader, og jeg sneg mig hen til André og lod beskøjten glide over i hans hånd som "en gave fra mig". Den unge mand greb den ivrigt.

"Men min fader?" sagde han spørgende.

Jeg forsikrede ham, at både hans fader og jeg selv havde fået hver vores andel, og at han måtte spise dette nu, og at jeg måske ville kunne bringe ham mere på et senere tidspunkt. André stillede ingen spørgsmål, og spiste begærligt denne lille mundfuld mad.

Så denne aften har jeg atter intet fået, på trods af monsieur Letourneurs tilbud.

7. januar

I løbet af de seneste par dage, efter at vinden er frisket op, har saltvandet, der regelmæssigt overskyller flåden, gjort frygtelige ting ved nogle af sømændenes fødder og ben. Owen, som bådsmanden siden oprøret har holdt bundet til masten, er i en elendig tilstand, og er efter vores anmodning blevet sat fri. Sandon og Burke lider også under voldsomme smerter af denne grund, og det skyldes alene vort mere afskærmede opholdssted på den bageste del af flåden, at vi ikke alle deler deres lidelser.

I dag begyndte bådsmanden, som sulten gør afsindig, at lægge hånd på alt, hvad han støder på, og jeg kunne hører hans tænders raspen, idet han gnavede på stumper af sejl og træstykker, i et fortvivlet forsøg på at fylde sin mave. Til sidst fandt han efter ivrig søgen et stykke læder, der hang fast i en af de rundholter, der understøttede dækket. Han rev det af og åd det det grådigt, og da det jo var af animalsk oprindelse, syntes det virkelig som om indtagelsen heraf gav ham en midlertidig lettelse af hans lidelser. Vi fulgte alle straks hans eksempel; en læderhat, kasketskygger, kort sagt alt, hvad der indeholdt den mindste smule dyriske bestanddele overhovedet, blev tygget og suget på med største begærlighed. Jeg vil aldrig glemme dette billede. Vi var ikke længere menneskelige; instinkter og indskydelser styrede vore handlinger som var vi vilde dyr.

For øjeblikket var sultens kvaler i nogen grad blevet dæmpet; men nogle af os kunne ikke tåle denne afskyelige føde og fik voldsom kvalme, eller kastede ligefrem op. Man må have mig undskyldt, at jeg viderebringer disse forfærdelige detaljer, men

hvordan kan jeg ellers beskrive den elendighed, fysisk og moralsk, som vi gennemlevede? Og desuden har jeg intet håb om at vi endnu har nået højdepunktet af vore prøvelser.

Hobarts opførsel mens den nys beskrevne hændelse fandt sted bestyrkede mig kun i min tidligere mistanke mod ham. Han deltog ikke med den nærmest bestialske energi vi andre lagde for dagen i vores gnaveri på disse ynkelige læderstumper, og skønt hans opførsel og fortsatte jamren tydede på, at han måtte være døden nær af afkræftelse, forekom han mig at se ud som om han på en eller anden mærkværdig måde er undtaget fra den tortur, vi andre gennemgår. Men om denne hykler får føde fra et skjult lager af fødevarer, har jeg ikke kunnet opdage.

Når brisen falder af, er heden overvældende; men skønt vore vandrationer er små, overgår sultens kvaler foreløbig tørstens. Kan det være muligt, at endnu værre pinsler venter os? Jeg kan ikke, tør ikke, tro det. Heldigvis indeholder den ødelagte tønde stadig nogle få liter vand, og den anden er endnu ikke blevet åbnet. Men jeg er glad for at kunne sige, at på trods af vort formindskede antal og en vis modstand imod det, har kaptajnen fundet det bedst at mindske den daglige ration til en kvart liter pr. person. Hvad angår brændevinen, af hvilken der kun er godt en liter tilbage, er den blevet gemt sikkert af vejen i flådens agterende.

Denne aften har afsluttet endnu en af vore fællers lidelser, og vi er nu kun fjorten tilbage. Min hjælp og miss Herbeys pleje kunne intet mere udrette for løjtnant Walter, og omkring klokken halv otte drog han sit sidste suk i mine arme.

Før han døde, takkede han med nogle få, brudte ord miss Herbey og mig for den venlighed, vi havde vist ham. Et

sammenkrøllet brev faldt ud af hans hånd, og med en stemme, der næppe var hørlig på grund af hans svaghed, sagde han:

"Det er min moders brev, det sidste, jeg fik fra hende – hun ventede mig hjem, men nu får hun mig aldrig at se mere. Åh, læg det til mine læber – lad mig kysse det, før jeg dør. Moder! Moder! Åh, min Gud!"

Jeg gav ham brevet i hans kolde hånd, og førte det til hans læber; hans øjne lyste op for et kort øjeblik, vi hørte den dæmpede lyd af et kys, og så var det forbi.

8. januar

Hele natten sad jeg ved siden af den stakkels fyrs lig, og miss Herbey gjorde mig flere gange selskab i min sørgelige vågen.

Før daggryet kom, var liget ganske koldt, og da jeg vidste, at det ikke måtte vare for længe, før vi kastede det over bord, bad jeg Curtis hjælpe mig med dette triste hverv. Kroppen var frygtelig udtæret, og jeg håbede til Gud, at den ikke ville flyde op.

Så snart det var tilstrækkelig lyst, gik Curtis og jeg i gang med vor opgave, idet vi tog alle forholdsregler for, at ingen skulle se, hvad vi var ved at gøre. Vi tog nogle få ting ud af løjtnantens lommer, som vi ville give til hans moder, hvis en af os skulle overleve. Men idet vi pakkede ham ind i de lasede klude, der måtte tjene ham til ligklæde, fo'r jeg tilbage med en rædselsslagen gysen. Den højre fod var borte, og tilbage sad kun en blodig benstump.

Uden tvivl måtte jeg have givet efter for min udmattelse, og var faldet i søvn en periode i løbet af natten, og en eller anden havde set sit snit til at lemlæste liget. Men hvem kunne være den skyldige i en så rædselsfuld handling? Curtis så sig om med et vredt glimt i øjnene; men alt så ud som det plejede, og stilheden blev kun brudt af nogle få jamrende klager.

Men der var ingen tid at spilde, måske blev vi allerede iagttaget, og endnu mere grufulde optrin kunne måske finde sted. Curtis fremsagde nogle få korte bønner, og vi kastede liget i havet. Det sank omgående.

"De fodrer hajerne godt, ser jeg," lød en stemme bag mig.

Jeg vendte mig hurtigt og så, at det var Jynxtrop, der havde talt.

Da bådsmanden nu også nærmede sig, spurgte jeg ham, om han mente, at det var muligt, at en af disse elendige kunne have taget den dødes fod.

"Åh ja, bestemt," svarede han i et betydningsfuldt tonefald, "og måske mente de, at det var det rigtige at gøre."

"Det rigtige! Hvad mener De?" udbrød jeg.

"Tja, sir," sagde han koldt, "er det ikke bedre at spise en død mand end en levende?"

Jeg kunne ikke fatte, hvad han mente, og jeg vendte mig om for at gå og lægge mig ned ude agter.

Hen mod klokken elleve indtraf en særdeles mistænkelig hændelse. Bådsmanden, som havde kastet sine snører ud tidligt om morgenen, fangede tre store torsk, hver for sig mere end en meter lange, af den art, som i tørret tilstand er kendt under navnet stok-fisk. Næppe havde han trukket dem ind, før sømændene styrtede sig over dem, og det var kun med største besvær, at Curtis, Falsten og jeg kunne bringe dem til orden, så vi kunne dele fiskene i lige store andele. Tre torsk var ikke meget, delt mellem fjorten sultende personer, men den smule det var blev delt ligeligt. De fleste af os åd det råt, ja jeg kan næsten sige endnu levende, kun Curtis, André og miss Herbey havde tålmodighed til at vente, indtil deres tildelinger var blevet kogt over en ild, som de havde lavet ved hjælp af nogle få løse stumper træ fra flåden.

For min egen del må jeg indrømme, at jeg slugte min portion fisk præcis som den var – rå og blodig. Monsieur Letourneur fulgte mit eksempel, den stakkels mand slugte sin mad som en

forsulten ulv, og det er mig stadig et under, at han, trods sin lange faste, stadig var i live.

Bådsmandens henrykkelse over sit held var umådelig, og nærmede sig næsten ekstase. Jeg gik hen til ham, og opfordrede ham til at forsøge igen.

"Åh ja," sagde han, "jeg vil prøve igen. Jeg vil prøve igen."

"Og hvorfor ikke prøve med det samme," spurgte jeg.

"Ikke nu," sagde han undvigende, "natten er det bedste tidspunkt at fange store fisk. Desuden skal jeg have skaffet mig noget madding, for vi har været ukloge nok til ikke at gemme en eneste stump."

"Men De har netop haft held med Dem uden madding, hvorfor skulle De ikke kunne det igen?"

"Åh! Jeg havde skam udmærket madding sidste nat," sagde han. Jeg stirrede forbløffet på ham. Han gengældte mit blik uden at blinke, men sagde intet.

"Har De ikke noget tilbage?" spurgte jeg endelig.

"Jo!" sagde han næsten hviskende, og forlod mig uden at sige mere.

Vort måltid, så tarveligt det end havde været, tjente til at samle den smule kræfter, vi endnu havde; vort håb steg en smule, for der kunne ikke være nogen grund til, at bådsmanden ikke skulle have held med sig igen.

Et bevis på, hvor meget bedre vi fik det, var at vi nu ikke kun var i stand til at tænke på den elendige nutid og den håbløse fremtid, men begyndte at tale om fortiden; og monsieur Letourneur, André, mr. Falsten og jeg havde en lang samtale med kaptajnen om de forskellige hændelser under vor begivenhedsrige rejse, vi talte om vore forsvundne

medrejsende, om branden, om skibets stranding, vort ophold på Skinkeholm, lækken, der sprang op, om vor rædselsfulde tur i mastetoppene, hvordan flåden blev bygget, og stormen. Alle disse ting syntes at være sket for så længe siden, og dog var vi stadig i live. I live, sagde jeg? Ja, hvis en eksistens som vor kunne kaldes et liv, så var der stadig fjorten af os i live. Hvem ville være den næste, der forsvandt? Så ville vi være tretten tilbage.

"Et uheldigt tal!" sagde André med et sørgmodigt smil.

I løbet af natten kastede bådsmanden sine fiskesnører ud fra flådens agterende, og da han ikke stolede på nogen andre, blev han siddende og holdt selv øje med dem. Næste morgen gik jeg hen for at se, hvilket held han havde haft af sin tålmodighed. Det var endnu ikke blevet lyst, og han stirrede ivrigt ned i vandet. Han havde hverken set eller hørt mig komme.

"Nå, bådsmand!" sagde jeg, og rørte ved hans skulder.

Han vendte sig hurtigt om.

"De forbandede hajer har ædt hver en stump af min madding," sagde han i en opgivende tone.

"Og De har ikke mere tilbage?" spurgte jeg.

"Intet mere," sagde han. Han greb mig i armen og tilføjede, "og det viser mig blot, at man ikke skal gøre tingene halvt."

I et glimt var jeg klar over, hvad han mente, og jeg lagde hånden over hans mund. Stakkels Walter!

9. og 10. januar

Den 9. løjede vinden af, og der blev dødstille, ikke en krusning forstyrrede overfladen på de lange bølger, der steg og faldt under os, og hvis det ikke var for strømmen, der fører os videre, hvorhen ved vi ikke, ville flåden have ligget fuldstændig stille.

Heden var utålelig, vor tørst endnu værre, og for første gang forstod jeg, hvordan manglen på væske kunne bevirke en tortur endnu værre en hungerens kvaler. Mund, strube, svælg, alt var tørret ud, og kirtlerne blev hårde som horn under indflydelsen af den varme luft, vi indåndede. Efter min indtrængende bøn indvilligede kaptajnen for én gangs skyld i at fordoble vor vandration, og denne slækkelse af de gældende regler tillod os at forsøge at slukke vor tørst fire gange i dagens løb i stedet for blot to. Jeg bruger med vilje ordet "forsøge", for vandet i bunden af tønden var blevet så varmt, selv om det blev holdt tildækket med et sejl, at det smagte aldeles fladt og uforfriskende.

Dette var en prøvelsens dag, og sømændene henfaldt i en tilstand af dyb modløshed. Månen var næsten fuld, men dens opstigen medførte ikke at vinden vendte tilbage. De fortsatte høje temperaturer i dagtimerne er et sikkert bevis på, at vi er drevet langt sydpå, og herude på dette grænseløse ocean er vi for længst holdt op med at se efter land, for det synes os næsten som om denne vor klode er blevet en fuldstændig flydende kugle, et eneste stort hav!

I dag er det fortsat vindstille, og temperaturen er så høj som nogen sinde tidligere. Luften er varm som i en smelteovn, og solen brænder som ild. Sultens kvaler er glemt: Vore tanker er

rettet med en feberhed forventning mod det længselsfuldt ventede øjeblik, hvor Curtis uddeler den knapt tilmålte ration af lunkent vand, der udgør vor andel. Åh, kunne man blot få én god slurk, selv om det ville opbruge alt vort vand! Så kunne man måske dø med fred i sindet!

Omkring middag blev vi vækket af vor døs af et smertensskrig, og vi så Owen vride sig i et frygteligt krampeanfald. Jeg gik hen til ham, for selv om han havde opført sig foragteligt, bød almindelig medmenneskelighed mig at undersøge, om jeg kunne lindre hans smerter. Men før jeg nåede ham, fangede et råb fra Flaypole min opmærksomhed.

Manden var oppe i masten, og pegede stærkt ophidset mod øst.

"Et skib! Et skib!" skreg han.

Alle kom øjeblikkeligt på benene. Selv Owen holdt inde med sine skrig og stod oprejst. Det var ganske rigtigt, at i den retning, Flaypole pegede, var der en hvid plet at se i horisonten. Men bevægede den sig? Ville sømændene med deres skarpe syn kunne bekræfte, at det var et sejl? Den dybeste tavshed bemægtigede os. Jeg så på Curtis, der stod med armene over kors og stirrede ud mod det fjerne syn. Hans pande var rynket, og ethvert af hans træk trak sig sammen, idet han med halvt lukkede øjne koncentrerede alle sine synsevner mod den uklare plet i den fjerne horisont.

Men til sidst lod han armene fald og rystede på hovedet. Jeg så igen, men pletten var der ikke mere. Hvis det var et skib, var det skib forsvundet, men mere sandsynligt havde det været en luftspejling – endnu mere sandsynligt, blot skumtoppe på en bølge.

En dyb modløshed fulgte dette spøgelse af et håb. Alle vendte tilbage til deres vante pladser. Kun Curtis forblev ubevægelig, men hans øjne aflæste ikke længere den fjerne horisont.

Owen begyndte nu at skrige endnu vildere end før. Han var virkelig et forfærdeligt syn at skue, han vred sig i de mest hæslige krampetrækninger, og lignede fuldstændig én, der led af stivkrampe. Hans strube trak sig sammen i gentagne kramper, hans tunge var tør, hans krop var opsvulmet, og hans puls, skønt svag, var hurtig og uregelmæssig. Den stakkels ulykkeliges symptomer var fuldstændig som hos den, der har indtaget en ætsende gift. Det var naturligvis ikke muligt for os at give ham en modgift, alt hvad vi kunne finde på var at få ham til at sluge noget, der kunne få ham til at kaste op. Jeg bad Curtis om en smule af det lunkne vand. Da indholdet af den ødelagte tønde nu var væk, skulle kaptajnen til at slå hul på den anden tønde for at kunne opfylde mit ønske, da Owen pludselig faldt på knæ, og med et vildt, overjordisk skrig udbrød,

"Nej! Nej! Nej! Jeg vil ikke røre en dråbe af det vand!"

Jeg antog, at han ikke kunne forstå, hvad vi ville gøre, og forsøgte at forklare, men forgæves; han fortsatte med at nægte at tage imod vandet fra den anden tønde. Jeg prøvede at få ham til at kaste op ved stikke en finger i halsen på ham, og han frembragte et blåt sekret fra maven, hvis udseende bekræftede vore tidligere mistanker, nemlig at han var forgiftet af kobberoxid. Vi var nu overbevist om, at ingen anstrengelser fra vor side for at redde ham ville nytte. Opkastningen havde imidlertid lindret ham for et øjeblik, og han var i stand til at tale.

Curtis og jeg bønfaldt ham om at lade os vide, hvad han havde gjort, der havde så alvorlig en virkning. Hans svar var et forbløffende slag:

Den elendige havde stjålet flere liter vand fra den tønde, der skulle være urørt, og det var dette vand, der havde forgiftet ham!

11. til 14. januar

Owens kramper vendte tilbage med øget voldsomhed, og i løbet af natten udåndede han under frygtelige smerter. Hans lig bliv næsten øjeblikkelig kastet over bord, det opløstes så hurtigt at bådsmanden ikke engang kunne nå at bruge det til madding på sine fiskesnører. Manden havde været en plage for os mens han levede, og som død var han ganske ubrugelig!

Og nu stirrede vor stillings gru os lige i øjnene, om muligt endnu mere end tidligere. Der kunne ikke være tvivl om at den forgiftede tønde på et tidspunkt havde indeholdt jernvitriol; men hvilket sært skæbnens spil der havde gjort den til en vandtønde, eller hvilket endnu mærkeligere tilfælde der havde bragt den om bord på vor flåde var et spørgsmål ingen kunne besvare. Men det betød intet nu: Kendsgerningen var indlysende, nemlig at tønden var forgiftet, og vi havde ikke en dråbe vand tilbage.

Hver eneste af os faldt hen i dyster tavshed. Vi var alt for pirrelige til at kunne udholde lyden af hinandens stemmer, og der behøvedes ingen ord, et blik eller en bevægelse var nok til at fremprovokere en vrede, der var tæt på galskab. Hvorfor vi ikke alle sammen blev ravende sindssyge, ved jeg ikke.

Hele den 12. passerede ikke en dråbe vand vore læber, og ikke en sky viste sig, der kunne give os forventninger om en kort byge. I skyggen, hvis man da kunne kalde det sådan, ville et termometer have vist mindst 40 grader, og måske endnu mere.

Næste dag gav ingen forandring. Saltvandet begyndte at gnave i mine ben, men skønt smerterne til tider var

voldsomme, var det ikke noget jeg gav synderlig agt på; andre, der havde lidt af det samme, havde ikke fået det værre. Åh! Kunne dog blot dette hav, der omgiver os, forvandles til damp eller til is! Hvis dets indhold af salt kunne fjernes, ville det kunne drikkes. Men nej! Vi har ingen apparater til dette formål, og må derfor lide.

Med risiko for at blive ædt af hajerne, tog bådsmanden og to af sømændene et morgenbad, og da deres dukkert syntes at give dem lindring, besluttede jeg og tre andre at følge deres eksempel. Vi havde aldrig lært at svømme, og måtte bindes fast med et reb og sænkes ned i vandet, mens Curtis, i den halve time vort bad varede, holdt skarpt udkig for at kunne advare os i tilfælde af hajer. Ingen anbefalinger fra os eller beskrivelse af den gavn, vi følte vi havde haft af badet, kunne dog overtale miss Herbey til at lindre sine lidelser på samme måde.

Omkring klokken elleve kom kaptajnen hen til mig og hviskede mig i øret,

"Sig ikke et ord, mr. Kazallon, jeg vil ikke give nogen falske forhåbninger, men jeg tror, jeg kan se et skib."

Det var heldigt, at kaptajnen havde advaret mig, ellers ville jeg være brudt ud i glædesskrig, som det nu var, havde jeg den største vanskelighed med at tilbageholde mine glædesytringer.

"Se bagud til bagbord," fortsatte han lavmælt.

Idet jeg med en ligegyldighed, som jeg langt fra følte, kastede et ængsteligt blik i den retning, kaptajnen havde angivet, kunne jeg, skønt mine øjne så langt fra er sømandsskarpe, skimte omridset af et skib under sejl.

Næsten i samme øjeblik råbte bådsmanden, der tilfældigvis så i samme retning, "Skib ohøj!"

Om det var fordi ingen troede på det, eller fordi ingen af os havde flere kræfter, sikkert er det i hvert fald, at udbruddet ikke havde den virkning, man kunne have forventet. Ikke én udviste den ringeste følelse, og det var først, da bådsmanden flere gange havde udråbt sin nyhed, at alles øjne vendte sig mod horisonten. Et skib var det, uden al tvivl, og det spørgsmål, der nu rejste sig i alles sind, og blev udtalt af mange af os, var: "Vil hun opdage os?"

Sømændene begyndte straks at diskutere skibets bygning, og kom med allehånde gætterier på, hvilken retning hun tog. Curtis var langt mere velovervejet i sin vurdering. Efter at have undersøgt hende grundigt i nogen tid, sagde han: "Hun er en brig, der løber tæt op til vinden. Krydser hun til styrbord og holder kursen et par timer, sejler hun lige på tværs af vor kurs."

Et par timer! Ordene lød i vore øren som et par århundreder. Skibet kunne ændre kurs hvert øjeblik, måske krydsede hun blot rundt for at forsøge at fange vinden, i hvilket tilfælde hun, så snart hun mærkede en brise, ville slå om til bagbords halse og forsvinde igen. På den anden side, hvis hun virkelig sejlede med vinden, ville hun komme nærmere til os, og der ville så være god grund til at håbe.

I mellemtiden måtte vi ikke spare på kræfterne, og ikke lade noget uforsøgt for at gøre os bemærket. Briggen var omkring tolv miles øst for os, så det var udelukket at de ville kunne høre et råb fra os, men Curtis gav ordre om, at ethvert muligt signal skulle prøves. Vi havde ingen skydevåben som vi kunne bruge til at tiltrække os opmærksomheden med, og vi kunne ikke finde på andet end at hejse et nødflag. Miss Herbeys røde sjal blev hejst i masten og fangedes af en let brise, der netop da krusede

vandoverfladen. Som en druknende klynger sig til et halmstrå, således slog vore hjerter forhåbningsfuldt hver gang vort fattige flag smældede i vinden.

I en time svingede vore følelser frem og tilbage mellem håb og fortvivlelse. Skibet havde tydeligvis kurs i retning af flåden, men fra tid til anden syntes hun at standse, og da stod vore hjerter næsten stille af angst for at hun skulle vende. Hun havde alle sejl satte, selv bovenbramsejl og stagsejl, men hendes skrog var kun delvist synligt over horisonten.

Så langsomt hun kom frem! Brisen var meget, meget svag, og måske ville den snart forsvinde helt! Vi følte, at vi ville give år af vore liv for at kende udfaldet af den næste time!

Klokken halv tolv vurderede kaptajnen og bådsmanden at briggen var omkring ni miles fra os, hun havde følgelig kun vundet tre miles på halvanden time, og det var tvivlsomt om den lette brise, der havde passeret os, overhovedet var nået hende. Jeg mente desuden at kunne se, at hendes sejl ikke længere var fyldte, men hang slapt ind mod masterne. Jeg vendte mig i retning mod vinden og forsøgte at udregne muligheden for, at der skulle komme vind, men nej, bølgerne var rolige og dorske, og den smule vind, der havde vakt vore forhåbninger var allerede døet hen.

Jeg stod agterude med monsieur Letourneur, André og miss Herbey, og vore øjne vandrede frem og tilbage mellem det fjerne skib i horisonten og vor kaptajns ansigt. Curtis stod og lænede sig op ad masten med bådsmanden ved sin side, deres øjne syntes uafbrudt rettet mod briggen, men deres ansigtsudtryk afspejlede klart de vekslende følelser, der passerede gennem deres sind. Der blev ikke sagt et ord, og

stilheden blev ikke brudt, før tømreren udbrød i et fortvivlet tonefald:

"Hun vender!"

Alle fo'r op, nogle blot på knæ, andre kom helt op at stå. Bådsmanden udstødte en frygtelig ed. Skibet var stadig ni miles borte, og på en sådan afstand var det umuligt at se vort signal; vor flåde, blot en plet på det uendelig hav, forsvandt i solens genskin på vandet. Hvis vi blot kunne blive set, ville alting uden tvivl blive godt; ingen kaptajn ville være så barbarisk at overlade os til vor skæbne, men der havde ikke været en chance; vi vidste kun alt for godt, at vi ikke havde været inden for skibets synsvidde.

"Mine venner," sagde Curtis, "vi må lave et bål, dette er vor sidste og eneste chance."

Nogle dæksplanker blev hurtigt løsnet og kastet i en bunke i flådens forende. De var fugtige og svære at antænde, men netop denne fugtighed fik bålet til at ryge så meget mere, og inden længe stod der en høj, mørk røgsøjle lige i vejret. Hvis mørket skulle falde på før briggen var fuldstændig ude af syne, håbede vi, at flammerne stadig ville kunne ses. Men timerne gik, bålet døde ud, og stadig ingen tegn på hjælp.

Mit resignerede humør forlod mig nu fuldstændigt; tro, håb, tillid – alt forsvandt ud af mit sind, og lige som bådsmanden svor jeg en lang og højlydt ed. Jeg mærkede en blid hånd blive lagt på min arm, og idet jeg vendte mig, så jeg miss Herbey pege med sin finger mod himlen. Jeg kunne ikke holde det ud længere, men gled ind i teltet og skjulte ansigtet i hænderne og græd højt.

Imens havde briggen ændret kurs, og bevægede sig langsomt mod øst. Tre timer senere kunne end ikke det bedste øje havde afsløret hendes topsejl i horisonten.

15. januar

Efter at vore forhåbninger således endnu engang var blevet knust, stirrer døden os nu lige i øjnene; langsom og udstrakt som den meget vel kan blive, kommer den dog uundgåeligt til os alle før eller siden.

I dag bragte nogle skyer, der kom op i vest, nogle få vindpust, og på trods af vor elendighed sætter vi pris på den smule afkøling, den bringer, så lille den end er. For min udtørrede strube føles det, som om det er en smule lettere at trække vejret, men det er nu syv dage siden bådsmanden fangede sine fisk, og i den mellemliggende tid har vi intet spist. Selv André Letourneur har spist den sidste bid beskøjt, som hans sorgfulde og selvopofrende fader havde givet i min varetægt.

Negeren Jynxtrop er sluppet ud af sit fangenskab, men Curtis har ikke taget nogen skridt til at binde ham igen. Det er næppe sandsynligt, at den ulykkelige fyr og hans fæller vil forsøge at gøre nogen ulykker på os nu, svækkede som de er af manglen på føde.

Nogle enorme hajer viste sig i dag og kløvede havoverfladen med deres store sorte finner. Uhyrerne kom tæt hen til flådens sider, og Flaypole, som lænede sig ud, undgik lige akkurat at få sin arm bidt af af en af dem. Jeg kunne ikke lade være med at se på dem som levende gravkamre, der inden længe skulle opsluge vore elendige ådsler; men jeg må dog indrømme, at mine følelser snarere var betagelse og fascination end rædsel.

Bådsmanden, der stod sammenbidt og med opspilede øjne, så på disse hajer på en ganske anden måde. Han tænkte på at

æde hajerne, ikke på at hajerne kunne æde ham; og hvis han kunne fange én, tror jeg ikke at nogen af os ville kunne modstå det seje og uindbydende kød. Han havde besluttet at gøre forsøget, og da han ikke var i besiddelse af en krog, som han kunne sætte på sin snøre, begyndte han at lede efter noget, der kunne udgøre en erstatning herfor. Curtis og Dowlas blev taget med på råd, og efter en kort samtale, under hvilken de blev ved med at kaste rebstumper og småstykker af træ ud i vandet for at få hajerne til at blive i nærheden af flåden, hentede Dowlas noget tømrerværktøj, der på en gang er både økse og hammer. Han foreslog, at man kunne bruge denne som den krog, de havde brug for, i det håb, at den skarpe skarøkse eller den spidse ende overfor ville sætte sig solidt fast i kæberne på den haj, der måske slugte den. Hammerens træhåndtag blev følgelig fastgjort til rebet, som for sin del blev bundet godt fast til flåden.

Med ivrig, næsten åndeløs ophidselse stod vi og iagttog forberedelserne, mens vi samtidig brugte alle tilgængelige midler for at fange hajernes opmærksomhed. Så snart krogen var færdig, begyndte bådsmanden at spekulere på en passende madding; og mens hans talte hurtigt med sig selv, ransagede han flåden fra ende til anden, som om han ventede at der ville dukke et brugbart lig op. Men hans søgen førte ikke til noget, og den eneste umiddelbart indlysende fremgangsmåde var atter at forsøge med miss Herbeys røde sjal, hvoraf en stump blev svøbt omkring hammerhovedet. Efter at have afprøvet sin snøres styrke, og forsikret sig om, at den sad solidt fastgjort til både hammeren og flåden, sænkede bådsmanden den i vandet.

Havet var ganske gennemsigtigt, og enhver genstand i ned til 75 meters dybde var klart synlig. Idet vi lænede os ud over flådens lave rækværk så vi til i åndeløs stilhed, mens den røde las, klart synlig mod vandets blå masse, langsomt sank ned. Men en efter en syntes hajerne at forsvinde. De kunne dog næppe være forsvundet langt væk, og det var umuligt, at noget der blot lignede madding, som blev kastet ud i nærheden af dem, ville undgå deres grådige opmærksomhed ret længe.

Pludselig løftede bådsmanden hånden uden at sige noget, og pegede på en mørk masse lige i vandoverfladen, som var på vej lige hen mod os. Det var en haj, sikkert ikke under 4 meter lang. Da dyret var omkring fire favne fra flåden, trak bådsmanden blidt i sin snøre, indtil krogen befandt sig så hajen ikke kunne undgå at svømme lige ind i den, på samme tid rykkede han en smule i snøren for om muligt at give krogen udseende af at være noget levende, noget der bevægede sig. Som skabningen nærmede sig, bankede mit hjerte voldsomt; jeg kunne se dens øjne glimte over bølgerne, og idet den vendte sig halvt om på ryggen, fremviste dens gabende kæber deres lange rækker af spidse tænder.

Jeg ved ikke hvem det var, men en eller anden ytrede på dette tidspunkt et ufrivilligt skrig af rædsel. Hajen standsede, vendte sig og flygtede ud af syne. Bådsmanden var bleg af vrede.

"Den første, der siger noget," sagde han, "dræber jeg på stedet."

Han vendte sig atter til sit forehavende. Krogen blev på ny sænket ned i vandet, denne gang til en dybde af tyve favne; i en halv time eller mere så vi ikke noget til hajen, men da vandet dybt nede på en eller anden måde syntes at være i bevægelse,

måtte man tro, at i det mindste nogle af udyrene stadig var dernede.

Pludselig blev linen trukket ud af bådsmandens hænder med et voldsomt ryk; solidt fastgjort, som den var, til flåden, var den imidlertid ikke tabt. Maddingen var blevet taget af en haj, og jernet havde sat sig godt fast i dyrets kød.

"Nu så, gutter," råbte bådsmanden, "hal ind!"

Passagerer og sømænd i forening, lagde de kræfter, de måtte have tilbage, i at trække i rebet, men så voldsom var dyrets kamp, at det krævede den største anstrengelse – og vi gjorde virkelig alt hvad der var os muligt – for at bringe det op til overfladen. Endelig, efter en anspændelse, der næsten udmattede os fuldstændig, blev vandet oprørt af de voldsomme slag af hajens hale og finner; og idet jeg så ned, kunne jeg se hajens enorme krop, der vred sig konvulsivisk i bølger, der var plettede af blod.

"Rolig nu! Rolig nu!" sagde bådsmanden, da hovedet kom over vandet.

Krogen var gået lige igennem kæben i midten af halsen, så at dyret på ingen måde kunne kæmpe sig fri af den. Dowlas tog sin økse, klar til at ekspedere udyret i samme øjeblik det blev landet på flåden. Der lød et kort, skarpt smæld. Hajen havde lukket sine kæber, og bidt hammerens træhåndtag over. Endnu et øjeblik, så havde den vendt sig og var fuldstændig forsvundet.

Et skrig af fortvivlelse lød fra alles læber. Alt vort arbejde og al vor tålmodighed, det hele havde været til ingen nytte. Dowlas gjorde endnu nogle få, mislykkede forsøg, men da krogen nu var forsvundet, og der ikke fandtes nogen erstatning, turde vi

ikke håbe på noget. De forsøgte at sænke nogle liner ned med løbeknuder, men – som man kunne forvente – gled de blot af på hajernes slimede kroppe. Som en sidste udvej lod bådsmanden sit ene ben hænge ud over kanten af flåden, men uhyrerne var ligeglade med selv denne attraktion.

Endnu engang hensat i dyster modløshed vendte vi alle tilbage til vore kvarterer for at afvente den afslutning, der nu ikke kan udsættes ret længe endnu.

I det øjeblik jeg forlod dem, hørte jeg bådsmanden sige til Curtis,

"Kaptajn, hvornår skal vi trække lod?"

Kaptajnen svarede ham ikke.

16. januar

Hvis besætningen på et forbipasserende skib havde fået øje på os, som vi lå der stille og ubevægelige på vor sejldug, ville de næppe, i hvert fald i første omgang, have tøvet med at erklære os for døde.

Jeg led forfærdeligt; tunge, læber og strube var så udtørrede og opsvulmede, at jeg tvivler på, om jeg ville have været i stand til at spise noget, hvis jeg havde haft muligheden. Vore følelser overfor hinanden var nu i den grad fornedrede, at vi så på hinanden med blikke så fulde af vildskab, som ville vi slagte og æde hinanden uden mindste tøven.

Den kraftige vind gjorde, at varmen føltes endnu værre. Store skyer af damp samlede sig i horisonten, og det så ud, som om det regnede hele vejen rundt om os. Længselsfulde blikke og gispende munde vendte sig ufrivilligt mod skyerne, og monsieur Letourneur faldt på knæ med hænderne løftet, som i ydmyg bønfaldelse af den nådesløse himmel.

Klokken var elleve om formiddagen. Jeg lyttede efter den fjerne rumlen, som kunne gå forud for en storm i anmarch, men skønt skyerne holdt solens stråler tilbage, så de ikke længere ud til at være ladet med elektricitet. Og således endte atter vore håb og forudanelser i skuffelse; de skyer, som om morgenen havde skilt sig tydeligt ud, var smeltet sammen og havde antaget en ensformig, kedelig grå nuance, faktisk var vi nu indhyllet i ganske almindelig tåge. Men var det dog ikke muligt, at denne tåge kunne blive til regn?

Lykkeligvis viste det sig, at dette håb skulle blive til virkelighed, for kort tid efter bekendtgjorde Dowlas med et glædesråb, at regnen faktisk kom; og ganske rigtigt, ikke en halv mile fra flåden så vi de mørke, parallelle streger mod himlen, der bevidnede, at dér i det mindste faldt der regn. Jeg bildte mig ind, at jeg kunne se dråberne springe på havoverfladen. Vinden var frisk og bragte skyerne lige mod os, men vi gruede for, at regnen ville nå at ophøre inden den nåede os.

Dog nej: Snart begyndte der at falde store, tunge dråber, og stormskyen, som passerede over vore hoveder, udøste sit indhold over os. Bygen var imidlertid ganske kortvarig, en klar stribe af lys langs horisonten markerede hvor skyen endte, og advarede os om, at vi måtte være hurtige for at få mest muligt ud af det, den kunne give os. Curtis havde anbragt den ødelagte tønde, hvor den var mest udsat for regnen, og alt hvad vi kunne finde af sejldug blev bredt så meget ud, som flådens størrelse tillod det.

Vi lagde os alle fladt på ryggen med vidåbne munde. Regnen plaskede ned i mit ansigt, vædede mine læber, og rislede ned i min hals. Jeg vil aldrig kunne skildre den begejstring, hvormed jeg inddrak denne genskabende væde. De udtørrede og opsvulmede slimhinder blev normale, jeg åndede på ny, og mit hele væsen syntes at blive genskabt i et sært og hastigt liv.

Regnen varede i omkring tyve minutter, hvorefter skyen, stadig kun halvt tømt, var passeret forbi os.

Vi greb hinandens hænder, idet vi rejste os fra flådens dæk, hvor vi havde ligget, og gensidige lykønskninger, blandet med taknemmelighed, vældede frem over vore ellers i så lang tid

tavse læber. Håbet, hvor forsvindende lille det end måtte være, var kommet tilbage for et øjeblik – et håb, nej en forventning om, at andre og mere gavmilde skyer ville komme og fylde vort lager.

Det næste overvejelse, vi måtte gøre os, var hvordan vi skulle gemme og holde hus med den smule, der var blevet opsamlet i tønden eller opsuget af de udbredte sejl. Det viste sig, at kun et nogle få liter regnvand var faldet i tønden. Dertil var sømændene ved at føje det, de kunne vride ud af de gennemblødte sejl, da Curtis fik dem til at holde inde med deres hensigt.

"Stop, stop!" sagde han, "vi må vente et øjeblik, vi er nødt til at se, om vandet fra sejlene er drikkeligt."

Jeg så forbløffet på ham. Hvorfor skulle dette ikke være lige så drikkeligt som det i tønden? Han trykkede nogle få dråber ud af en af folderne i et sejl i tinpotten, og førte den til læberne. Til min overraskelse kasserede han det straks, og da jeg selv smagte på det, fandt jeg det ikke bare brakt, men salt som havet selv. Dette skyldtes, at lærredet havde være udsat for bølger og vind så længe, at det var blevet grundigt imprægneret med salt, som naturligvis blev optaget af regnvandet, der faldt på dem. Vi var skuffede; men da vi trods alt havde fået samlet flere liter brugbart vand i tønden, var vi ikke alene tilfredse for øjeblikket, men tilmed optimistiske hvad angik vor fremtid.

17. januar

Som en naturlig følge af, at vor tørst nu var blevet lindret, vendte sultens plager tilbage værre end nogen sinde. Skønt vi ikke havde nogen madding – og selv om vi havde, ville vi ikke kunne bruge den, da vi ikke havde nogen krog – kunne vi lade være med at spørge os selv, om der dog ikke kunne udtænkes en eller anden måde til at sikre os en af de mange hajer, der hele tiden sværmede rundt om flåden. Hvis man var bevæbnet med en kniv, som indianere på perlefiskeri, skulle man så ikke kunne angribe uhyrerne i deres eget element? Curtis var villig til at vove forsøget, men hajerne var så talrige, at vi ikke et øjeblik ville høre tale om at han skulle risikere livet i et forehavende, hvor faren var lige så stor som muligheden for at komme heldigt fra det var lille.

Ved at springe i havet, eller ved at suge på et stykke metal, kunne vi altid – eller i hvert fald ofte – narre os selv til at tro, at vi mildnede tørstens plager, men med sulten var det anderledes. Vi kunne altid håbe, at der ville komme mere regn, mens chancen for at finde mad syntes at være ikke-eksisterende; og, da vi vidste, at intet kunne erstatte de manglende fødevarer, var vi alle på ny ved at opgive. Det er rystende at måtte tilstå, at vi iagttog hinanden med ivrige og længselsfulde blikke; og jeg behøver vel næppe at forklare, hvilken grad af vildskab vi var degraderet til af den tanke, der hele tiden forfulgte os.

Lige siden stormskyen havde givet os den alt for korte byge, havde himlen være klar, og skønt vinden dengang var frisket

noget op, var den faldet af igen, og sejlet hænger slapt fra masten. Når man ser bort fra den ubetydelige lindring, vinden bringer os ved at dæmpe temperaturen, er vi nu ligeglade med om det blæser eller ej. Uvidende som vi er om, hvilket hjørne af Atlanten vi er blevet båret til af strømmene, betyder det meget lidt for os, hvorfra vinden blæser, hvis blot den bringer os den væde, vi frygteligt behøver, enten som regn eller dug.

Månen var i sidste kvarter, så det var mørkt næsten til midnat, og stjernerne var uklare, ikke glødende med den glans, der ofte er karakteristisk for kølige nætter. Halvt sanseløs af den sultfølelse, der ved hver dags afslutning vender tilbage med dobbelt kraft, kastede jeg mig i en tilstand af sær ophidselse ned på en bunke sejl, der lå til styrbord, og idet jeg lænede mig ud over kanten af flåden, prøvede jeg at skaffe mig en smule lindring ved at indånde den fugtige, kølige luft, der findes lige over vandoverfladen. Min hjerne blev hjemsøgt af de værst tænkelige mareridt; ikke at jeg tror, jeg på nogen måde led større nød end mine fæller, som lå på deres sædvanlige pladser og forgæves søgte at glemme deres lidelser i søvnens favn.

Efter nogen tid faldt jeg hen i en rastløs drømmedøs. Jeg hverken sov eller var vågen. Hvor længe jeg befandt mig i denne sløvhedstilstand ved jeg ikke, men endelig fik en mærkelig fornemmelse mig til halvvejs at komme til mig selv. Drømte jeg, eller var der ikke en eller anden uvant duft i luften? Mine næsebor udspilede sig, og jeg kunne næppe holde et skrig af overraskelse tilbage, men en anelse fik mig til at tie stille, og jeg lagde mig ned igen med den forvirrede følelse, man somme tider oplever, når man har glemt et ord eller et navn. Der hengik imidlertid kun få minutter, før en ny, endnu mere appetitlig

bølge af duft fik mig til at tage flere dybe indåndinger. Pludselig fo'r løsningen på gåden gennem mig. "Jamen," mumlede jeg for mig selv, "dette kan kun være duften af kogt kød."

Igen og igen snusede jeg ind, og blev mere og mere overbevist om, at mine sanser ikke bedrog mig. Men hvorfra på flåden kunne denne duft komme? Jeg rejste mig op på knæene, og efter at have konstateret, at duften kom henne fra forenden, krøb jeg så stille som en kat ind under sejlene og ned mellem bjælkerne i denne retning. Jeg fulgte min lugtesans, snarere end mit syn; som en blodhund på sporet af sit bytte søgte jeg overalt. Duften kom og gik, alt efter hvilken retning jeg tog, eller vindens skiften. Endelig fik jeg den rette fært, og jeg kunne nærme mig det jeg søgte efter.

Idet jeg bevægede mig mod den styrbords side af flåden kom jeg til den slutning, at duften, der virkede så stærkt ophidsende på mine sanser, var af røget bacon; mine smagsløg rejste sig næsten lodret på tungen af intens længsel.

Jeg kravlede lidt nærmere, og der lå det, gemt under en tyk rulle sejldug. Jeg var ikke længe om at sikre mig et stykke. Jeg pressede min arm ind under rullen og kunne mærke noget, der var pakket ind i papir. Jeg trak det ud, og bar det hen et sted, hvor jeg kunne undersøge det ved hjælp af lyset fra månen, der nu var dukket op over horisonten. Jeg skreg næsten af fryd. Det var et stykke flæsk. Det vejede ganske vist ikke mange gram, men så småt det end var, ville det række til at lindre min sult mindst en dags tid. Jeg skulle netop til at føre det til munden, da der blev lagt en hånd på min arm. Det var kun med største anstrengelse, at jeg kunne holde et skrig tilbage. I næste øjeblik stod jeg ansigt til ansigt med Hobart.

Pludselig forstod jeg det hele. Denne skurk til Hobart havde bjærget noget forråd fra vraget, som han havde levet af siden. Stewarden havde sørget for sig selv, mens alle omkring ham var ved at dø af sult. Modbydelige karl! Dette forklarede misforholdet mellem det velnærede udseende og hans ynkelige stønnen. Hvilken nedrig hykler!

Men hvorfor, slog det mig, skulle jeg klage? Var det da ikke mig, der høstede fordel af det hemmelige lager, som han havde stukket til side til sig selv?

Men Hobart havde ikke til hensigt at lade mig tage, hvad han holdt for at være sit, uden kamp. Han greb efter flæskestumpen, og syntes fast besluttet på at vriste den ud af mit greb. Vi kæmpede mod hinanden, men skønt vor kamp var meget voldsom, var den også lydløs. Vi var begge på det rene med at det var absolut nødvendigt, at ingen andre om bord måtte vide noget om den gevinst, vi kæmpede om. Min beslutsomhed blev heller ikke mindre af, at han stønnede, at dette var hans sidste, hans eneste stykke. "Hans!" tænkte jeg, "det skal blive mit!"

Stadig omhyggelig med ikke at lave nogen lyd, kastede jeg ham om på ryggen, og med et greb om struben, så han rallede, holdt jeg ham nede indtil jeg i nogle få, hurtige mundfulde havde slugt den sidste bid af den føde, vi havde kæmpet så hårdt om.

Så løslod jeg min fange, og krøb stille tilbage til mit eget kvarter.

Og der er ikke en sjæl om bord, der aner, at jeg har brudt min faste!

18. januar

Efter denne ophidsende begivenhed afventede jeg dagens komme med en sær ængstelse. Min samvittighed fortalte mig, at Hobart havde ret til at afsløre mig overfor alle de øvrige, men jeg havde ingen egentlig grund til at være bange. Den tanke at mit tyveri skulle blive afsløret af ham, var ganske absurd; i samme øjeblik han gjorde det, ville han selv uden nåde blive slået ihjel af besætningen, hvis det blev afsløret, at han uden deres vidende havde holdt sig oppe ved hjælp af et privat lager, som han på lumsk vis havde gemt til sig selv. Men på trods af min ængstelse længtes jeg alligevel efter dagens frembrud.

Det smule mad, jeg således havde stjålet, var minimalt, men alligevel havde den lindret min sult, og jeg blev nu pint af samvittighedsnag, fordi jeg ikke havde delt den magre bid med mine lidelsesfæller. Miss Herbey, André, hans fader; alle var de blevet glemt, og dybest i mig selv fortrød jeg min grusomme selviskhed.

I mellemtiden var månen kommet højt på himlen, og de første lyse striber af morgengryet viste sig. Der er intet tusmørke på disse breddegrader, og dagslyset kommer næsten på én gang. Jeg havde ikke lukket et øje siden mit sammenstød med stewarden, og lige siden den første rødmen af daggryet på himlen havde jeg ment at kunne se en eller anden mørk skygge halvvejs oppe i masten, som ikke plejede at være der. Men skønt den atter og atter fangede mit blik, vækkede den ikke min nysgerrighed, og jeg rejste mig ikke fra den bunke sejl, hvor jeg lå, for at finde ud af, hvad det egentlig var. Så snart solens

stråler faldt på den, kunne jeg se, at det var liget af en mand, der hang i et reb og svingede frem og tilbage i takt med flådens bevægelser.

En forfærdelig forudanelse fik mig til at gå hen til masten, og som jeg havde gættet, var det Hobart, der havde hængt sig. Jeg kunne ikke et øjeblik være i tvivl om, at det var mig, der havde drevet ham til dette selvmord. Et skrig af rædsel var næppe undsluppet mine læber, før mine medpassagerer kom til, og rebet blev skåret over. Derefter nærmede sømændene sig også. Og hvad var det så, der fik denne gruppe til så ivrigt at samles om liget? Var det et medmenneskeligt ønske om at finde ud af, om der endnu skulle være liv tilbage? Nej, liget var koldt, og lemmerne stive; der var ingen mulighed for at der atter skulle komme liv og bevægelse i dem. Hvad var det da, der fik dem til at samles så tæt omkring den døde?

Det var kun alt for tydeligt, hvad de havde til hensigt.

Men jeg så ikke, kunne ikke se på. Jeg nægtede at deltage i det rædselsfulde måltid, der blev foreslået. Miss Herbey, André, og hans fader kunne heller ikke få sig selv til at lindre deres sult med så afskyelige midler. Jeg ved ikke med sikkerhed, hvad Curtis gjorde, og jeg spurgte ham ikke; men hvad angår de øvrige – Falsten, Dowlas, bådsmanden og alle de andre – da ved jeg, at de for at tilfredsstille deres behov, villigt satte sig ned på samme stade som ådselsædere; de lod sig forvandle fra menneskelige væsner til grådige uhyrer.

Vi fire, der veg tilbage fra at deltage i det modbydelige måltid, trak os tilbage til vort telt; det var slemt nok at måtte høre på det uden også at se på det frastødende foretagende. Jeg havde dog de største vanskeligheder med at afholde André fra

at styrte ud og fravriste kannibalerne den frastødende føde. Jeg foreholdt ham det håbløse ved et sådant forehavende, og prøvede at berolige ham med, at hvis de kunne lide denne føde, måtte det være dem vel undt. Hobart var jo dog ikke blevet myrdet, han var død for sin egen hånd, og når alt kom til alt, var det, som bådsmanden engang havde bemærket til mig, "bedre at æde en død mand end en levende."

Hvad jeg end gjorde, kunne jeg dog ikke stilne Andrés følelse af foragt, i sin afsky og væmmelse syntes han i øjeblikket fuldstændig at have glemt sine egne lidelser.

Det lod sig imidlertid ikke skjule, at vi var ved at dø af sult, mens vore otte lidelsesfæller antagelig ville undgå denne forfærdelige skæbne ved hjælp af dette kvalmende måltid. På grund af sit hemmelige forråd havde Hobart været langt den stærkeste blandt os, han havde været forholdsvis velnæret, således at ingen sygdomme havde ødelagt hans kød, og man kunne med nogen ret påstå, at han var ved godt helbred, da hans græmmelse drev ham til det fortvivlede selvmord. Men hvad tænkte jeg dog på! Hvorhen var mine tanker ved at bringe mig? Var det da ikke sådan, at kannibalerne nu fremkaldte misundelse hos mig i stedet for rædsel?

Ganske kort efter hørte jeg Dowlas tale om muligheden for at skaffe salt ved at fordampe havvandet i solen, "og så," tilføjede han, "kan vi salte resten ned."

Bådsmanden samtykkede i, hvad tømreren sagde, og antagelig blev forslaget vedtaget.

Den mest absolutte stilhed hersker nu om bord på flåden. Jeg tænker, at næsten alle har lagt sig til at sove. En ting ved jeg, og det er, at de nu ikke mere er sultne!

19. januar

Hele dagen var himlen skyfri og varmen intens; og natten faldt på uden at bringe noget særligt fald i temperaturen. Jeg var ude af stand til at sove, og hen ad morgenstunden blev jeg forstyrret af vrede råb uden for teltet; de vækkede også monsieur Letourneur, André og miss Herbey. Bådsmanden, Dowlas og alle sømændene fo'r løs på hinanden i et frygteligt raseri, og Curtis, som kom frem ude fra agterenden, forsøgte forgæves at berolige dem.

"Men hvem har gjort det? Vi må vide, hvem der har gjort det," sagde Dowlas, og skulle hævngerrigt på de øvrige omkring sig.

"Der er en tyv," hylede bådsmanden, "og han skal findes! Vi vil vide, hvem der har taget det."

"Jeg har ikke taget det!" "Heller ikke jeg!" "Eller jeg!" råbte sømændene, den ene efter den anden.

Og så gik de i gang med at ransage alle dele af flåden; de rullede hver en rundholt til side, vendte op og ned på alt om bord, og blev mere og mere ophidsede, da deres søgen viste sig frugtesløs.

"Kan *De* måske sige os," sagde bådsmanden, idet han kom hen mod mig, "hvem der er tyven?"

"Tyven!" svarede jeg. "Jeg ved ikke, hvad De mener."

Og mens vi talte, kom alle de øvrige til, og sagde til mig, at de havde søgt alle andre steder, og at de nu ville gennemsøge teltet.

"Skam jer!" sagde jeg, "I burde dog i det mindste lade de, der, som I godt ved, er ved at dø af sult, dø i fred. Der er ingen af os,

der har forladt teltet i nattens løb. Hvorfor mistænke os?"

"Hør nu lige her, mr. Kazallon," sagde bådsmanden med en stemme, som det tydeligvis kostede ham store anstrengelser at få til at lyde rolig, "vi anklager Dem ikke for noget, vi ved godt, at De og de øvrige her har ret til Deres andel lige så vel som alle andre, men det er ikke det. Det hele er forsvundet, lige til sidste bid."

"Ja," sagde Sandon studst, "det er alt sammen forsvundet et eller andet sted hen, og nu ville vi gerne gennemsøge teltet."

Modstand var umulig, og miss Herbey, monsieur Letourneur og André blev alle smidt ud af teltet.

Jeg indrømmer, at jeg var meget bange. Jeg havde en stærk fornemmelse af, at monsieur Letourneur, der var i stand til alt for sin søns skyld, havde udført tyveriet; hvis det var tilfældet vidste jeg, at intet ville kunne forhindre de ophidsede mænd i at rive den hengivne fader i småstumper. Jeg vinkede ad Curtis, og han kom hen og stillede sig ved siden af mig. Han sagde intet, men ventede med hænderne i lommen, og jeg tror ikke jeg tager fejl, når jeg tror, at der var en eller anden slags våben deri.

Til min store lettelse var deres søgen forgæves. Der var ingen tvivl om, at selvmorderens lig var blevet kastet over bord, og de skuffede kannibalers raseri var uden grænser.

Men hvem havde udført denne dåd! Jeg så på monsieur Letourneur og miss Herbey, men deres ansigter viste kun uvidenhed. André vendte sit ansigt bort, og hans øjne kunne ikke møde mine. Sandsynligvis er det ham, men hvis det er, skulle det forbavse mig, om han havde gennemtænkt følgerne af en så uoverlagt gerning.

20. til 22. januar

I en dags tid eller to efter det frygtelige måltid den 18., synes de, der deltog i det kun at lide forholdsvis ringe sult eller tørst, men for os fire, der intet havde fået, blev pinslerne værre og værre. Det fik os til at sørge over det forråd, der på så mystisk vis var forsvundet, og hvis nogen af os skulle dø, tvivler jeg på, at de overlevende endnu engang ville kunne modstå fristelsen til at lindre deres pinsler med smagen af menneskekød.

Inden længe begyndte sulten dog atter at nage sømændene, og jeg kunne mærke deres øjne se grådigt på os, udsultede som de jo vidste vi var, som om de talte timerne, og allerede var ved at forberede sig på at indtage os som deres retmæssige bytte.

Som det altid er tilfældet med skibbrudne, led vi langt mere af tørst end af sult; og hvis vi, da vore lidelser var værst, var blevet stillet overfor valget mellem nogle dråber vand og nogle stumper beskøjt, er jeg ikke i tvivl om, at vi uden tøven ville have valgt vandet.

Og hvilken hån mod os var det ikke, at mens vi led, var der vand, vand og intet andet end vand, hele vejen rundt om os! Igen og igen, ude af stand til at fatte, at det ikke kunne hjælpe mig, førte jeg nogle få dråber til læberne; hver gang dog kun med det ufravigelige resultat, at jeg fik den forfærdeligste kvalme, og at min tørst blev endnu mere uudholdelig end før.

Toogfyrre dage er der gået, siden vi forlod det synkende *Chancellor*. Der kunne ikke være noget håb tilbage, vi må alle dø, og det på den mest elendige måde af alle. Jeg var mig ganske bevidst om, at en tåge var ved at samle sig om min hjerne, jeg

følte mine sanser forsvinde i apati; jeg gjorde et forgæves forsøg på at få herredømme over det delirium, som jeg kunne mærke var ved at overvælde min forstand. Jeg er ikke i stand til at sige, hvor længe jeg var bevidstløs, men da jeg kom til mig selv, fandt jeg, at miss Herbey havde lagt nogle våde omslag på min pande. Jeg har det noget bedre, men jeg er svækket på sjæl og legeme, og jeg ved, at jeg ikke har lang tid tilbage at leve i.

Der skete en frygtelig ulykke i dag. Det var forfærdeligt at skue; Jynxtrop blev ravende sindssyg. Curtis og flere af mændene forsøgte deres yderste for at holde ham under kontrol, men på trods heraf fik han revet sig løs og styrtede frem og tilbage på flåden med frygtelige hyl og skrig. Han havde sat sig i besiddelse af en håndspage, og fo'r løs på alle og enhver med en hidsig tigers vildskab, hvordan vi undgik hans angreb, ved jeg ikke. Pludselig, ved et af disse uforklarlige skift der er typiske for galskab, vendte han sit raseri mod sig selv. Med tænder og negle flåede han løs i sit eget kød; han sprøjtede sit blod mod os, mens han med et dæmonisk grin hylede, "Drik, drik!" og kastede blodige lunser af sig selv hen til os med råbet, "Spis, spis!" Midt i et af disse sindssyge skrig standsede han pludselig op, fo'r igen fra agter til for, sprang ud fra flåden og forsvandt i bølgerne.

Falsten, Dowlas og bådsmanden fo'r til for at prøve at få fat i liget, men det var for sent, alt hvad de kunne se var en rød cirkel i vandet, og nogle store hajer, der cirklede rundt om pletten.

23. januar

Der er nu kun elleve af os tilbage, og sandsynligheden er stor for, at hver eneste dag fra nu af vil kræve et offer, måske flere. Afslutningen på denne tragedie nærmer sig hastigt, og bortset fra den mulighed, der næsten er en umulighed, at vi skulle få land i sigte eller blive samlet op af et forbipasserende skib, vil der inden endnu en uge er gået, ikke være flere overlevende fra *Chancellor*.

Vinden er frisket betydeligt op i løbet af natten, og blæser nu temmelig livligt fra nordøst. Den har fyldt vort sejl, og det hvide skum i vort kølvand er et tegn på, at vi kommer fremad. Kaptajnen mener, at vi skyder en fart af omkring tre miles i timen.

Curtis og Falsten er dem, der er bedst i form af os alle, og på trods af deres ekstreme afmagring bærer de sig smukt gennem alle de ulykker, vi har oplevet. Ord kan ikke beskrive den elendige forfatning miss Herbey er i, hele hendes legeme synes at være opslugt i hendes sjæl, men denne sjæl er så modig og beslutsom som nogensinde, som om den lever i himlen og ikke på jorden. Bådsmanden, der engang var en kraftig og energisk mand, er skrumpet ind til en ren skygge af sit tidligere jeg, og jeg tror næppe nogen ville kunne genkende ham nu. Han holder sig til et bestemt hjørne af flåden, hans hoved er sænket ned mod brystet, og hans lange, knoklede hænder ligger på nogle knæ, der stikker skarpt frem af de hullede bukser. I modsætning til miss Herbey synes han at være sunket hen i

apati, og det er ind imellem svært at tro på, at han i det hele taget er i live, så ubevægelig og statueagtigt sidder han.

Stilheden hviler fortsat over flåden. Ikke en lyd, ikke en gang en stønnen, kommer over vore læber. Vi udveksler ikke sammenlagt ti ord i løbet af en dag, og de få stavelser, vore udtørrede tunger og opsvulmede læber kan ytre, er næsten uforståelige. Fortabte og blodløse er vi ikke længere menneskelige væsener; vi er genfærd.

24. januar

Jeg har mere end én gang spurgt Curtis, om han har nogen ide om, hvilken del af Atlanten vi er drevet til, og hver gang har han været ude af stand til at give mig et sikkert svar, omend han ud fra sine generelle observationer af vind og strøm mener at vi er drevet vest på, altså i retning mod land.

I dag faldt vinden til ingenting, men der er fortsat kraftige dønninger, og dette er et umiskendeligt tegn på, at en storm har raset ikke langt fra os. Flåden giver sig for bølgernes stigen og falden, og Curtis, Falsten og bådsmanden bruger de få kræfter, de har tilbage, på at befæste flådens sammenføjninger. Hvorfor gør de sig den ulejlighed? Hvorfor ikke blot lade disse få skrøbelige planker gå fra hinanden og lade havet gøre en ende på vor elendige tilværelse. Det synes sikkert, at vore lidelser må have nået sine yderste grænser, og at intet kan overgå den tortur, vi i øjeblikket lider. Himlen udgyder en varme som smeltet bly over os, og sveden, der gennembløder vore lasede klæder tjener kun til at gøre vor tørst værre end før. Jeg kan ikke finde ord, der til fulde kan beskrive denne dybe elendighed; disse lidelser overgår den menneskelige fatteevne.

Selv det at bade, den eneste mulighed vi haft for at forfriske os, er nu umuligt, for lige siden Jynxtrops død har hajerne hængt i stimevis rundt om flåden.

I dag har jeg forsøgt at skaffe mig nogle få dråber fersk vand ved hjælp af fordampning, men selv med den største tålmodighed lykkedes det mig kun at få tilstrækkeligt til at fugte en lille stump linned; og da den eneste kedel, vi havde var

så gammel og slidt, at den ikke ville kunne tåle at komme over ilden, var jeg nødt til at opgive forsøget i fortvivlelse.

Falsten er nu næsten færdig, og hvis han skulle overleve os andre, bliver vist kun med nogle få dage. Ligegyldigt hvornår jeg løftede hovedet, kunne jeg ikke få øje på ham; men han ligger antagelig i ly et sted under sejlene. Curtis var den eneste, der fortsat kunne stå op, og med urokkeligt mod fortsatte han med at stå ude forrest på flåden, ventende, spejdende, håbende. At se ham, med denne aldrig svigtende handlekraft, fristede mig næsten til at tro at han gjorde ret i stadig at håbe, men jeg turde ikke nære en eneste optimistisk tanke, og jeg lå derfor og ventede på, nej, længtes efter, døden.

Hvor mange timer, der gik på denne måde kan jeg ikke sige, men efter nogen tid ramte et højt latterudbrud mit øre. Så er der endnu én, der går amok, tænkte jeg; men tanken ophidsede mig på ingen måde. Latteren blev gentaget, voldsommere denne gang, men jeg løftede ikke engang hovedet. Så hørte jeg nogle få usammenhængende ord.

"Marker, marker, haver og træer! Se, der er en kro under træerne! Hurtigt nu! brændevin, gin, vand! En guinea pr. dråbe! Det betaler jeg gerne! Jeg har masser af penge! Masser! Masser!"

Stakkels elendige menneske! tænkte jeg igen. En hel nations skatkammer ville ikke købe så meget som en dråbe vand her. Der var stille et øjeblik, så hørte jeg pludselig råbet: "Land! Land!"

Ordene virkede på mig som et elektrisk chok, og med en hektisk anstrengelse kom jeg op at stå. Der var intet land at se, men Flaypole fo'r som en rasende frem og tilbage på flåden,

leende, syngende og gestikulerende. Syn, smagssans, hørelse – alt var væk, men hans forstyrrede sind erstattede dem, og i sin fantasi talte galningen med fraværende venner, inviterede dem med på George Inn i Cardiff, tilbød dem gin, whisky og først og fremmest *VAND*! Snublende ved hvert skridt, syngende med en brudt, falsk stemmeføring vaklede han rundt mellem os som en fuld mand. Da hans sanser havde forladt ham, forsvandt alle hans lidelser med dem, og hans tørst blev dysset ned. Det var svært ikke at ønske at dele hans syner.

Dowlas, Falsten og bådsmanden syntes at mene, at den ulykkelige ligesom Jynxtrop ville gøre en ende på sig selv ved at springe i havet, men denne gang var de fast besluttet på at holde fast i hans krop, så den kunne bruges til bedre formål end at fodre hajerne. De rejste sig og fulgte galningen, hvor han gik og stod, og holdt skarpt øje med hver eneste af hans bevægelser.

Men denne gang endte det ikke som de forventede. Som om han virkelig var fuld af de drikke, han havde fantaseret om, sank Flaypole til sidst om i bunke i et hjørne af flåden, hvor han straks faldt i dyb søvn.

25. januar

Det var meget tåget sidste nat, og af en eller anden mærkværdig grund var det tillige en af de varmeste, man kan forestille sig. Luften var virkelig så kvælende, at det føltes, som om der kun behøvedes en gnist for at sætte den i brand. Flåden lå nu ikke blot helt stille, den steg og faldt ikke engang med bølgernes bevægelser, for der var ingen.

I løbet af natten prøvede jeg at tælle, hvor mange der nu var tilbage om bord, men jeg var fuldstændig ude af stand til at samle tankerne nok til at kunne foretage en sådan optælling. Nogle gange talte jeg ti, andre elleve, og skønt jeg vel vidste, at elleve var det rigtige antal, efter at Jynxtrop var død, kunne jeg ikke få det til at gå op. En ting følte jeg mig dog ganske sikker på, og det var, at antallet snart ville falde til ti. Jeg var overbevist om, at jeg ikke selv ville kunne holde meget længere ud. Alle begivenheder i mit liv, mennesker jeg havde mødt i min tilværelse, fo'r hastigt gennem min hjerne, og min familie viste sig som i et syn og syntes at være kommet for at byde mig et sidste farvel.

Hen imod morgengry vågnede jeg af min søvn, hvis den apatiske sløvhedstilstand, jeg var henfaldet i, da kan kaldes sådan. En tanke havde fæstnet sig i mit sind; jeg ville selv gøre en ende på det, og jeg følte en slags glæde derved, idet jeg triumferede over den magt jeg havde til at afslutte mine lidelser. Jeg indviede Curtis i mine planer med den største fatning, og han modtog underretningen så roligt, som den blev givet.

"Du kan selvfølgelig gøre som du vil," sagde han, "for min egen del vil jeg ikke forlade min post. Det er min pligt at blive her, og indtil døden af sig selv henter mig, vil jeg blive, hvor jeg er."

Den dystre, grå tåge hang stadig tungt over havoverfladen, men solen skinnede tydeligvis oven over tågen, og ville efterhånden sprede den. Hen i mod klokken syv mente jeg at høre fugleskrig over mit hoved. Lyden blev gentaget tre gange, og idet jeg gik hen til kaptajnen for at spørge ham om årsagen, hørte jeg ham mumle for sig selv,

"Fugle! Så kan der ikke være langt til land."

Men selv om Curtis stadig kunne klynge sig til håbet om at nå land, vidste jeg ikke mere, hvad håb og optimisme var. For mig fandtes der ikke hverken kontinenter eller øer, verden var en flydende kugle, ensartet, monoton, som i den mest primitive periode af dens udvikling. Ikke desto mindre må jeg indrømme, at det var med en vis grad af utålmodighed, jeg afventede at tågen lettede, for jeg ønskede at afryste de genfærd, som Curtis' ord havde skabt i mit sind.

Tågen begyndte ikke at forsvinde før klokken elleve, og mens den rullede i tunge banker over vandoverfladen, kunne jeg af og til fange et glimt af en klar blå himmel over den. Kraftige solstråler skar gennem hullerne i skyerne, svidende og brændende på vore kroppe som glødende jern; men det var kun lige over vore hoveder, at der var sollys nok til at få tågen til at fordampe, horisonten var stadig skjult. Der var ingen vind, og endnu en halv time lå tågen tungt over flåden, mens Curtis lænede sig ud over siden i et forgæves forsøg på at gennemtrænge den med sit blik. Endelig brød solen igennem,

fejede over oceanet, spredte tågen, og lod horisonten åbne sig for vore øjne.

Der, præcis som vi havde kunnet se det det forløbne seks uger, var den kreds, der skilte hav og himmel, ubrudt, tydelig og klar som altid! Curtis stirrede intenst, men sagde ikke et ord. Jeg havde ondt af ham, for han alene af os alle følte, at han ikke havde ret til selv at gøre en ende på sine lidelser. Jeg havde gjort op med mig selv, at hvis jeg stadig var i live den næste dag, ville dø for egen hånd. Om mine fæller stadig var i live til den tid betød intet for mig, det syntes mig som om der var gået flere dage siden jeg sidst så dem.

Natten faldt på, men jeg kunne ikke sove blot et øjeblik. Hen imod klokken to om morgenen føltes min tørst så stærk, at jeg ikke var i stand til at undertrykke nogle høje smertensskrig. Var der intet, der kunne bruges til at kvæle den ild, der brændte i mig? Hvad, hvis jeg nu i stedet for at drikke andres blod, drak af mit eget? Det ville intet nytte, vidste jeg, men næppe havde tanken strejfet mit sind, før jeg satte den i værk. Jeg foldede min kniv ud, rullede ærmet op og med et fast stød åbnede jeg en lille åre. Blodet sivede langsomt frem, dråbe for dråbe, og mens jeg ivrigt slugte selve kilden til mit liv, følte jeg for et øjeblik, at mine pinsler blev lindret. Men kun for et øjeblik, min puls var for svag, og blodet holdt næsten straks inde med at flyde.

Hvor længe syntes det ikke at vare, før morgenen gryede! Og da den endelig kom, bragte den på ny en tåge, lige så tyk som dagen før, som atter skjulte horisonten for vore blikke. Tågen var varm som den brændende varme damp, der kommer fra en kedel. Dette skulle være min sidste dag på jorden, og jeg følte at

jeg måtte trykke en ven i hånden før jeg døde. Curtis stod i nærheden; jeg kravlede hen til ham og tog hans hånd i min. Han syntes at vide, at jeg var ved at tage afsked, og han søgte at holde mig tilbage ved at indgyde mig nyt håb. Men det var alt sammen forgæves, jeg havde taget min endelige beslutning.

Jeg ville gerne have talt med monsieur Letourneur, André og miss Herbey endnu en gang, men mit mod fejlede mig. Jeg vidste, at den unge pige ville læse min beslutning i mine øjne, og at hun ville tale til mig om pligten og om Gud, og om Evigheden, og jeg vovede ikke at møde hendes blik; jeg ville ikke løbe den risiko at blive overtalt til at vente, indtil døden af sig selv til sidst indhentede mig. Jeg kravlede tilbage til agterenden af flåden, og efter flere forgæves forsøg, lykkedes det mig at rejse mig op. Jeg kastede et langt blik ud over det nådesløse ocean og den ubrudte horisont; var et sejl eller en kystlinje kommet til syne, tror jeg at jeg ville have anset mig for at være offer for en illusion, men intet lod sig se, og havet var så trist og øde som en ørken.

Klokken var ti om formiddagen. Sultens kvaler og tørstens tortur vældede ind over mig med dobbelt kraft. Enhver selvopholdelsesdrift havde forladt mig, og jeg følte at timen var inde, hvor jeg ikke mere skulle lide. Netop da jeg skulle til at kaste mig i havet, ramte en stemme, som jeg genkendte som Dowlas', mit øre.

"Kaptajn," sagde han, "vi skal til at trække lod."

Ufrivilligt standsede jeg; jeg kastede mig ikke ud, men gik tilbage til min plads på flåden.

26. januar

Alle hørte og forstod forslaget; faktisk havde det været under overvejelse i nogle dage, men ingen havde vovet at sætte ord på det. Nu var det imidlertid gjort; der skulle trækkes lod, og hver af de overlevende ville få sin del af liget af den, skæbnen udpegede som offer. For min egen del var jeg ganske parat til at loddet kunne falde på mig. Jeg tror, jeg hørte André Letourneur bede om, at miss Herbey blev undtaget, men sømændene protesterede mumlende mod dette. Da der var elleve om bord, var der ti chancer mod én til den enkelte, dette ville være mindre, hvis miss Herbey blev holdt udenfor, så den unge dame blev tvunget til at tage chancen sammen med de øvrige.

Den var halv elleve, og bådsmanden, som var blevet vækket af sin døs ved tømrerens ord, insisterede på, at lodtrækningen skulle finde sted med det samme. Der var ingen grund til at udsætte det skæbnesvangre lotteri. Ingen af os hang særlig meget ved livet mere, og vi vidste, at den, der blev dømt til at dø nu, kun ville gå et par dage i forvejen for os andre, måske endog blot timer. Alt hvad vi ønskede var blot endnu en gang at slukke vor voldsomme tørst og stille vor nagende sult.

Hvordan alle navnene kom ned i en hat ved jeg ikke. Antagelig skrev Falsten dem på et blad, der var revet ud af hans notesbog. Men hvordan det nu var gået til, de elleve navne var der, og det blev enstemmigt vedtaget, at det sidst udtrukne navn skulle være offeret.

Men hvem skulle udtrække navnene? Man tøvede et øjeblik; så, "Jeg gør det," sagde en stemme bag mig. Idet jeg vendte mig

om, så jeg monsieur Letourneur stå med udstrakt hånd. Hans lange tynde hår faldt ned over hans magre, gustne ansigt, der var næsten ophøjet i sin ro. Jeg gættede straks grunden til dette frivillige tilbud; jeg vidste, at det var faderens hengivenhed og selvopofrelse, der ledte ham til at påtage sig dette hverv.

"Når De ønsker det," sagde bådsmanden, og rakte ham hatten.

Monsieur Letourneur begyndte at trække de sammenfoldede papirstumper op af hatten, en efter en, og efter at have læst navnet på den op, gav han den til dens ejermand.

Det første navn, der blev råbt op, var Burke, som udbrød i et skrig af glæde, så fulgte Flaypole og bådsmanden. Hvad hans navn var, lykkedes det mig aldrig at opfatte. Så kom Falsten, Curtis, Sandon. Mere end halvdelen af navnene var blevet råbt op, og mit havde endnu ikke været i blandt dem. Jeg beregnede mine tilbageværende chancer, de var stadig fire til en i min favør.

Monsieur Letourneur fortsatte sit smertelige hverv. Efter Burkes første glædesudbrud var der ikke kommet en lyd over vore læber; alle lyttede i åndeløs tavshed. Det syvende navn var miss Herbeys, men den unge pige hørte det uden at fortrække en mine. Så kom mit, ja, mit! og det niende var Letourneur.

"Hvilken?" spurgte bådsmanden.

"André," svarede monsieur Letourneur.

Med et skrig faldt André sanseløs om. Kun to navne var tilbage, Dowlas' og monsieur Letourneur selv.

"Fortsæt," næsten brølede tømreren, og stirrede på Letourneur, som om han ville æde ham. Monsieur Letourneur smilede næsten, idet han trak den næstsidste lap papir op af

hatten, og med fast og sikker stemme, forunderligt i hans alder, foldede den langsomt ud og læste Dowlas' navn. Tømreren udstødte et skrig af lettelse, da han hørte det.

Monsieur Letourneur tog den sidste stump papir op af hatten, og uden at se på den, rev han den i småstykker. Men uopdaget af alle andre end mig, fløj en stump ned på et hjørne af flåden. Jeg kravlede hen og samlede den op. På den ene side var skrevet "Andr", resten af ordet var revet væk. Monsieur Letourneur så, hvad jeg havde gjort, og fo'r hen mod mig, snappede papiret ud af hånden på mig, og kastede den i havet.

26. januar

Jeg forstod alt; den hengivne fader havde intet andet tilbage at give, og derfor gav han sit liv for sin søn.

Monsieur Letourneur var nu ikke længere et menneskeligt væsen i øjnene på de udhungrede skabninger, der kun længtes efter at se ham ofret for tilfredsstillelsen af deres egen behov. Ved synet af det offer, der således var kommet i stand, vendte alle sultens kvaler tilbage med fordoblet kraft. Med læberne trukket tilbage og blottede tænder ventede de som en flok glubske rovdyr på at kunne angribe deres bytte; det syntes næsten tvivlsomt, om de ville kunne vente med at falde over ham, til han var død. Man skulle ikke tro, at en appel til deres medmenneskelighed ville have nogen vægt på dette tidspunkt; ikke desto mindre blev en sådan appel forsøgt, og skønt det kan virke utroligt, blev den fulgt.

Netop som bådsmanden skulle til at udføre sin rolle som slagter, og Dowlas stod med øksen klar til at fuldende det barbariske værk, gik, eller rettere kravlede, miss Herbey hen mod dem.

"Mine venner," bønfaldt hun dem, "vil I ikke vente blot endnu én dag? Hvis intet land eller skib er i sigte i morgen, må vor stakkels fælle blive jeres offer. Men giv ham endnu en dag; jeg beder jer – bønfalder jer, i Guds barmhjertigheds navn!"

Mit hjerte sprang et slag over, da hun fremkom med sin medynkvækkende bøn. Det syntes mig, som den ædle pige havde talt ud fra en overjordisk inspiration, og jeg bildte mig ind, at hun måske havde haft et overnaturligt syn af den kyst

eller det skib, hun talte om; en dag til var ikke meget for os, der allerede havde lidt så længe og udholdt så meget.

Curtis og Falsten erklærede sig enig med mig, og vi forenede os i en støtte til miss Herbeys bøn om barmhjertighed. Sømændene sagde ikke en lyd, og bådsmanden sagde med halvkvalt stemme,

"Udmærket så, vi venter til daggry i morgen," og smed sin økse fra sig.

I morgen, med mindre vi får land eller sejl i sigte, skal altså det grufulde offer finde sted. Idet alle forsøgte at undertrykke deres lidelser, gik vi tilbage til vore pladser. Sømændene krøb sammen under sejlene, ligeglade med at undersøge horisonten. Der var mad indenfor rækkevidde i morgen, og det var nok for dem.

Så snart André Letourneur kom til sig selv, var hans første tanke hans fader, og jeg så ham tælle passagererne på flåden. Han så forvirret ud; da han mistede bevidstheden, var der kun to navne tilbage i hatten, nemlig hans faders og tømrerens, og både monsieur Letourneur og Dowlas var der stadig. Miss Herbey gik hen til ham og fortalte ham dæmpet, at lodtrækningen ikke var forbi. André stillede ikke flere spørgsmål, men tog sin faders hånd. Monsieur Letourneurs ansigt var roligt og afklaret, han syntes ikke at være bevidst om andet end at hans søns liv var reddet, og som de to sad og talte sammen ude i agterenden af flåden, syntes hele deres eksistens af være forbundet i ét.

Samtidig kunne jeg ikke frigøre mig for det indtryk, miss Herbeys mellemkomst havde givet. Noget sagde mig, at hjælpen var nær, og at vi var ved at nærme os afslutningen på

vor uvished og elendighed; kimærerne i min hjerne tog dette til sig som kendsgerninger, og intet er mig nu mere sikkert end at enten land eller skib, omend langt borte, snart vil kunne ses et eller andet sted til luvart.

Jeg delagtiggjorde monsieur Letourneur og hans søn i min overbevisning. André var optimistisk som jeg selv. Den stakkels dreng! kun lidet aner han, hvad morgendagen vil bringe ham. Hans fader lyttede alvorligt til alt, hvad vi sagde, og hvad han end tænker for sig selv, han sagde os ikke imod; Himlen, sagde han, ville endnu spare de sidste overlevende fra *Chancellor*, og han gav sin søn overstrømmende kærtegn, som han mente ville blive de sidste.

Nogen tid senere, da jeg var alene med ham, hviskede han mig i øret,

"Mr. Kazallon, jeg overgiver min søn i Deres varetægt, og mærk Dem vel – han må aldrig få at vide ..."

Hans stemme var halvkvalt af tårer, og han kunne ikke fuldende sætningen.

Men jeg var opfyldt af håb, og uden afbrydelse stirrede jeg mod den stadig ubrudte horisont. Curtis, miss Herbey, Falsten, ja selv bådsmanden, stirrede også ivrigt ud over det uendelige hav.

Natten er faldet på, men jeg har stadig en dyb og fast overbevisning om, at et skib vil nærme sig gennem mørket, og at vor flåde vil blive set ved daggry.

27. januar

Jeg har ikke lukket et øje hele natten, jeg fo'r op for den mindste lyd, og kunne tydeligt skelne hver en krusning på vandet og høre hver en mumlen fra dønningerne. Jeg bemærkede en ting, som jeg noterede mig som et lykkeligt varsel: Der var ikke en eneste haj tilbage i nærheden af flåden. Den aftagende måne stod op et kvarter i et, og i det svage, glitrende lys, den kastede på vandet mente jeg gang på gang, at jeg fik øje på det længselsfuldt ventede sejl, kun et par kabellængder borte.

Men da morgenen kom, stod solen atter op over et øde ocean, og mit håb begyndte at blegne. Hverken skib eller kyst havde vist sig, og da henrettelsens uhyrlige time nærmede sig, forsvandt mine drømme om udfrielse som dug for solen; jeg rystede i min inderste sjæl, da jeg var nødt til at se den barske virkelighed i øjnene. Jeg turde ikke se på offeret, og hver gang hans øjne, så fulde af ro og resignation, mødte mine, vendte jeg mig bort. Jeg følte at jeg var ved at blive kvalt af rædslen, og det kørte rundt for mig, som om jeg var fuld.

Klokken var nu seks, og jeg havde intet håb tilbage; mit hjerte bankede hastigt og jeg svedte angstens kolde sved. Curtis og bådsmanden stod ved masten og stirrede koncentreret mod horisonten. Bådsmandens ansigt var frygteligt at skue, man kunne se, at selv om han ikke ville fremskynde tidspunktet, var han fast besluttet på heller ikke at vente et øjeblik, når den var inde. Hvad kaptajnen angår, var det umuligt at sige, hvad der virkelig skete i hans sind, hans ansigt var askegråt, og hele hans væsen syntes at være koncentreret i hans synsevne. Sømændene

kravlede rundt på dækket med funklende øjne, som vilde dyr parate til at slå til mod deres bytte.

Jeg kunne ikke længere forblive på min plads, og krøb hen i flådens forende. Bådsmanden stod stadig optaget af at spejde, men pludselig råbte han med en stemme, der fik mig til at fare sammen,

"Nu så, tiden er inde!" og fulgt af Dowlas, Burke, Flaypole og Sandon, løb han agterud. Da Dowlas tog et krampagtigt tag i øksen, kunne miss Herbey ikke tilbageholde et angstskrig. André fo'r op.

"Hvad vil I gøre ved min fader?" spurgte han med en stemme, der var ved at kvæles af sindsbevægelse.

"Min dreng," sagde monsieur Letourneur, "loddet faldt på mig, og jeg må dø!"

"Aldrig!" skreg André og kastede armene om sin fader, "så må de dræbe mig først. Det var mig, der kastede Hobarts lig i havet, og det er mig, der bør dø!"

Men den ulykkelig unge mands ord havde ingen virkning andet end øge ophidselsen hos disse mænd, der var så målbevidst opsat på deres blodige forehavende.

"Så, så, nu ikke mere vrøvl," sagde Dowlas, i det han rev den unge mand ud af hans faders omfavnelse.

André faldt om på ryggen, og to af sømændene holdt ham så fast i denne stilling, at han ikke kunne bevæge sig, mens Burke og Sandon førte deres offer forud.

Alt dette skete langt hurtigere end jeg kan beskrive det. Jeg var lammet af rædsel, og selv om jeg ønskede at kaste mig imellem monsieur Letourneur og hans bødler, stod jeg som naglet fast til stedet, hvor jeg stod.

I mellemtiden havde sømændene taget nogle af monsieur Letourneurs klæder af ham, og hans hals og skuldre var allerede blottede.

"Et øjeblik!" sagde han i et tonefald, der havde en klang af ubøjeligt mod. "Stop! Jeg vil ikke unddrage jer jeres retmæssige andele, men jeg formoder, at I ikke vil æde mig fuldstændig op i dag."

Sømændene kunne ikke regne ud, hvad han mente, og stirrede forbløffet på ham.

"I er ti," fortsatte han, "mine to arme vil være nok til at give hver af jer et måltid; skær dem af til i dag, og i morgen kan I så få resten af mig."

"Enig!" råbte Dowlas, og idet monsieur Letourneur holdt sin nøgne arme ud fra sig, løftede tømreren hurtig som lynet sin økse.

Curtis og jeg kunne ikke længere udholde at se på dette. Så længe vi var i live til at forhindre det, ville dette slagteri ikke blive tilladt, og vi fo'r fremad samtidig for at snappe offeret ud af hans morderes hænder. En desperat kamp fulgte, og midt i dette håndgemæng blev jeg grebet af en af sømændene, og brutalt slynget i havet.

Jeg lukkede munden for ikke at drukne, men på trods af min kamp for det modsatte, åbnede min mund sig, og nogle få dråber løb ned gennem min hals.

Barmhjertige Himmel! Vandet var fersk!

27. januar, fortsat

Som ved et mirakel var alt forandret. Jeg havde ikke længere noget ønske om at dø, og Curtis, der havde hørt mit råb, kastede et reb ud til mig. Jeg greb det ivrigt, og blev halet op på flåden. "Ferskvand!" var det første ord, jeg kunne sige.

"Ferskvand?" råbte Curtis, "Venner, så er vi ikke langt fra land!"

Det var ikke for sent, slaget var endnu ikke slået, og offeret var ikke faldet. Curtis og André (som havde genvundet sin frihed) havde kæmpet mod kannibalerne, og det var netop som de var ved at vige for de andres overtal, at man havde hørt mit råb.

Kampen blev afsluttet. Så snart ordet "Ferskvand" var kommet over mine læber, rakte jeg mig ud over kanten af flåden og slugte den livgivende væske i grådige drag. Miss Herbey var den første til at følge mit eksempel, men snart lå Curtis, Falsten, og alle de øvrige på knæ og drak ivrigt. De rå sømænd var som ved et trylleslag forvandlet tilbage fra glubske udyr til menneskelige væsener, og jeg så flere af dem løfte deres hænder mod himlen i stille taknemmelighed. André og hans fader var de sidste, der drak.

"Men hvor er vi?" spurgte jeg endelig.

"Der er land dér," sagde Curtis og pegede mod vest.

Vi stirrede alle på kaptajnen som gjorde han nar ad os; der var intet land i sigte, og flåden var, fuldstændig som den plejede, midtpunktet i en våd ørken. Men vore sanser havde

ikke bedraget os. Vandet vi havde drukket, var fuldstændig fersk.

"Ja," sagde kaptajnen, "der er helt sikkert land der, ikke meget mere end tyve miles til luvart."

"Hvilket land?" spurgte bådsmanden.

"Sydamerika," svarede Curtis, "i nærheden af Amazonfloden; der er ikke andre floder, der er store nok til at gøre havet fersk så langt ud som tyve miles fra land!"

27. januar, fortsat

Curtis havde uden tvivl ret. Vandmængden fra Amazonas er enormt stor, og vi var antagelig drevet hen til det eneste sted i Atlanten, hvor vi kunne finde ferskvand så langt fra kysten. Men der var uden tvivl land, og brisen drev os langsomt, men sikkert mod vor frelse.

Man hørte miss Herbeys stemme udråbe en lidenskabelig taksigelse til Himlen, og vi var alle glade for at kunne føje vor tak til hendes. Derpå samledes vi alle (undtagen André og hans fader, der blev sammen alene agterude) i en gruppe, der stirrede forventningsfuldt mod horisonten.

Vi måtte ikke vente længe. Inden en time var gået, sprang Curtis begejstret i vejret og udstødte det glade råb om

"Land i sigte!"

Afslutning

Min dagbog er til ende.

Jeg har kun tilbage at fortælle, så kort som muligt, hvilke omstændigheder der til sidst bragte os til vort mål.

Nogle få timer efter at vi først fik land i sigte, befandt flåden sig ud for Kap Magoari, på øen Marajo, og blev observeret af nogle fiskere, som med venlig beredvillighed tog os op og plejede os omhyggeligt. De sørgede for, at vi kom videre til Para, hvor vi blev genstand for grænseløs medlidenhed og sympati.

Flåden blev sat på land på 0 grader 12 minutters nordlig bredde, så siden vi havde forladt *Chancellor* var vi drevet mindst femten grader mod sydvest. Havde det ikke været for Golfstrømmen, ville vi være blevet ført langt, langt mod syd, og hvis det havde været tilfældet, ville vi aldrig havde nået Amazonflodens udløb, og ville have været uhjælpeligt fortabte.

Af de toogtredive sjæle – ni passagerer og treogtyve sømænd – som forlod Charleston om bord på skibet, er der blot fem passagerer og seks sømænd tilbage. Kun elleve af os overlevede altså.

En officiel fremstilling af vor redning blev optaget af de brasilianske myndigheder. De, der underskrev den, var miss Herbey, J. R. Kazallon, monsieur Letourneur, André Letourneur, mr. Falsten, bådsmanden, Dowlas, Burke, Flaypole, Sandon, og sidst, men ikke mindst,

"Robert Curtis, kaptajn."

I Para fandt vi snart midler til vor fortsatte vej hjemefter. Et fartøj førte os til Cayenne, hvor vi gik om bord på en af Fransk Transatlantisk Aspinwall-linjens dampere, "*Ville de Saint-Nazaire*", som førte os til Europa.

Efter alle de farer og lidelser, vi har udstået sammen, er det vel næppe nødvendigt at nævne, at der er opstået stærke venskabsbånd mellem de overlevende passagerer fra *Chancellor*; bånd, som ikke kan opløses af hverken tiden eller andre omstændigheder. Curtis vil for altid forblive den elskede og ærede ven af de, hvis velfærd altid lå ham på sinde gennem vore prøvelser; hans handlinger og opførsel havde til enhver tid været hævet over enhver kritik.

Da vi var godt på vor vej hjemad, afslørede miss Herbey ved et tilfælde sine planer om at trække sig tilbage fra verden, og hellige resten af sit liv til at pleje de syge og lidende.

"Jamen, vil De så ikke tage Dem af min søn?" sagde monsieur Letourneur, og tilføjede, "han er invalid, og han behøver, og fortjener, den bedst mulige pleje."

Miss Herbey indvilligede efter nogen betænkning i at blive medlem af deres familie, og har i monsieur Letourneur fundet en fader, og i André en broder. En broder, siger jeg, men kan vi mon ikke håbe på at hun vil blive forenet med ham med et dybere og tættere bånd, og at denne pige med det ædle hjerte så vil kunne opleve den lykke, som hun i så høj grad fortjener?

Om "De overlevende fra Chancellor"

Forfatter: Jules Verne (1828-1905).
Org.titel: *Le Chancellor*, Pierre-Jules Hetzel, Paris 1875.
Oversat og redigeret af Kim N. Jensen (1955-) efter en amerikansk oversættelse ved Ellen Frewer (1848-1940), J. R. Osgood and Co., Boston 1876.
Forside: Efter illustration af Édouard Riou (1833-1900) fra udgaven *Le Chancellor par Jules Verne, suivi de Martin Paz, J. Hetzel &Cie, Paris* u.å. [ca. 1877]: "*Robert Kurtis levant la main, atteint Wilson*".

ISBN 978-87-7979-795-6

2. ebogsudgave, erstatter ISBN 978-87-7979-017-9.

© 2022 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk